

ΡΗΞΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ, ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΣΗ, ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Έτος 5^ο / Αριθμός φύλλου 76

Σάββατο 9 Ιουλίου 2011

Τιμή: 2€

Πρώτη φάση, κατάθλιψη, δεύτερη αποδέσμευση, τρίτη φάση;

Μόνη ελπίδα, ο λαός

ΕΚ ΡΗΞΗΣ

Οι Ερινύες

Ο Παπουτσής επιχειρήσε να αιματοκυλήσει την Αθήνα για να επιτρέψει την απρόσκοπτη ψήφιση του μεσοπρόθεσμου. Αυτός και οι όμοιοί του έχουν κηρύξει έναν ανελέητο πόλεμο ενάντια στον ελληνικό λαό, με θύματα εκατοντάδες ανέργους καθημερινά, με χιλιάδες ανθρώπους στους σκουπιδοτενεκέδες, με κατακόρυφη αύξηση των αυτοκτονιών, με την υποδούλωση ενός ολόκληρου λαού. Και πίστευε, το πασοκικό λαμόγιο, που έκανε την τύχη του με τα κουρέλια του Πολυτεχνείου, πως ίσως όλα θα έμεναν ως είχαν. Πως ο πόλεμος θα έμενε τελείως αναπάντητος από τον λαό.

Όταν λοιπόν άρχισαν οι πολίτες να ζητούν λογαριασμό από τους εντολοδόχους πολιτικούς που τον καταπρόδωσαν, όταν άρχισαν να τους ζητούν λογαριασμό για τις επιλογές τους, που ήταν εντελώς αντίθετες από αυτές για τις οποίες ψηφίστηκαν, άρχισαν τις κηλίδες και τις διαμαρτυρίες. Του κυρίου Παπουτσή «κινδυνεύει η γυναίκα και τα παιδιά», γιατί οι πολίτες διαδηλώνουν μπροστά από το σπίτι του! Και ο αρχηγός της συμμορίας ΓΑΠ βγαίνει ο ίδιος να καλύψει τους υποτακτικούς του. Έχει εφευρεθεί και το σενάριο: «Φταίει ο ΣΥΡΙΖΑ!» Μια αστειότητα, που σκοπεύει και να συκοφαντήσει το κίνημα, διότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι τελείως απαξιωμένος από ένα πατριωτικό και μαζικό κίνημα όπως εκείνο των αγανακτισμένων, και να αναδείξει ως ηρωικό αντίπαλο κάποιον που καθόλου δεν φοβάται.

Οι άθλιοι που επέλεξαν να καταβυθίσουν τη χώρα τους πίστευαν πως θα συνέχιζαν να ξεκοκαλίζουν απρόσκοπτα τα αργύρια της βουλευτικής αμοιβής τους. Ωστόσο βλέπουν πλέον τις Ερινύες να τους καταδιώκουν καθημερινά. Και επειδή δεν είχαν την τσίπα ούτε καν να παραιτηθούν, και επειδή είναι αμφίβολο αν γνωρίζουν και το νόημα και τη σημασία της λέξης, στο εξής θα αναλάβουν οι πολίτες αυτής της χώρας να τους το θυμίζουν καθημερινά.

Γ.Κ.

Της Σύνταξης

Η δεύτερη φάση των μεγάλων κινητοποιήσεων του ελληνικού λαού έλαβε τέλος. Μια φάση που χαρακτηρίστηκε από την αποδέσμευση και την αγανάκτηση. Οι Έλληνες μαζικά, σαν χείμαρρος, ξεπέρασαν την κατάθλιψη του πρώτου μνημονιακού χρόνου, ξεπέρασαν το μεγάλο πένθος των νεκρών της Μαρφίν, ξεπέρασαν την αναγκαία φάση της αυτοκριτικής, που όμως την έστρεφαν αποκλειστικά ενάντια στον εαυτό τους, και αγανακτισμένοι αποδεσμεύθηκαν από το κομματικό σύστημα.

Συνέχεια στη σελίδα 3

Σελίδα 4

Το νέο νομοσχέδιο για τα ΑΕΙ

Σελίδα 17

Η Φλοΐλλα και η ξερφίλα

3ο Πανελλαδικό Κάμπινγκ των Ιθαγενών

Οι Ιθαγενείς, νέοι του Άρδην και της Ρήξης, συναντιούνται για 3η φορά στην Άνω Γατζέα του Πηλίου, 13-17 Ιουλίου. Δείτε το πρόγραμμα στη Σελίδα 13

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΕΛ. 7-9

Σπίθα:
Τίτλοι τέλους;

7 Η Σπίθα τρεμοσβήνει, η πυρκαγιά φουντώνει!

Γιώργος Καραμπελιάς

10 Πασοκοτροϊκανή βαρβαρότητα

Κώστας Γεώργας

18 Νίκη του Ουμάλλα στο Περού, ήττα των ΗΠΑ

Ιμάνουελ Βαλεροτάιν

22 Το θέατρο στις μνημονιακές συμπληγάδες

Κώστας Σαμάντης

ΡΗΞΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται
από μη κερδοσκοπικό σωματείο
Ιδιοκτήτης-Εκδότης

Γιώργος Καραμπελιάς

Διευθύνεται

από συντακτική επιτροπή

Αρχισυντάκτης

Γιάννης Ξένος

Υπεύθυνος Σύνταξης

Γιώργος Ρακκάς

Οικονομικός υπεύθυνος

Στράτος Ιωαννίδης

Διορθώσεις-επιμέλεια κειμένων

Ελένη Ζαχαροπούλου

Χριστίνα Σταματοπούλου

Επιμέλεια έκδοσης

Νάσια Παναγούλια

Ελένη Σαββάκη

Σελιδοποίηση

Κωνσταντής Σεβρής

Καλλιτεχνική Επιμέλεια

Δημήτρης Γ. Λουζικιώτης

www.louzikiotis.gr

Αθήνα

Θεμιστοκλήους 37, 106 77

Τηλ: 210 3826319 fax: 210 3839930

Θεσσαλονίκη

Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου,

Τηλ/fax: 2310 543751

E-mail: efrxi@gmail.com

Τυπογραφείο

Χέλσιος-Πρες Α.Β.Ε.Ε.

Αγ. Άννης 24, Αιγάλεω, τηλ.: 2103412575

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (1 ΕΤΟΣ): 30 ευρώ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:

116/722277-01 - Εθνική Τράπεζα

Η ΡΗΞΗ κυκλοφορεί στα περίπτερα όλης της Ελλάδας από το Σάββατο 2 Δεκεμβρίου 2006 και κάθε πρώτο Σάββατο του μήνα.

• Η κυκλοφορία της ΡΗΞΗΣ βασίζεται επίσης, πέρα από το πρακτορείο, στην καλή θέληση των μελών, των φίλων και των αναγνωστών της. Γι' αυτόν τον σκοπό, μπορείτε να περνάτε από τα γραφεία της εφημερίδας στην Αθήνα (Θεμιστοκλήους 37, τηλέφωνο 210 3826319), στο Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (στην ίδια διεύθυνση, τηλ. 210 3802644), στη Θεσσαλονίκη (Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου, τηλ. 2310 543751) και να προμηθεύσετε τον αριθμό των φύλλων που επιθυμείτε.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΥΝΔΡΑΜΕΤΕ:

• Η ΡΗΞΗ φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε μία εφημερίδα συμμετοχικής ιδιοκτησίας. Η καλύτερη τιμή μίας μετοχής είναι 100 ευρώ. Η κατάθεση των χρημάτων μπορεί να γίνεται, κατόπιν επικοινωνίας, στον λογαριασμό που έχουμε ανοίξει γι' αυτόν τον σκοπό στην Εθνική Τράπεζα (αρ. λογ. 116/722277-01).

• Η ΡΗΞΗ επιθυμεί να διευρύνει όσο το δυνατόν τον κύκλο των συντακτών της.

Μπορείτε μας στείλετε το δικό σας άρθρο στην ηλεκτρονική διεύθυνση efrxi@gmail.com

• Η ΡΗΞΗ έχει συνδρομές. Μπορείτε, αν θέλετε, να γραφτείτε συνδρομητές, προσφέροντας έτσι μία επιπλέον οικονομική ενίσχυση για την έκδοσή της. Η ετήσια συνδρομή κοστίζει 30 ευρώ.

Για περισσότερες πληροφορίες, καλέστε στο 210 3826319.

Το επόμενο φύλλο της ΡΗΞΗΣ θα κυκλοφορήσει στις 10 Σεπτεμβρίου 2011

ΣΤΟ ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ

Συμβαίνουν τώρα

1. Ο ΓΑΠ έμεινε πρωθυπουργός της χώρας, πέραν των άλλων, για να ΠΕΡΑΣΕΙ το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα, να ανοίξει τον δρόμο για το εύκολο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Η ούτως ή άλλως εξαρτημένη χώρα μας θα βυθιστεί περαιτέρω στην πολυεξάρτηση και τις επιβουλές γειτόνων και «κουμπάρων». Η ανεπάρκειά τους μας υποχρεώνει να αναλαμβάνουμε όλο και περισσότερα καθήκοντα καθημερινά. Είμαστε αναγκασμένοι να πάρουμε την τύχη μας -το παρόν και το μέλλον μας- στα χέρια μας. Ουδείς εφηνουχασμός. Η επιλογή της κυβέρνησης και των επαγγελματιών πολιτικών, να εκπονήσουν τον δημόσιο πλούτο της χώρας, μας εξοργίζει. Η κοινωνική τους αναληψία μας προκαλεί. Η εθελοδουλία τους σε σχέση με τα εθνικά θέματα τους καθιστά επικίνδυνους. Χρειαζόμαστε μισαλό, ψυχή. ΠΑΝΣΤΡΑΤΙΑ. ΕΝΟΤΗΤΑ. ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ.

2. Ο λαθραίος εποικισμός της χώρας συνεχίζεται. Η αλλοίωση του πληθυσμού είναι ορατή διά γυμνού οφθαλμού. Να σταματήσει η λαθρομετανάστευση τώρα! ΠΟΙΟΙ ΘΕΛΟΥΝ τη μετατροπή της Ελλάδας, από ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΧΩΡΑ, σε ΧΩΡΟ και ΧΩΜΑΤΕΡΗ

Γιώργος Παπαγιαννόπουλος

Έχουμε το ηθικό πλεονέκτημα

Τώρα που το πολιτικό σύστημα μοιάζει στριμωγμένο, ζορισμένο και από τους πολίτες στις πλάτες, αξίζει νομίζω να κάνουμε προς όλους μια διευκρίνιση. Ξεκινώ με μια απλή ερώτηση: Με ποια ΚΡΙΤΗΡΙΑ επηλέγησαν οι βουλευτές και τα υψηλόβαθμα επώνυμα στελέχη; Ας πάρουμε την περίπτωση του ΠΑ.<ΣΟ>.Κ. Επηλέγησαν τούτοι/τούτες με κριτήρια ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΚΑ, με βάση την ΠΡΟΣΦΟΡΑ τους στην κοινωνία και σε αυτό που σε άλλες εποχές καλούσαμε Λαϊκό Κίνημα; Αστεία πράγματα! Απαντώ:

Επηλέγησαν με βάση την «προθυμία» τους στο υπερεθνικό και ντόπιο σύμπλεγμα διακυβέρνησης, το ΓΛΕΙΨΙΜΟ προς την εκάστοτε «ηγεσία», την ΠΡΟΘΥΜΙΑ τους για εξυπηρέτηση ΕΞΩ από κάθε αρχή, «μοιραίοι και άβουλοι αντάμα» Και έγιναν οι ίδιοι/ίδιες: Σερβιτόρες του συστήματος, έφτιαξαν κατ' εικόνα και ομοίωση ένα μικρό στρατό από μικροεξυπηρετούμενους, διορισμένους, εξαρτημένους από τον κομματισμό και ζώντας από τη λαμογιά. Γλειφτρόνια, συμπλεγματικές βρωμοποδαρούσες που (νόμιζαν πως) γίναν άνθρωποι, χλευάζοντας όσους ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ να πράξουν ομοίως (οι νάνοι). Διευκρινίζω: Όσοι παραμείναμε στη διάρκεια του βαρύ 25ετούς χειμώνα -που εσείς ΞΕΣΑΛΩΣΑΤΕ, πηλούτισατε- ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΙΚΟΙ χωρίς ΝΑ ΙΔΙΩΤΕΥΣΟΥΜΕ, πάντα ΕΝΕΡΓΟΙ, πάντα ΠΑΡΟΝΤΕΣ, σας επισημαίνουμε ένα πράγμα: ό,τι και αν προκύψει, ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ δεν θα γίνουμε για καμία και κανέναν. Έχουμε το ΗΘΙΚΟ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ και θα το κρατήσουμε. Η

Στάση Ζωής μας είναι διαφορετική και σε αυτό ΚΡΙΝΟΜΑΣΤΕ τώρα όλοι. Πλησιάζει η ώρα σας- και το κακό για σας είναι ότι: στην Ελλάδα ΓΝΩΡΙΖΟΜΑΣΤΕ. Πολλοί μπορεί να θεωρήσουν ότι σε αυτές τις γραμμές κρύβεται εμπόθεια. Θα απαντήσω με τούτο: Για ό,τι περιγράφουμε, υπάρχει ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ εμπειρία. Και ναι μεν η εμπειρία ΔΕΝ ΜΕΤΑΔΙΔΕΤΑΙ (καθότι προσωπικό του καθενός θέμα), εντούτοις ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΤΑΙ. Για να λάβουν τα μέτρα τους οι επόμενοι...

Γιώργος Παπαγιαννόπουλος

Αποδοκιμάζοντας τους ανθρώπους που ζουν από το ΠΑΣΟΚ

Για τις αποδοκιμασίες (που η κυβερνητική προπαγάνδα προσπαθεί να πείσει ότι αποτελούν έκφραση βίας) γράφει το Αθηνάκι στο Antinews:

«Ναι, αλλά ο ίδιος τους έριξε βορά στην κοινωνία όταν εξέδωσε «φετφά» το μαξίμου πριν από

λίγο διάστημα και τους διέταξε να «βγαίνουν έξω, να προπαγανδίζουν τις θέσεις της κυβέρνησης και να είναι επιθετικοί».

Έτσι επεδίωκε να τους κάνει αμορτισέρ για να απορροφούν τους αντικυβερνητικούς κραδασμούς και να φθάνουν σε αυτόν εξασθενημένοι.

Αμ δε!

Και φυσικά, όσοι προπηλακίστηκαν, αντικαταστάθηκαν (Νταλάρα και άλλοι).

Τυπικός πασοκικός μακιαβελισμός.

Αν δεν ήταν προδότες, θα ήταν για λύπηση, γιατί δεν έχουν καταλάβει τι τους περιμένει και ότι είναι οι πρώτοι που θα τους ρίξει στα λιοντάρια του κολλοσσαίου».

herrkstories.wordpress.com

«Κάτσε κάτω κουλοχέρη»!

Στο Διαδίκτυο κυκλοφορεί η αφήγηση του δημοσιογράφου που έμεινε ανάπηρος από τα ΜΑΤ όταν κάλυπτε τη συγκέντρωση

της 15ης Ιουνίου στο Σύνταγμα. Με κάνει να νιώθω αρκετά αμήχανα γι' αυτό αναρτώ απόσπασμα από την ανακοίνωση της ΕΣΗΕΑ που τα περιγράφει πιο ψυχρά:

Ο συνάδελφος κάλυπτε τη ρεπορτάζ για τις διαδηλώσεις, όταν άντρες των ΜΑΤ έριξαν σε απόσταση αναπνοής από αυτόν χειροβομβίδα κρότου-λάμψης. Στην προσπάθειά του δε να φτάσει πεζός στο νοσοκομείο, ξυλοκοπήθηκε βάνουσα από μέλη της ομάδας «ΔΕΛΤΑ»!

Το αποτέλεσμα της βάνουσης συμπεριφοράς των ανδρών των ΜΑΤ ήταν να απολέσει πλήρως την ακοή του και από τα δύο αυτιά

Αν ποτέ μπει σε κόμμα, θα του λένε «κάτσε κάτω, κουφέ», όπως έλεγαν οι Πασόκοι «κάτσε κάτω κουλοχέρη» στον Καραγιώργα.

herrkstories.wordpress.com

Πίσω προδότες εμπρός αδέλφια...

«Σαν μια θεοτίτα που λύει τον πανικό της και διαστέλλεται ξεσιπώνιας»

Τελικά μόνον ένας τυφλός άνθρωπος είδε το δίκαιο, στάθηκε στο ύψος του και καταψήφισε την καταισχύνη. Οι υπόλοιποι είναι τυφλωμένοι από τη χολοπερίνη, το χρήμα, σάπιοι ως το μεδούλι από την εξουσία. Ο λαός θα τους θυμάται, και στην ιστορία θα μείνουν ως αισχροί προδότες, ιδιαίτερα δε εκείνους που μέχρι χτες επιδίονταν σε λεονταρισμούς ότι θα καταψηφίσουν, και σήμερα σύρθηκαν σαν τα πρόβατα στο μαντρί.

Κατά τα άλλα, αυτή η προδοσία, μόνο με το μακρύ χέρι της φασιστικής αστυνομοκρατίας μπορεί να επιβληθεί -γι' αυτό και η χούντα του ΠΑΣΟΚ έχει εξαπολύσει όλους τους πραιτοριανούς να δέρνουν αλύπτητα και να συλλαμβάνουν τον κόσμο στα στενά της Αθήνας.

Δεν θα περάσει! Μέσα από τους καπνούς των δακρυγόνων και την αστυνομική βαρβαρότητα σφυρηλατείται ένα νέο κίνημα, μια νέα γενιά αγωνιστών που θα γκρεμίσει το σάπιο καθεστώς.

Το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω. Με την ελληνική σημαία στο χέρι, θα παραμείνουμε στους δρόμους, στην πάλη για εθνική αυτοδιάθεση, κοινωνική δικαιοσύνη και άμεση δημοκρατία.

Για πάντα, μέχρι τη νίκη...

Άρδην - Ρήξη

Η μόνη ελπίδα, ο λαός!

Πρώτη φάση, κατάθλιψη, δεύτερη αποδέσμευση, τρίτη φάση;

Συνέχεια από την 1η σελίδα >>

Οποιοι έζησε τις 45 μέρες των κινητοποιήσεων, που σφραγίστηκαν με την παρουσία εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλες τις πλατείες της Ελλάδας, και κατ' εξοχήν στο Σύνταγμα, το ένωσε στα μύχια του εαυτού του. Το παλιό κομματικό σύστημα, έστω και να συνεχίζει τυπικά να υπάρχει, είναι πλέον νεκρό. Και δεν πρόκειται για μια παρόλα του αέρα. Ούτε υπάρχει πιθανότητα επιστροφής. Κι αυτό γιατί η κρίση συνεχίζεται και δυστυχώς θα συνεχιστεί· κατά συνέπεια δεν επιτρέπονται εύκολες παλινορθώσεις.

Η καρέκλα της εξουσίας, η καρέκλα του βουλευτή, μοιάζει όλο και περισσότερο με ηλεκτρική καρέκλα. Και το ίδιο ισχύει με την καρέκλα των μεγαλοδημοσιογράφων. Όλοι τους θα το ανιληφθούν αυτό το καλοκαίρι, όταν θα δοκιμάσουν να βγουν στον «έξω κόσμο», όπως ήδη το εισπράτουν οι βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος. Οι μέρες της κυριαρχίας τους έχουν τελειώσει **ανεπιστρεπτά**.

Η **αποδέσμευση** λοιπόν πραγματοποιήθηκε μέσα σε ένα κύμα γενικευμένης αγανάκτησης. Όμως αυτό είναι μόνο ένα πρώτο βήμα. Διότι οι δυνάμεις του παλιού συστήματος **επιστρατεύτηκαν**, συχνά με νέο μανδύα και λεοντή. Το ΠΑΣΟΚ απέφυγε τη μαζική αποκήρυξη βουλευτών από την ψηφοφορία του μεσοπρόθεσμου, ενσωματώνοντας στην κυβέρνηση το «όλον ΠΑΣΟΚ», δηλαδή και την πτέρυγα **Βενιζέλου**· έτσι σήμερα έχουμε μία κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και όχι πλέον ΓΑΠ. Όμως δεν έμεινε μόνο σε αυτό. Δυνάμεις από το εσωτερικό του, από το περιβόητο «βαθύ ΠΑΣΟΚ», **προετοιμάζουν νέα σχήματα** που θα δεμεύσουν την αγανάκτηση του κόσμου, για να τη διοχετεύσουν σε μια νεκρανάσταση του παλιού κόσμου. Παλιοί ξεσκολισμένοι γιέσμεν του Ανδρέα πρωτοστατούν σε αντιμνημονιακές καταγγελίες στα κανάλια· άνθρωποι του Γιωργάκη –όπως ο **Νίκος Κοτζιάς**, πρώην ιδεολογικός καθοδηγητής της ΚΝΕ και εν συνεχεία για πολλά χρόνια, μέχρι τις πρόσφατες εκλογές, μυστικοσύμβουλος του ΓΑΠ– σχεδιάζουν «αντιμνημονιακά μέτωπα» και ξεπλένονται μέσα από τον «αριστερό» καθεστωτικό Τύπο· ο Συνασπισμός μπαίνει δυναμικά στο παιχνίδι και προβάλλεται από

Γι' αυτό είναι ανάγκη η ιδεολογική ηγεμονία των πατριωτικών ιδεών, εκείνη που έφερε και πάλι την ελληνική σημαία να ανεμίζει στις πλατείες, να αρχίζει να μετασχηματίζεται, το ταχύτερο δυνατό, και σε πολιτική παρουσία...

το ΠΑΣΟΚ, ως ο... εκπρόσωπος των αγανακτισμένων(!)· τέλος, σε αυτό το σχέδιο επιχειρείται να ενταχθούν και συμβολικές μορφές με μεγάλο ειδικό βάρος στην πρόσφατη πολιτιστική ζωή του ελληνισμού, όπως ο Μίκης Θεοδωράκης. Και δίπλα τους, μαζί τους, φθαρμένοι δημοσιογράφοι, γερασμένες τηλεπερσόνες, θλιβεροί δημαγωγίσκοι, διαγκωνίζονται για μια θέση στο «μπ... τη Βουλή».

Και είναι βέβαιο πως, εάν γίνουν σύντομα εκλογές, θα υπάρχουν τέτοια σχήματα που θα κατορθώσουν για ένα διάστημα να υποκλέψουν την εμπιστοσύνη και την ψήφο των αγανακτισμένων Ελλήνων.

Ωστόσο, το όνειρο της **νεκρανάστασης** της μεταπολίτευσης θα μείνει, δυστυχώς γι' αυτούς και ευτυχώς για τον ελληνικό λαό, ένα άπιαστο όνειρο, μια φενάκη. Γιατί μπροστά μας δεν έχουμε μια μεταπολί-

τευση, ούτε πίσω μας μια χούντα. Πίσω μας έχουμε τον εκφυλισμό και το σάπισμα της κοινοκρατίας και μπροστά μας τα τάρταρα της βαθύτερης κρίσης του νεώτερου ελληνισμού. Υπό αυτές τις συνθήκες δεν μπορεί να υπάρξει νέο ΠΑΣΟΚ και νέος Ανδρέας. Σήμερα, όπως και στη διάρκεια της Κατοχής, θα δη-

Η αποδέσμευση λοιπόν πραγματοποιήθηκε μέσα σε ένα κύμα γενικευμένης αγανάκτησης. Όμως αυτό είναι μόνο ένα πρώτο βήμα...

μιουργηθούν **δύο μέτωπα**. Από τη μια πλευρά **οι καθεστωτικές δυνάμεις**, που αργά ή γρήγορα θα συσπειρωθούν, έστω και απομαζικοποιημένες –όπως έχει γίνει ήδη με το ΠΑΣΟΚ, την Ντόρα και τον Καρατζαφέρη, όπως έχει γίνει με τα κανάλια, με επικεφαλής το δωσιλογικό ΣΚΑΪ, όπως έχει γίνει με τον εσμό των καλοθρεμμένων διανοουμένων που συγκροτεί μέτωπα μνημονιακής λογικής.

Από την άλλη θα συγκροτηθεί ένα πλατύ **λαϊκό μέτωπο**. Όπως αυτό που σφυρηλατήθηκε στις πλατείες. Η αδυναμία του βρίσκεται στο ότι η φθορά των προηγούμενων δεκαετιών όχι μόνο έχει διαβρώσει τις κάθε είδους ελίτ και ηγεσίες, αλλά και το ίδιο το λαϊκό σώμα, με αποτέλεσμα ο λαός να βγαίνει σήμερα στις πλατείες απογυμνωμένος από ηγεσίες, απογυμνωμένος από διανοούμενους, απογυμνωμένος από οποιοδήποτε στήριγμα. Γι' αυτό και

η περίδος τελείωσε με μια σχετική επιστροφή των καθεστωτικών δυνάμεων, με την επιστροφή των αριστεριστών στις πλατείες, με την επιστροφή των μπάχαλων, με την επιστροφή των ΜΑΤ, με την ψήφιση του μεσοπρόθεσμου.

Γι' αυτό και **πρόσκαιρα** ο λαός μπορεί να υποστηρίξει και μεταβατικά σχήματα, πολύ σύντομα όμως **θα υποχρεωθεί** να αναδείξει από μέσα του νέες δυνάμεις άφθαρτες, που να αρμόζουν και να προσπαθούν να ανταποκριθούν στις προκλήσεις της εποχής. Στις προκλήσεις μιας κυριολεκτικής πιανομαχίας.

Έχουμε μπει λοιπόν σε μια **τρίτη περίοδο**. Εάν κατά τη διάρκειά της θα ανακαταληφθούν οι πλατείες, ή θα εφευρευθούν νέες μέθοδοι πάλης, αυτό θα γίνει από ένα λαϊκό σώμα περισσότερο οργανωμένο, περισσότερο συνειδητό, ικανότερο να αποφύγει κάθε είδους παγίδες. Γι' αυτό είναι ανάγκη η ιδεολογική ηγεμονία των πατριωτικών ιδεών, εκείνη που έφερε και πάλι την ελληνική σημαία να ανεμίζει στις πλατείες, να αρχίζει να μετασχηματίζεται, το ταχύτερο δυνατό, και σε **πολιτική παρουσία**.

Και αυτό δεν είναι εύκολο. Γιατί έχουμε απέναντί μας δυνάμεις που ξέρουν να ελέγχουν το πολιτικό παιχνίδι και τα τεράστια του. Και εμείς βρισκόμαστε στις πλατείες **γυμνοί**, «όπως μας γέννησε η Γαλλική Επανάσταση /όπως μας γέννησε μάνα μου Ισπανία» (Μ. Κατορός, *Κατά Σαδδουκαίων*). Ακόμα και για μας του **Άρδην** και της **Ρήξης**, που περάσαμε τις δύο τελευταίες δεκαετίες μέσα στον άνυδρο τόπο της εκουγχρονιστικής μεταπολίτευσης, δεν είναι απλό και αυτονόητο. Για χρόνια είχαμε ταμπουρωθεί σε έναν ρόλο κατ' εξοχήν **ιδεολογικό**, προσπαθώντας να κρατήσουμε αναμμένο ένα καντηλάκι, όταν τριγύρω μας περνούσαν δεκάδες «άρματα δρεπανφόρα», και σήμερα πρέπει μαζί με τον λαό να μετασχηματισθούμε σε μια κατεύθυνση πολιτική. Γι' αυτό και βρεθήκαμε και στη Σπίθα και τις πλατείες με τους αγανακτισμένους. Γι' αυτό σήμερα είμαστε αποφασισμένοι να πάμε πιο πέρα από εκεί, γιατί η πυρκαγιά έχει ανάψει. Μαζί με όλους όσοι θέλουν να είμαστε περισσότερο ετοιμοπόλεμοι, στη νέα φάση που αρχίζει!

Το Νέο Νομοσχέδιο για τα Α. Ε. Ι.

«Από το λαϊκό πανεπιστήμιο, στο πανεπιστήμιο των αρίστων...»

Του **Οικολόγου**

«Από το λαϊκό πανεπιστήμιο στο πανεπιστήμιο των αρίστων...», έτσι παρουσίασε η υπουργός το νέο νομοσχέδιο που αφορά στις αλλαγές στην ανώτατη εκπαίδευση. Φράση που φαντάζει τουλάχιστον σουρεαλιστική για την περίοδο παρακμής και αποδόμησης που διόγουμε.

Οι κυοφορούμενες αλλαγές που προωθούνται, και έχουν ήδη προκαλέσει τις αντιδράσεις των πρυτάνεων και της παν/μιακής κοινότητας, οδηγούν με συνοπτικές διαδικασίες στο «Πανεπιστήμιο-Εταιρεία» και στη μετατροπή των προγραμμάτων σπουδών σε project. Ο ακραιφνής νεοφιλελευθερισμός που έχει κατακλύσει το κυβερνητικό επιτελείο, και αποτελεί το ιδεολογικό όχημα για τη διάλυση του δημόσιου χώρου και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, δι-απερνά και το συγκεκριμένο νομοσχέδιο.

Στόχος των μεταρρυθμίσεων, κατά την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Παιδείας, είναι η αντιμετώπιση της σημερινής παθολογίας της ανώτατης εκπαίδευσης, όπως αυτή αποτυπώνεται στις αργομοιρίες των καθηγητών, την πλήρη παράλυση της λειτουργίας των ιδρυμάτων, τις πελατειακές σχέσεις των φοιτητικών παρατάξεων με τα πρυτανικά συμβούλια, την ασοδοσία των φοιτητών και σε ό,τι εν γένει συνιστά τη σημερινή παρακμή στην ανώτατη εκπαίδευση. Η αντιμετώπιση των παραπάνω παθογενειών, που εξεθρεψαν οι πελατειακές σχέσεις και ο νεποτισμός του κομματικού κράτους της Μεταπολίτευσης, σε συνθήκες πλήρους παρασιτισμού και διαφθοράς, θα έβρισκε οίγουρα πολλούς υποστηρικτές. Θα γίνει όμως αυτό με την τρέχουσα νομοθετική ρύθμιση; Δυστυχώς όχι, αφού η υπέρβαση της κρίσης στην ανώτατη εκπαίδευση δεν μπορεί παρά να γίνει με όρους μετάβασης σε μια νέα εποχή, με νέα όραματα και πάνω απ' όλα νέα κοινωνικά και πολιτικά υποκείμενα, που θα νοσηματοδοτήσουν διαφορετικά την αξία της γνώσης ως στοιχείου ατομικής και συλλογικής προόδου.

Αυτό που θα επιφέρει η επερχόμενη ρύθμιση –αν περάσει τελικά– είναι ο φραγμός της πρόσβασης στη γνώση σε εκτεταμένα κομμάτια

νέων των μεσαίων και κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Με βίαιο τρόπο αποκλείεται η δυνατότητα αναπαραγωγής και κοινωνικής ανέλιξης των μικρομεσαίων μέσω της κατοχής του πτυχίου, όπως αυτό πραγματοποιήθηκε στη μεταπολεμική και κυρίως στη μεταπολιτευτική περίοδο.

Στα επιμέρους ζητήματα του νέου νομοσχεδίου, τα σημαντικότερα μέτρα που προωθούνται μεταξύ άλλων είναι: Η διοικητική αναδιάρθρωση, οι ρυθμίσεις που αφορούν στην εκπαιδευτική κοινότητα (καθηγητές, φοιτητές), το περιεχόμενο και η διάρθρωση σπουδών, η οργάνωση της παν/μιακής ζωής.

Στη διοικητική αναδιάρθρωση, το σπάσιμο των πελατειακών σχέσεων φοιτητικών νεολαιών-πρυτανικού συμβουλίου θα επιτευχθεί με ένα 15μελές υπερόργανο – το Συμβούλιο του Ιδρύματος– το οποίο θα ασκεί τον πλήρη διοικητικό και λειτουργικό έλεγχο. Η σύνθεση του συμβουλίου: επτά καθηγητές, μέλη ΔΕΠ πλήρους απασχόλησης, ένας φοιτητής και επτά άτομα υψηλών προσόντων, αντικατοπτρίζει την υπαγωγή του ιδρύματος στους τεκνοκράτες της αγοράς, η επιλογή των οποίων θα γίνεται με βασικό κριτήριο τη δυνατότητα άνιλησης πόρων. Η δε επιλογή του πρυτάνη από διεθνή διαγωνισμό σηματοδοτεί την εμμονή των συντελεστών του νομοσχεδίου στους ικανούς Ευρωπαίους και Αγγλοαμερικάνους τεκνοκράτες, που υποτίθεται είναι οι μόνοι που μπορούν να διοικήσουν αποτελεσματικά τα ιδρύματά μας. Είναι αυτοί στους οποίους εναποθέτει το τρέχον πολιτικό σύστημα τις ελπίδες του για την αναγκαία «μετακένωση» της προόδου στην εκπαιδευτική μας κοινότητα, αφού μια τέτοια διεθνοποίηση δεν βλέπει ποτέ προς τα Βαλκάνια, τη Ρωσία, τον αραβικό κόσμο ή την Ασία –με εξαίρεση την Τουρκία και το Ισραήλ.

Αναφορικά με τις ρυθμίσεις για την εκπαιδευτική κοινότητα, ενώ θα έλεγε κανείς ότι το μέτρο της αξιολόγησης των καθηγητών είναι προς τη σωστή κατεύθυνση, ανακύπτουν πολλές αμφιβολίες σχετικά με τα κριτήρια αυτής της αξιολόγησης, αλλά και τον τρόπο συγκρότησης του Μητρώου Αξιολογητών, αφού και εκεί την πρώτη θέση φαίνεται να έχουν οι «φωταδιστές» της Εσπερίας. Για παράδειγμα, το κατάλληλο μείγμα κριτηρίων θα είναι δυνατό να οδηγήσει σε παύση καθη-

Στόχος των μεταρρυθμίσεων, κατά την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Παιδείας, είναι η αντιμετώπιση της σημερινής παθολογίας της ανώτατης εκπαίδευσης

κόντων καθηγητές που δεν θα είναι αρεστοί ιδεολογικά στο συμβούλιο του ιδρύματος και στον πρυτάνη, ή που το μάθημά τους δεν «πουλάει». Παρά το εύχρον των δηλώσεων «πιστοποίηση και αξιολόγηση παντού», η αξιολόγηση των ιδρυμάτων με όρους αγοράς και επιχειρηματικότητας κινδυνεύει να οδηγήσει στο κλείσιμο –αφού θα διακόπεται η κρατική χρηματοδότηση– σχολές με αντικείμενο θεωρητικό (π.χ. ιστορικό, γλωσσολογία, κοινωνικές επιστήμες κ.λπ), οι οποίες θα μπορούν να επιβιώσουν μόνο εάν βρουν ιδιώτες χορηγούς –γεγονός απίθανο στη σημερινή συγκυρία. Η ολοκληρωτική υπαγωγή της

ανώτατης εκπαίδευσης στους νόμους της αγοράς θα οδηγήσει νομοτελειακά σε παρακμή βασικούς τομείς που δεν θα «πουλάνε», όπως η Ιστορία, η Γλώσσα και ο Πολιτισμός, που όμως αποτελούν τα μόνα εφόδια για την υπέρβαση της σημερινής κρίσης στη χώρα μας.

Επιπροσθέτως, η διευθέτηση του ζητήματος των **αιώνίων φοιτητών** με τη δυνατότητα παράτασης του κύκλου σπουδών μόνο κατά δύο χρόνια μετά τη συμπλήρωση του κύκλου σπουδών, δεν προβλέπει κάποιες μεταβατικές ρυθμίσεις, αφού με απόφαση του ιδρύματος μπορούν να «διαγράφονται αυτοδικαίως». (Η ίδια ρύθμιση προβλέπεται και για όσους δεν ανανεώνουν την εγγραφή τους σε δύο συνεχόμενα εξάμηνα.) Οι ρυθμίσεις αυτές, παρότι θα βρουν πολλούς υποστηρικτές, που ανιδρούν στην αργοσχολία των σημερινών φοιτητών, έγιναν με μοναδικό κριτήριο τη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης που δύναται να ζητήσει ένα ίδρυμα με βάση τους εγγεγραμμένους φοιτητές.

Είναι προφανές πως η κυβέρνηση των Μνημονίων ουδόλως ενδιαφέρεται για τις κοινωνικές παρενέργειες που θα δημιουργηθούν από την απώλεια της φοιτητικής ιδιότητας σε χιλιάδες νέους ανθρώπους σε συνθήκες ύφεσης και κατακόρυφης αύξησης της ανεργίας. Ακόμα και η εισαγωγή του θεσμού της μερικής

φοίτησης με κοινωνικά κριτήρια για κάποιους προϋποθέτει την απόδειξη ότι εργάζεται για πάνω από 20 ώρες την εβδομάδα, κάτι μάλλον αδύνατο για την πλειονότητα των εργαζόμενων φοιτητών στην άτυπη οικονομία και εν τέλει απευκαταίο από τους ίδιους, λόγω της υπαγωγής τους σε φορολογικά βάρη.

Η οργάνωση των σπουδών σε **τρεις κύκλους**, προπτυχιακό τριών χρόνων, διετές μεταπτυχιακό και διδακτορικό, αποτελούν εισαγωγής του αγγλοσαξονικού προτύπου σπουδών, όπως αυτό αποτυπώθηκε στη Διακήρυξη της Μπολόνιας. Το πτυχίο παύει ν' αποτελεί την αυτοτελή πιστοποίηση του φοιτητή και το εισιτήριό του για την αγορά εργασίας –κάτι που βέβαια έχει απαξιωθεί εδώ και πολλά χρόνια. Αντ' αυτού εισάγονται ακαδημαϊκές μονάδες 60 ανά έτος σπουδών, ο δε φοιτητής μετατρέπεται σε εκπαιδευόμενο και υποβάλλεται σε μια συνεχή προσπάθεια συλλογής μονάδων στο γενικότερο πλαίσιο της «διά βίου μάθησης» και της αντιστοιχίας τους στο υπό διαμόρφωση εθνικό πλαίσιο προσόντων – αντίστοιχο του ευρωπαϊκού. Είναι προφανές η συσχέτιση των δυνατοτήτων συνέχειας για απόκτηση μονάδων με την οικονομική επιφάνεια του νέου, αφού γενικεύονται τα διδάκτρα για τον μεταπτυχιακό και ενδεχομένως και για τον διδακτορικό τίτλο, γεγονός που καθι-

Αποκλείεται πια η δυνατότητα αναπαραγωγής και κοινωνικής ανέλιξης των μικρομεσαίων μέσω της κατοχής του πτυχίου, όπως αυτό πραγματοποιήθηκε στη μεταπολιτευτική περίοδο.

» στά αυτούς τους κύκλους μη προσβάσιμους για τη μεγάλη μάζα των φοιτητών, στη συγκυρία που διαμορφώνεται. Είναι επίσης εύλογο ότι ο προπτυχιακός κύκλος σπουδών δεν θα έχει σχεδόν κανένα αντίκρισμα στην αγορά εργασίας, αφού ειδικά στο πρώτο έτος οι φοιτητές θα εισάγονται σε σχολές και θα λαμβάνουν γενικές γνώσεις από τα «μενού» των «πιστοποιημένων» μαθημάτων που θα τους προσφέρονται!!

Αναφορικά με την οργάνωση της ζωής στα ιδρύματα, ενδεικτική του καπιταλιστικού φαντασιακού που διακατέχει την πολιτική ηγεσία του υπ. Παιδείας είναι η δημιουργία ανώνυμης εταιρείας –με Προεδρικό Διάταγμα–, για την αξιοποίηση της κινητής και ακίνητης περιουσίας, αλλά και για την οργάνωση των υπηρεσιών φοιτητικής μέριμνας (φοιτητικές εστίες, εστιατόρια, λέσχες κ.λπ.). Το ενδεχόμενο συγκρότησης κοινωνικών επιχειρήσεων, ή συνεταιρισμών από ανέργους της περιοχής λειτουργίας του ιδρύματος, συμβάλλοντας έτσι θετικά στο κοινωνικό πρόβλημα, αλλά και στην τόνωση της τοπικής οικονομίας, είναι προφανώς μακρινό σενάριο για τους «σοσιαλιστές» της κυβέρνησης. Τέλος, η προώθηση του ασύλου ασκείται αποκλειστικά από τον διορισμένο πρότανη-τεχνοκράτη, ο οποίος μπορεί να ερμηνεύσει κατά το δοκούν την παραβίασή του, αφού ο νόμος αναφέρεται γενικά μόνο στην κατοχύρωση των «ακαδημαϊκών ελευθεριών».

Πιστή στις επιταγές του μνημονίου και της τρόικας, η κυβέρνηση συνεχίζει την **αποδόμηση** του υποτυπώδους κοινωνικού κράτους της μεταπολίτευσης, μετατρέποντας ολοκληρωτικά τη γνώση σε εμπόρευμα. Η δική μας εκδοχή του παν/μίου θα έθετε ως προϋπόθεση, για την υπέρβαση της σημερινής σαθρότητας, τον κομβικό του ρόλο σ' ένα στρατηγικό σχέδιο με άξονες: την εθνική ανεξαρτησία, την οικολογική ανασυγκρότηση, την κοινωνική δικαιοσύνη και την εμπέδωση της δημοκρατίας. Αυτά μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο αν διασφαλιστεί ο **δημόσιος χαρακτήρας** του παν/μίου και διευρυνθεί η συμμετοχή και η λογοδοσία των ιδρυμάτων για τον κοινωνικό, οικονομικό και ερευνητικό τους ρόλο στον ίδιο τον λαό. Αλλά αυτό το όραμα θα πραγματοποιηθεί κυρίως με νέα υλικά –διδασκόντων και φοιτητών– με βασική προϋπόθεση ν' αντέξουμε ως εθνική και συλλογική οντότητα στους καιρούς που έρχονται.

Αναβρασμός στις τάξεις των φοιτητών...

Το 15ο συνέδριο της ΟΛΜΕ

Θα μπορούσε να κερδηθεί το χαμένο κύρος των ίδιων των εκπαιδευτικών

Του **Τάσου Χατζηναστασίου**

Την εποχή της πλήρους απαξίωσης των συνδικάτων, πόσο ενδιαφέρον μπορεί να παρουσιάζει το συνέδριο μιας συνδικαλιστικής ομοσπονδίας; Και μάλιστα όταν αυτό διεξάγεται τις παραμονές της ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος και του Εφαρμοστικού Νόμου;

Στα αξιοσημείωτα, το ότι αυτό διεξήχθη λίγες εκατοντάδες μέτρα από το Σύνταγμα, στις αίθουσες του ξενοδοχείου Κάραβελ που για μας, τα παλιότερα μέλη της Ρήξης, έχει συνδεθεί με τη δυναμική απόπειρα διάλυσης του συνεδρίου της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς, παρουσία του Ζαν Μαρί Λεπέν το 1984.

Σε άλλους καιρούς το συνέδριο θα είχε ενδιαφέρον και μόνο από το γεγονός ότι αφορά μια από τις μεγαλύτερες συνδικαλιστικές οργανώσεις της χώρας. Κι όμως φέτος αυτό δεν φαίνεται να συγκίνησε ούτε τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς, αφού από τους 80.000 περίπου καθηγητές και καθηγήτριες, μόλις οι 40.000 έφτασαν στις κάλπες για να αναδείξουν τους αντιπροσώπους τους για το συνέδριο, 10.000 λιγότεροι από την προηγούμενη φορά, δύο χρόνια πριν...

Κι όμως το συνέδριο θα μπορούσε να ξανακερδίσει το χαμένο κύρος τόσο του οργανωμένου συνδικαλισμού όσο και των ίδιων των εκπαιδευτικών. Αρκούσε η εξής απλή, στοχαστική προσαρμογή: να συνδεθεί με το παλλαϊκό κίνημα αποτροπής της ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος και να υιοθετήσει τα αιτήματά του για διώξιμο της κυβέρνησης, πραγματική δημοκρατία, ακύρωση των δανειακών συμβάσεων και άρνηση των ξεπουλημάτων του δημόσιου πλούτου. Κι όμως, δεν μπόρεσε να κάνει ούτε τα πιο απλά πράγματα: να μεταθέσει νωρίτερα τη μέρα και την ώρα της ψηφοφορίας για την ανάδειξη του νέου Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, έτσι ώστε οι εκατοντάδες των συνέδρων να μεταβούν στην Πλατεία Συντάγματος την Τρίτη το πρωί, μέρα ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος (28/6) και να ψηφίσουν την αυτονόπη πρόταση να γίνουν γενικές συνελεύσεις των τοπικών ΕΛΜΕ στις αρχές Σεπτεμβρίου, προκειμένου ο κλάδος να συζητήσει στη βάση και να καθορίσει τη στάση του εν όψει της κατάστασης που θα έχει δημιουργηθεί στα σχολεία από την περαιτέρω μείωση των λειτουργικών δαπανών και των μισθών μας. Την τελευταία πρόταση καταψήφισαν ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ) και ΔΑΚΕ (ΝΔ)...

Κατά τα άλλα, το ενδιαφέρον μονοπώλησε η τύχη μιας έδρας στο νέο Δ.Σ. που μαθηματικά έχανε η ΔΑΚΕ (είχε απώλειες 60 συνέδρων) και τη διεκδικούσαν το ΠΑΜΕ (εξέλεξε 3 επιπλέον συνέδρους) και οι Παρεμβάσεις-Συσπειρώσεις (εξέλεξαν 8 επιπλέον

Όνομα	Ψήφοι	Διαφορά	Έδρες	%
ΔΑΚΕ	120 (180)	-60	3	28,50 % (34,75 %), -6,25 %
ΠΑΣΚ	107 (141)	-34	3	25,42 % (27,22 %), -1,80 %
ΣΕΚ	80 (90)	-10	2	19,00 % (17,37 %), +1,63 %
ΕΣΑΚ	59 (56)	+3	2	14,01 % (10,81 %), +3,20 %
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ	51 (43)	+8	1	12,11 % (8,30 %), +3,81 %
ΑΓ. ΚΙΝΗΣΕΙΣ	2 (3)	-2	-	0,48 % (0,77 %), -0,29 %
ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ	2 (3)	-1	-	,48 % (0,58 %), -0,10 %
ΠΡΟΤΥΠΑ	-(1)	-1	-	(0,19 %), -0,19 %
άκυρα	2 (5)	-3	-	

ον συνέδρους). Η μόνη περίπτωση να εκλέξουν οι Παρεμβάσεις δεύτερη έδρα ήταν να δεχθούν οι προσκείμενες στο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ Συνεργαζόμενες Εκπαιδευτικές Κινήσεις να διοικηθούν ψήφους στις Παρεμβάσεις. Κάτι τέτοιο δεν συνέβη, αφού δεν υπήρξε συμφωνία μεταξύ των δύο παρατάξεων, οπότε η έδρα τελικά κατέληξε στο συμπάγος και αρραγές ΠΑΜΕ, δηλαδή στον κάλαθο των αχρήστων, αφού κατά την πάγια τακτική του το μειωτικό συνδικαλιστικό σχή-

μα του ΚΚΕ ψηφίζει αποκλειστικά και μόνο τη δική του πρόταση, δηλαδή την κατάληψη της εξουσίας από το ίδιο ως τη μόνη θεραπεία διά πάσαν νόσον...

Κι όμως υπήρξαν οι προϋποθέσεις για μια πολιτική απόφαση που να συνδέει το συνδικαλιστικό κίνημα με τα αιτήματα της «πλατείας». Οι πολύ γόνιμες ιδεολογικές διεργασίες στον χώρο των Παρεμβάσεων-Συσπειρώσεων (εξωκοινοβουλευτική αριστερά) ανέδειξαν ως κεντρικό ζήτημα την απελευθέρωση της χώρας, την Εθνική Ανεξαρτησία, τη Λαϊκή Κυριαρχία, την απαλλαγή από την κυβέρνηση και το χρέος, στοχεύοντας σε μία συνθετική πρόταση που να μπορεί να αποτελέσει την κοινή συνισταμένη της πλειοψηφίας των συνέδρων χωρίς αναγκαστικά να στοχεύουν στην ανεπίκαιρη και αποπροσανατολιστική εμμονή στην «ενότητα της αριστεράς», όπως επέμενε αυτιστικά κυρίως μερίδα του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ.

Η πρόταση των Παρεμβάσεων-Συσπειρώσεων μπορεί να καταψηφίστηκε, επαναποθετίσσε ωστόσο το ζήτημα της διεξόδου από την κρίση στη σωστή του βάση: στην επανασύνδεση του κινήματος των εκπαιδευτικών με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον των ελληνικών απελευθερωτικών κινημάτων, για τα οποία το κοινωνικό και το εθνικό ζήτημα –στη σύγχρονη εποχή και το οικολογικό – είναι αλληλένδετα.

Ο Τάσος Χατζηναστασίου, αντιπρόσωπος στο συνέδριο από την Αργολίδα με το αυτόνομο σχήμα της Απέναντι Όχθης, Ομάδας Εκπαιδευτικών για τη Συλλογική Δράση.

Οι ιδεολογικές διεργασίες στον χώρο των Παρεμβάσεων-Συσπειρώσεων ανέδειξαν ως κεντρικό ζήτημα την απελευθέρωση της χώρας, την Εθνική Ανεξαρτησία, τη Λαϊκή Κυριαρχία, την απαλλαγή από την κυβέρνηση και το χρέος

Η «διαρκής χρεοκοπία» είναι ήδη εδώ!

Ο Βενιζέλος αφαίρεσε από τη Βουλή κάθε αρμοδιότητα ελέγχου και έγκρισης των πωλήσεων

Του **Σταύρου Χριστακόπουλου***

Η ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου και του πρώτου εφαρμοστικού νόμου αποτέλεσαν, μαζί με την άγρια «χημική» επίθεση κατά των διαδηλωτών, το επισφράγισμα μιας ολόκληρης εποχής: της επονομαζόμενης και κρίσης χρέους. Και παράλληλα αποτέλεσε την έναρξη μιας νέας και απείρως πιο επώδυνης, την οποία με επιμονή εδώ και καιρό προαναγγέλλουμε: της αποκαλούμενης διαρκούς χρεοκοπίας.

Η ψήφιση των δύο αυτών κειμένων, μαζί με την έλευση των επιτρόπων σε κάθε υπουργείο και την επικύρωση του δεύτερου εφαρμοστικού νόμου, ο οποίος θα εστιάζει στην τελική εξάλειψη των απομεινारीών του κοινωνικού κράτους, αλλά και στην πλήρη παράδοση εθνικών εξουσιών στα χέρια ξένων και ιδιωτών, όπως είναι η συλλογή των φόρων, θέτει υπό την εποπτεία των δανειστών-επιτηρητών σχεδόν το σύνολο των τομέων της οικονομικής πολιτικής της Ελλάδας.

Αυτό ακριβώς εννοούσε ο επικεφαλής του Γιούρογκρουπ Ζαν Κλοντ Γιουνκέρ μιλώντας για δραστικό περιορισμό της κυριαρχίας των Ελλήνων.

Ήδη, προς επίρρωση του ισχυρισμού του, η γενική εκποίηση του συνόλου της εθνικής περιουσίας επισημοποιείται από τη Δευτέρα 11 Ιουλίου, με την προγραμματισμένη ανακοίνωση της σύνθεσης του Δ.Σ. της ελληνικής εκδοχής της Treuhand, η οποία είχε μετατρέψει την τείως Ανατολική Γερμανία σε σωρό ερειπίων.

Εν τω μεταξύ ο Βενιζέλος – εκ των πρώτων υποστηρικτών αυτού του μοντέλου ξεπουλήματος ήδη από τον Μάρτιο – αφαίρεσε από τη Βουλή κάθε αρμοδιότητα ελέγχου και έγκρισης, έστω κατά περίπτωση, των επιμέρους πωλήσεων.

Με άλλα λόγια το ταμείο θα πουλάει όσο θέλει, σε όποιον θέλει, θα ενοικιάζει και τα έσοδα που θα μαζεύει θα πηγαίνουν κατευθείαν στις τσέπες των δανειστών. Ούτε καν για την... επαναγορά χρέους, που υποτίθεται ότι ήταν ο αρχικός στόχος!

Όπως όμως έχουμε ξαναπεί, το πάση θυσία ξεπούλημα είναι το τελευταίο βήμα πριν από μια ελεγχόμενη πτώχευση, η οποία ήδη βρι-

σκειται υπό δημόσια διαπραγμάτευση μεταξύ Γάλλων, Γερμανών, των τραπεζών τους, των οίκων αξιολόγησης και των «αγορών» με την... ευρεία έννοια.

Επιμήκυνση υποτέλειας

Εδώ και καιρό λέγαμε ότι η επιμήκυνση αποτελεί τη χειρότερη μορφή ελεγχόμενης πτώχευσης. Επίσης λέγαμε ότι η περίφημη αναδιάρθρωση χρέους είναι ελεγχόμενη πτώχευση.

Κατ' αρχάς, σύμφωνα με πρόσφατο ρεπορτάζ των Φαϊνάνσιαλ Τάιμς, το αρχικό σχέδιο της Γαλλίας για επανεπένδυση σε μέρος από τα ελληνικά ομόλογα λήξης των επόμενων ετών προέβλεπε επιτόκιο που έφτανε έως το 8%.

Δεν θα επρόκειτο, με άλλα λόγια, περί ελάφρυνσης των ελληνικών υποχρεώσεων, αλλά περί επιπλέον κινήτρων προς τους δανειστές. Τόσο επαχθών, ώστε κάθε ευρώ που θα παραγόταν, θα έφευγε κατευθείαν για τις τσέπες των τοκογλύφων. Όμως και η δεύτερη, «βελτιωμένη» πρόταση, όπως τουλάχιστον δημοσιεύθηκε, έχει ελάχιστη διαφορά από την πρώτη.

Μάλιστα όλα αυτά τελούν υπό την απειλή των οίκων αξιολόγησης, ότι ακόμη και η μετακύλιση ομολόγων θα θεωρηθεί πιστωτικό γεγονός, δηλαδή... πτώχευση. Και τι πτώχευση! Με το χρέος στην πλάτη και διαρκώς συσσωρευόμενο! Τι σημαίνει αυτό; Ότι η επιμήκυνση χρέους, η οποία ζητείται από την κυβέρνηση Παπανδρέου, είναι ένα μοντέλο «διαρκούς χρεοκοπίας», η οποία και θα τελεί υπό τον έλεγχο – και θα γίνει με τους όρους – των δανειστών, αλλά και διαρκώς θα σωρεύει χρέος, κάνοντας μια παταγώδη πτώχευση απλώς αναπόφευκτη.

Τι ακριβώς εννοούν;

Επειδή συχνά ακούμε και διαβάζουμε διάφορα νόστιμα και πικάνικα για «επιθετική αναδιάρθρωση», «επιθετική αναδιαπραγμάτευση» και άλλα εύχαρα παρόμοια, τα οποία υποτίθεται ότι έχουν στόχο να... «μην γίνουμε Αργεντινή», μήπως θα μπορούσε κάποιος να μας πει τι διαφορετικό από «επιθετική αναδιάρθρωση» έκανε η Αργεντινή, η οποία, απλούστατα, πτώχευσε μονομερώς;

Μήπως επίσης θα μπορούσε να μας πει πώς ακριβώς μπορεί να γίνει μια συναινετική και συμφωνημένη «επαναδιαπραγμάτευση» από μια υπερχρεωμένη χώρα, υπό διε-

Ο Ζαν Κλον Γιούνγκερ μίλησε για δραστικό περιορισμό της κυριαρχίας των Ελλήνων...

θνή οικονομικό και πολιτικό έλεγχο;

Επειδή η μόνη εκδοχή που μπορεί κάπως να συζητηθεί χωρίς να εκτραπούμε σε γελοιοότητες είναι αυτή της «απειλής για επίσημη πτώχευση», να πούμε εξ αρχής ότι και σε αυτήν υπάρχουν κάποια... μικρά προβλήματα:

1. Το πρώτο είναι ότι η απειλή μιας πτώχευσης στην πραγματική αγορά χρήματος, κατά κανόνα, ήδη με την εκφορά της, ενεργοποιεί πτώχευση.
2. Το δεύτερο είναι ότι ποτέ δεν απειλούμε με κάτι που δεν είμαστε απολύτως έτοιμοι να κάνουμε. Σε άλλη περίπτωση γινόμαστε... Γιώργος Παπανδρέου, ο οποίος «εκβίασε» την Ε.Ε. με προσφυγή στο ΔΝΤ και εν τέλει κατέληξε ακριβώς εκεί

– αν είμαστε τόσο καλόπιστοι ή κορόιδα ώστε να θεωρήσουμε ψεύτη τον Στρος Καν, που μιλούσε για σχέδιο, και διαπραγματευτή τον Παπανδρέου...

Εξάλλου ισχύει πάντα το περίφημο απόφθεγμα του αειθαλούς... Κλιντ Ίστον: «Όταν βγάζεις το πιστόλι, ή πυροβολείς ή το βάζεις εκεί που ξέρεις».

Ο Παπανδρέου διευθετεί το χρέος

Και στο πολιτικό πεδίο όμως αναμένονται σοβαρές εξελίξεις την επόμενη περίοδο, καθώς δεν πλησιάζει μόνο η ώρα της αλήθειας, αλλά και της κατάρρευσης των μύθων που έχουν διακινήθει για καιρό, όχι μόνο από καλοπροαίρετους οικονομολόγους, αλλά και από τείως συμβούλους του Σημίτη και του Παπανδρέου – και ανθρώπους των τραπεζών.

Οι μύθοι αυτοί έχουν νομιμοποιήσει π.χ. τον... Σαμαρά να κάνει λόγο για «επαναδιαπραγμάτευση των όρων του μνημονίου» (ή, σε ελεύθερη μετάφραση, «πρία πουλάκια κάθονταν σ'του Μάρκου το ταμπουρί»).

Αν βάλουμε σε σειρά και τάξη τις προβλέψεις του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου και των εφαρμοστικών νόμων, τις προβλέψεις του Συμφώνου για το Ευρώ, το είδος της διαπραγμάτευσης για τη «μετακύλιση» χρέους (roll over), την πρόταση της Γερμανίας περί αναδιάρθρωσης (με ανταλλαγή ομολόγων), την οικτρή κατάσταση της υπό πλήρη διάλυση

ελληνικής οικονομίας, την αναμενόμενη νέα δανειακή σύμβαση (στην οποία θα καλούνται τη μισή «βοήθεια» προς την Ελλάδα να την καταβάλουν οι... Έλληνες πολίτες μέσω φόρων, περικοπών και του γενικού και άνευ ορίου ξεπουλήματος), τότε μπορούμε να καταλήξουμε σε ένα απλό συμπέρασμα.

Ποιο είναι αυτό; Ότι οι διαθέσιμες πληροφορίες και το επίμονο ρεπορτάζ εξ Εσπερίας περί σύντομης «λύσης» για το σύνολο του ελληνικού χρέους, της οποίας η κατάληξη τοποθετείται στο φθινόπωρο, είναι ακριβείς.

Υπό το φως όλων αυτών μπορούμε επίσης με ελάχιστο ρίσκο να προβλέψουμε ότι η συμφωνία για την περιλάλητη «επαναδιαπραγμάτευση» θα γίνει από την κυβέρνηση Παπανδρέου. Ακόμη και αν προκύψουν εκλογές, ενδιάμεσα ο Παπανδρέου θα έχει συμφωνήσει τους όρους, οι οποίοι θα είναι πολιτικά δεσμευτικοί και για τον πρόεδρο της Ν.Δ.

Άλλωστε, ακόμη και αν προλαβαίνει κι αυτός να βάλει το χέρι του, το βέβαιο είναι ότι τα περιθώρια ελιγμών θα είναι ελάχιστα έως μηδαμινά. Η οικονομική του αιζέντα μαρτυρεί ότι στην... καλύτερη περίπτωση θα επιβάλει στην Ελλάδα μια «αιζέντα ΔΝΤ» και όχι μια «αιζέντα Μέρκελ». Αυτή όμως είναι μια άλλη τεράστια συζήτηση...

* Διευθυντής σύνταξης της εφημερίδας «Το Ποντίκι»

Ακόμα κι αν προκύψουν εκλογές, ενδιάμεσα ο Παπανδρέου θα έχει συμφωνήσει τους όρους, οι οποίοι θα είναι πολιτικά δεσμευτικοί και για τον πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας

Η Σπίθα τρεμοσβήνει, η πυρκαγιά φουντώνει!

Ένα εγχείρημα παίρνει τέλος, για να δώσει τη θέση του στα πολύ σοβαρότερα, που σύντομα θα έρθουν

Του **Γιώργου Καραμπελιά**

Δυστυχώς, ένα ακόμα εγχείρημα συγκρότησης πολιτικού πόλου, που άνοιξε στα τέλη του 2010 από τον Θεοδωράκη, με την πρόσκλησή του για αυτοοργάνωση των πολιτών, μάλλον έληξε άδοξα στις 19 Ιουνίου, όταν ο ίδιος ο ιδρυτής του, τρομαγμένος από το ίδιο το δημιούργημά του, το ενούχισε με έναν τρόπο που προσιδιάζει σε σχήματα τα οποία εύστοχα χαρακτηρίστηκαν ως ένας συνδυασμός σταλινικών πρακτικών και... Μόντι Πάιθονς, για το κωμικόν του πράγματος.

Δυστυχώς, όλοι εμείς που συμμετείχαμε συγκρατημένα, και κρατώντας μικρό καλάθι σε αυτό εγχείρημα, επιβεβαιωθήκαμε. Εντούτοις, θα θυμίσουμε σε όλους τους φίλους, που μας κατηγορούν σήμερα ότι, «αφού τα ξέρατε γιατί συμμετείχατε», πως, από την αρχή, είχαμε φροντίσει, για όσους καταλάβαιναν, να ορίσουμε και τα όρια αυτού του εγχειρήματος. Γράφαμε λοιπόν στο κύριο άρθρο του περιοδικού **Άρδην**, στο τεύχος 83, τον Ιανουάριο του 2011:

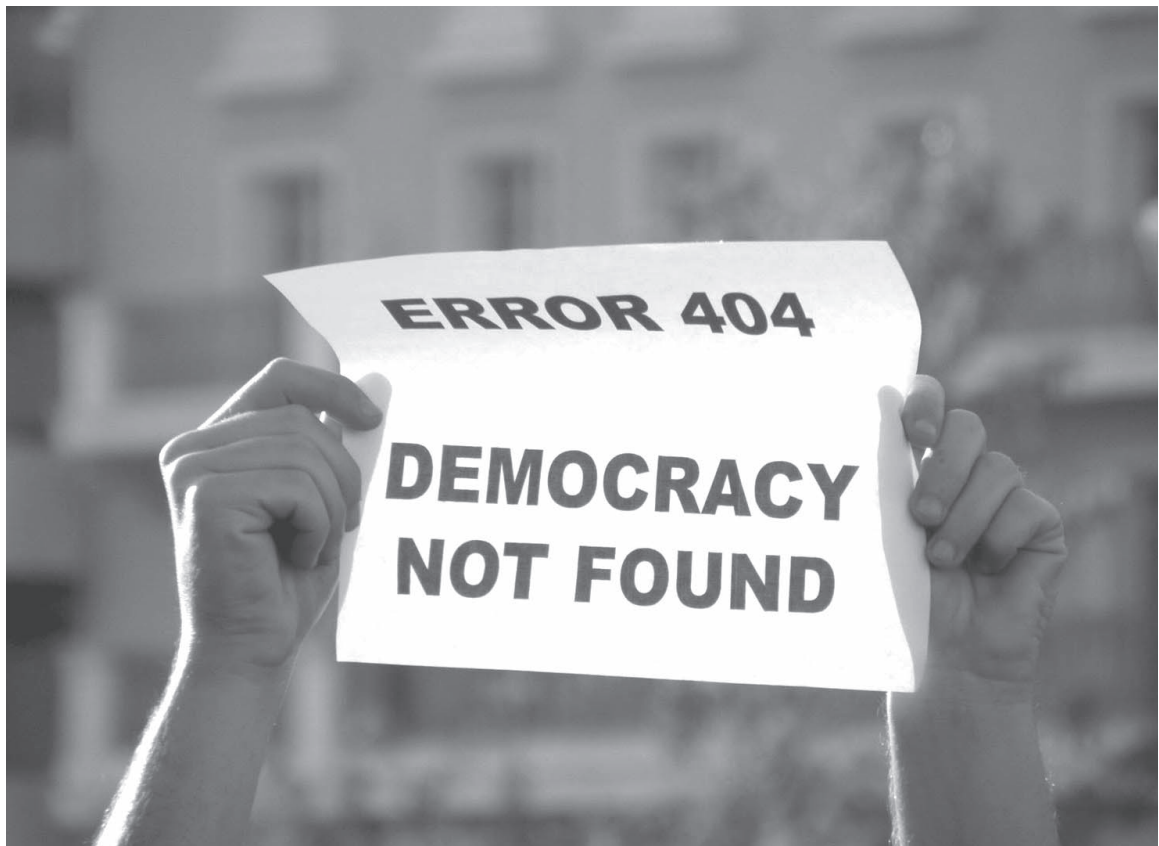
«Ωστόσο, για όσους είναι διστακτικοί και φοβούνται μήπως κάψει πρόωρα κάποιον κόσμο, δεν πιστεύουμε πως υπάρχει τέτοιος κίνδυνος και δεν μπορεί να προκαλέσει και ζημιά, όπως έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ. [] Μια ενόπια και ένα κίνημα που διαμορφώνεται γύρω από θέσεις και πάνω σε θέσεις δεν κινδυνεύει ούτε από αρχηγισμούς ούτε από σφάλματα των ηγετικών ομάδων []. Διότι, ακόμα και αν εμείς ως Άρδην αλλάζουμε θέσεις, ακόμα και αν ο ίδιος ο Μίκης αλλάξει θέσεις, αυτό δεν αναιρεί το γεγονός πως αυτές οι θέσεις είναι που συσπειρώνουν τον λαό και αυτές αποτελούν τη βάση πάνω στην οποία θα οικοδομηθεί το κίνημα που έρχεται στη χώρα μας. Ένα κίνημα σπριγμένο στις αρχές του **πατριωτισμού, της οικονομικής δικαιοσύνης, της περιβαλλοντικής ισορροπίας και της άμεσης δημοκρατίας**». Αυτά γράφαμε τον Ιανουάριο του 2011.

Το ότι σήμερα ο Θεοδωράκης, για μια ακόμα φορά, όπως δυστυχώς το έχει κάνει τόσες φορές στην ιστορία του («Καραμανλής ή τανκς», «ελληνοτουρκική φιλία», συμμετοχή στην κυβέρνηση Μπισοιά-

κη, σωτηρία της κυβέρνησης Σημίτη στην υπόθεση Οτσαλάν, υποδοχή του Ερντογάν στο σπίτι του, μόλις ένα χρόνο πριν), επέλεξε να **σπαταλήσει** το τεράστιο απόθεμα της δημοτικότητας και της εμπιστοσύνης που του έχει προσφέρει αφειδώς ο ελληνικός λαός, μας λυπεί ιδιαίτερα. Και παρότι προΐδεασμένοι, βρεθήκαμε και εμείς προ εκπλήξεων. Διότι δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι αυτός ο άνθρωπος, με τις μεγάλες ικανότητες και τα μεγάλα χαρίσματα, μπορούσε να διαπράξει μέσα πέντε μήνες τόσες μικρότητες και τόσες αυθαιρεσίες, που όποιος δεν τις έχει παρακολουθήσει από κοντά δεν θα μπορούσε να τις πιστέψει. Η καλύτερη εκδοχή θα ήταν να τις χρεώσουμε στην αντιφατική φύση του ανθρώπου και στον πανδαμάτορα χρόνο.

Έτσι, υποχρεωτικά, τα πράγματα οδηγήθηκαν στην **παραίτησή** μου, αρχικά από τη Συμβουλευτική Επιτροπή της Σπίθας και εν τέλει από την ίδια την Κίνηση, που ο ιδρυτής της θεωρεί τοφλίκι του, στην **αποχώρηση** Σπιθών και, το χειρότερο, στη **διαγραφή** πολλών άλλων με την πιο οργουελιανή τακτική, χωρίς να τους ανακοινώσουν τίποτε οι κολαούζοι που έχουν αναλάβει το έργο των εκκαθαρίσεων, με το απλό **σβήσιμο** τους από την ιστοσελίδα του ηγέτη!

Δυστυχώς, λοιπόν, μάλλον οδηγείται προς το τέλος του ένα ακόμα εγχείρημα, έχοντας απογοητεύσει αρκετούς ανθρώπους. Αλλά, όπως τονίζαμε και στο Άρδην, **δεν πιστεύουμε πως η ζημιά είναι ανεπανόρθωτη**. Η εποχή είναι εποχή **αγανάκτησης** και **αγανακτισμένων**. Η εποχή της **κατάθλιψης** δεν κρατάει πολύ. Και πολύ σύντομα, οι αγανακτισμένοι σπιθιστές θα επιχειρήσουν νέες προσπάθειες, νέα εγχειρήματα, έχοντας συσσωρεύσει μια απαραίτητη πείρα. Την πείρα που αποκομίσαμε συλλογικά, και που κάποιοι φίλοι του Άρδην και της Ρήξης προδιέγραφαν από την αρχή του εγχειρήματος και γι' αυτό δεν συμμετείχαν και στη Σπίθα. Ωστόσο οι υπόλοιποι συμμετείχαμε, γιατί δεν θέλαμε να παριστάνουμε το βαρύ πεπόνι και τον παντογνώστη. Παρότι γνωρίζαμε πως όλοι οι άνθρωποι του συστήματος, όλοι όσοι το υπηρέτησαν με τον έναν ή άλλο τρόπο, τουλάχιστον τα τελευταία τριάντα πέντε χρόνια, παρά και τις πιθανές καλές πλευρές τους, είναι βαθύτατα φθαρμένοι, δεν μπορούν να εκπροσωπήσουν και

Η εποχή είναι εποχή αγανάκτησης, και αγανακτισμένων. Η εποχή της κατάθλιψης δεν κρατάει πολύ. Και πολύ σύντομα οι αγανακτισμένοι σπιθιστές θα επιχειρήσουν νέες προσπάθειες

να εκφράσουν με διάρκεια το νέο που γεννιέται.

Ωστόσο, αυτή η διαπίστωση πρέπει να γίνει κτήμα των αγανακτισμένων, που έχουν ανάγκη έστω και από παλιές φιγούρες για να κάνουν τα απαραίτητα βήματα. Έτσι ο κόσμος δέχεται ακόμα και εκείνους τους καθηγητάδες που έχουν υπηρετήσει το σύστημα σε όλες τις εκδοχές του, από τη δικτατορία μέχρι σήμερα, γιατί αυτοί έχουν πρόσβαση στις τηλεοράσεις, στα μέσα, στις εφημερίδες. Παράλληλα, όμως, μαθαίνει από την πείρα του.

Δυστυχώς λοιπόν, πήρε τέλος ένα ακόμα εγχείρημα, έχοντας απογοητεύσει αρκετούς ανθρώπους. Αλλά όπως τονίζαμε και στο Άρδην δεν πιστεύουμε πως η ζημιά είναι ανεπανόρθωτη.

Έτσι έμαθαν και οι σπιθιστές από κοντά το ποιόν ορισμένων «προσωπικότητων», και όχι από κουβέντες που θα μπορούσαμε να λέγαμε εμείς. Και έτσι θα έχουν λειτουργήσει εν τέλει θετικά και αυτοί, έχοντας αποτελέσει το προσάναμμα για να γίνει η σπίθα πυρκαγιά!

Και αν μας χαρακτηρίζει κάτι, είναι πως θέλουμε να είμαστε πάντα με τον κόσμο, έστω και αν κάποτε ξέρουμε πρόσωπα και πράγματα. Όπως ήμαστε με την πλειοψηφία των Ελλήνων, τότε που ήθελαν να του αλλάξουν τις ταυτότητες, παρ' όλο που ξέραμε πόσο φθαρμένη, και κάποτε αντιδραστική, είναι η ηγεσία της εκκλησίας. Σημασία έχει να μπορούμε να τα δούμε μαζί με άλλους, διαφορετικά θα είμαστε κλεισμένοι σε ένα γυάλινο κλουβί.

Έτσι, λοιπόν, ένα εγχείρημα οδηγείται προς το τέλος του, για να δώσει τη θέση του στα πολύ σοβαρότερα που σύντομα θα έρθουν.

Υ.Γ. Προφανώς, όπως όλοι μπορούν να αντιληφθούν, αυτή η επίταση των αυταρχικών συμπεριφορών, των διαγραφών και όλων των άλλων φαινομένων, συνδέεται με νέες πολιτικές στοχεύσεις – ή ίσως και αρχικές μεθοδεύσεις – του ιδρυτή και όσων εκτός Σπίθας τον επηρεάζουν: Έτσι, μέσα σε δύο μήνες, πέρασαμε από το «λευκό και το άκυρο» στην υιοθέτηση ενός «ευρέως αντιμνημονιακού μετώπου». Με ποιους;

Με τον **Μαριά**, μέχρι χθες υποψήφιο του Γιώργου Παπανδρέου, με τον **Κοτζιά**, εξ απορρήτων του ΓΑΠ, μέχρι πριν τις τελευταίες εκλογές, και πιθανότατα με τους συνομιλητές τους, τον **Τσίπρα** – το βάθος Βούτσης – και άλλους. Γι' αυτό λοιπόν και εξαφανίστηκαν οι αναφορές στην **Τουρκία**, γι' αυτό δεν γίνεται καθόλου λόγος για τη λαθρομετανάστευση, γι' αυτό προπαγανδίζεται επιμόνος η «ουδετερότητα» της Ελλάδας, δηλαδή ο **αφοπλισμός** της μπροστά στην Τουρκία. Γι' αυτό και έπρεπε να εκδιωχθούν ο Καραμπελιάς, το Άρδην καθώς και άλλες προσωπικότητες που έχουν ταυτιστεί με την πατριωτική αντίληψη! Γι' αυτό και έπρεπε να εξοντωθούν οι Σπίθες, που στο σύνολό τους διαπνέονται από πατριωτικά αισθήματα. Γι' αυτό έπρεπε ο Κρόνος να φάει τα παιδιά του!

Το αν θα ευοδωθεί αυτό το εγχείρημα του «Μετώπου», που βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, θα το μάθουμε σύντομα. Πάντως το ότι επιχειρείται είναι βέβαιο διά γυμνού οφθαλμού. Εκτός εάν προκύψει και κανένα «οικουμενικό» εγχείρημα!

Εμείς λοιπόν πάμε για άλλα «μέτωπα». Διότι η πυρκαγιά έχει ήδη ανάψει στις πλατείες. Οψόμεθα.

ΣΠΙΘΑ ΤΙΤΛΟΙ ΤΕΛΟΥΣ;

Απολογισμός της συνδιάσκεψης

Θα αποκτήσουμε την ομοιογένεια και τη συλλογικότητά μας μέσα από τη δράση

Της
Σπίθας Παπάγου- Χοηλαργού

Με χαρά μας διαπιστώσαμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία των Σπιθών απαρτίζεται από αγνούς αγωνιστές που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του Μίκη Θεοδωράκη, με στόχο να παλέψουν με βάση το τρίπτυχο Εθνική Ανεξαρτησία-Λαϊκή Κυριαρχία-Πατριωτική Αναγέννηση. [...]

Με λύπη μας διαπιστώσαμε ότι, παρά την καλή διάθεση των συμμετεχόντων να ευοδωθούν οι εργασίες της Συνδιάσκεψης, η οργανωτική επιτροπή που την προετοίμασε δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων, με αποτέλεσμα η Συνδιάσκεψη να παρουσιάσει σημαντικό έλλειμμα στον τομέα της διαδικασίας. Η ημερησία διάταξη καταστρατηγήθηκε αρκετές φορές, με αποκορύφωμα την παρουσίαση από τον Μίκη Θεοδωράκη, τη δεύτερη ημέρα των εργασιών, μιας οργανωτικής και πολιτικής πρότασης την οποία ουδείς γνώριζε από πριν και την οποία κληθήκαμε να ψηφίσουμε χωρίς να έχουμε ΚΑΜΙΑ εξουσιοδότηση από τις Σπίθες μας (και μάλιστα με τη μορφή ενός ψηφοδέλιου, το

Πιστεύουμε ότι οι Σπίθες θα αποκτήσουν την ομοιογένεια και τη συλλογικότητά τους μέσα από τη δράση στους χώρους τους, με αυτονομία και αμεσοδημοκρατική λειτουργία

οποίο παρουσιάστηκε κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή, σαν λαγός από το καπέλο ταχυδακτυλουργού). Πιστεύουμε ότι η πραγματικά άσχημη διαδικασία που ακολούθησε υπήρξε αποτέλεσμα αυτής της πρότασης, την οποία θεωρούμε δικαστική, υπό την έννοια ότι έβαλε ένα σύνολο ανθρώπων, που μόλις ξεκινάει να κατακτήσει ομοιογένεια και συλλογικότητα, μπροστά στο δυσβάστακτο δίλημμα να συμφωνήσει ή να διαφωνήσει με τον φυσικό ηγέτη του, τον Μίκη Θεο-

δωράκη. Γι' αυτό και θεωρούμε ότι η απόφαση του προεδρείου να μη βάλει σε ψηφοφορία το «ψηφοδέλτιο» και να προχωρήσει στην εκλογή της οργανωτικής επιτροπής για την προετοιμασία του Συνεδρίου, αποσκοπούσε στο να διασώσει την ενότητα της Σπίθας.

Πιστεύουμε, ακόμα, ότι το ζήτημα του «αντιμνημονιακού μετώπου» εγκυμονεί πολλούς κινδύνους με τον τρόπο που τέθηκε στη Συνδιάσκεψη. Δεν αμφισβητούμε

την αναγκαιότητά του, αλλά προϋπόθεση για τη συγκρότησή του, στη βάση αρχών, είναι μια ισχυρή Σπίθα και όχι η διάχυσή της μέσα σε ένα ακαθόριστο συμμαχικό μέτωπο. Διαφορετικά, ένα τέτοιο «μέτωπο» θα αποτελεί το εφιαλτήριο για το ξέπλυμα προσωπικοτήτων, συνδεδεμένων με το παρελθόν, και όχι ένα πραγματικό μέτωπο, στηριγμένο στα κινήματα των πολιτών. Σε μια τέτοια περίπτωση, η Σπίθα καθίσταται διακοσμητική και αχρείαστη και θα επιπλεύσουν μόνο όσοι

απολαμβάνουν την εύνοια των καναλιών, κυρίως εκτός Σπίθας, ενώ οι σπιθιστές θα αποτελέσουν μια απλή βάση χειροκροτητών και οργανωτών μαζικών συγκεντρώσεων. Η έκπληξή μας κορυφώθηκε την επαύριο της Συνδιάσκεψης, όταν είδαμε να αναρτώνται διαδοχικά, στην επίσημη (!) ιστοσελίδα της ΚΑΠ, κείμενα περιγράφουσα ανηθικότητας, οχετοί ύβρων και συκοφαντιών, χωρίς να δίνεται η δυνατότητα απάντησης από την άλλη πλευρά. [...] Με λύπη μας διαπιστώσαμε ότι, στο πλευρό τους, έσπευσε να συνταχθεί και ο Μίκης Θεοδωράκης, με κείμενο που ανάρτησε στην ιστοσελίδα, όπου, με μια λογική ιδιοκτητή, αποφασίζει να εκπαρθώσει όσους θεωρεί ότι διαφωνούν μαζί του και στοχοποιεί αστήρικτα ανθρώπους (όπως τον Γ. Καραμπελιά). [Άραγε, αύριο, θα έρθει η σειρά κάποιου άλλου;] Συμπερασματικά, πιστεύουμε ότι οι Σπίθες θα αποκτήσουν την ομοιογένεια και τη συλλογικότητά τους μέσα από τη δράση στους χώρους τους, με αυτονομία και αμεσοδημοκρατική λειτουργία. Η οργανωτική διαμόρφωσή τους θα έρθει στη συνέχεια, φυσιολογικά, αφού θα έχουν κατακτήσει έναν στοιχειώδη κοινό πολιτικό λόγο.

Σβήσε με απ' το χάρτη

Μια γυναίκα αγάπησα και μου βγήκε σκάρτη...

Της **Σπίθας Αστακού**

Η Σπίθα Αστακού δεν βγήκε απ' τη ναφθαλίνη, αλλά προέκυψε από συλλογικότητες και πρόσωπα που αντιστάθηκαν και αντιστέκονται όλα αυτά τα χρόνια σε τοπικό και πανελλήνιο επίπεδο, όταν πολλοί από τη σεβαστή διοίκηση περί άλλων τύρβαν.

Το σύστημα καταρρέει, το καράβι βυθίζεται κι ως γνωστόν, σε αυτές τις περιπτώσεις, τα ποντίκια την κοπανάνε πρώτα. Σεβόμαστε τον αγώνα επιβίωσης των ποντικιών, αλλά το να θέλουν τα ποντίκια να γίνουν και καπεταναίοι στα καινούργια καράβια, ε αυτό ξεπερνάει και την πιο οργιώδη φαντασία.

Ενεοί παρακολουθήσαμε το τελευταίο διάστημα, από την Πανελλαδική Συνδιάσκεψη [ο Θεός να την

κάνει τέτοια] και μετά, τις απίστευτες αμεσοδικτατορικές πρωτοβουλίες του Πολυχρονεμένου και του χαρμιού. Όπου είδαμε εμβρόντητοι Σπίθες να εξαφανίζονται από τον χάρτη, συλλογικότητες που με κόπο χτίστηκαν να εξαερώνονται από τον Μεγάλο Αδελφό.

Είναι αυτόνοτο πως όσα με κόπο κατακτήσαμε σαν πρόσωπα όλα αυτά τα χρόνια, και κυρίως το δικαίωμα να σκεφτόμαστε ελεύθερα, θα κινδύνευαν να ανατραπούν αν δεν διαχωρίζαμε απόλυτα τη θέση μας από αυτές τις μεθοδεύσεις. Είναι, επίσης, αυτόνοτο πως η παιδεία μας και οι αρχές μας δεν μας επιτρέπουν καμία απεύθυνση στον Πολυχρονεμένο και το χαρέμι. Απευθυνόμαστε στη Συμβουλευτική Επιτροπή, πολλά πρόσωπα της οποίας εκτιμάμε, και δηλώνουμε πως η σιωπή σε αυτή την κρίσιμη στιγμή τους καθιστά συνυπεύθυνους.

Σεβαστή Διοίκηση,

Παίζει η μπούτσα μας νταούλια παίζει και ζουρνάδες!

Φυσικά δηλώνουμε την άμεση αποχώρησή μας απ' αυτό το εκτριπτικό σχήμα και την εντονότερη ένταξή μας στον Κοινό Αγώνα.

Καλούμε όλες τις σπίθες σε κοινή δράση με άμεσες προτεραιότητες:

- 1) την εκλογή προσωρινής Συντονιστικής επιτροπής
- 2) την προετοιμασία συνεδρίου
- 3) τον συντονισμό της συμμετοχής και της παρέμβασης στα μαζικά κινήματα
- 4) την επεξεργασία και τη μελέτη επιμέρους στρατηγικών μέσω της δημιουργίας επιτροπών:

- A) Εθνικής στρατηγικής και άμυνας
- B) Οικολογίας και ανάπτυξης
- Γ) Πολιτισμού και παιδείας
- Δ) Θεσμών και διοίκησης

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Συναγωνιστή Μίκη Θεοδωράκη

Σεβασμός στην δική σου συμβολή στην ιστορία δεν σημαίνει αποδοχή του αλήθτηου

Της **1ης Σπίθας**
Κέντρου Θεσσαλονίκης

Ανταποκριθήκαμε τον Δεκέμβρη στο κάλεσμά σου και την Ιδρυτική Διακήρυξη με την ελπίδα ότι κάτι καινούργιο μπορεί να αναγεννηθεί από τις στάχτες του κόσμου της μεταπολίτευσης, ότι κάτι θα έχει μείνει όρθιο από τα λόγια, τις μουσικές και τα πρόσωπα που σημάδεψαν τις αναζητήσεις μας για δεκαετίες, ότι κάτι θα έχει μείνει αμόλυπτο από τις συνθήκες και τις πρακτικές που έστειλαν την πατρίδα μας στον καιάδα της ανυποληψίας

Ελπίσαμε σε μια νέα αρχή, που θα έχει κόψει τις γέφυρες με τις πρακτικές του ψεύδους, της διγλωσσίας, της αυταρχικότητας που αυτοονομάζεται δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, της άκριτης πίστης στη φωτισμένη ηγεσία, την ανυπαρξία λογοδοσίας. Όλα αυτά κόσπασαν ακριβά στην αντίσταση σε όλες τις φάσεις της ελληνικής ιστορίας, από το κελί του Μακρυγιάν-

νη ως τον Γολγοθά του Βελουχιώτη. [...]

Σεβασμός στη δική σου συμβολή στην ιστορία δεν σημαίνει αποδοχή του αλήθτηου, αλλά πρώτα σεβασμός στην ίδια την ιστορία, και φυσικά την κατανόηση των λαθών ώστε να μην επαναληφθεί ως φάρσα ή ως κωμωδία [...] Σε εμπιστευτήκαμε στο τιμόνι όχι για να σταθούμε στη σκιά σου και βέβαια όχι για αξιώματα, όπως αυτά που απαρνήθηκαμε στην προσωπική μας διαδρομή, αυτή που μας έφερε να συναντήσουμε τη Σπίθα. [...]

Χρειαζόμαστε μια νέα παιδεία και πάνω από όλα μια νέα ηθική, απέναντι στην ανηθικότητα του συστήματος εξουσίας. Κι αν γι' αυτό κυριάρχησε η προσωπολατρία κι οι προσωπολάτρες. Οι πραιτοριανοί, με τη δική σου ευλογία, επιδόθηκαν σε ένα κυνήγι μαγισσών, οβήνοντας Σπίθες ή ανάβοντας διαιδικτακές πυρές και υποκαθιστώντας την έλλειψη πολιτικής με την έφοδο σε ανεμόμυλους μιας φασματικής «εσωτερικής απειλής».

Μας κάλεσε να στρατευτούμε κάτω από τις σημαίες ενός «αντιμνημονιακού μετώπου», τη στιγμή που το μέτωπο αυτό χτίζεται στους

Ελπίσαμε σε μια νέα αρχή, που θα έχει κόψει τις γέφυρες με τις πρακτικές του ψεύδους, της διγλωσσίας, της αυταρχικότητας

χώρους της πραγματικής αντίστασης, στο Σύνταγμα ή τον Λευκό Πύργο, ένα μέτωπο που φαίνεται να αγνοεί, ορίζοντας ως προνομιακούς συνομιλητές φιγούρες από τα αποφόρια του πολιτικού συστήματος, αποκαθαρνώντας τους από την ευθύνη για τα ερείπια της πατρίδας και προβάλλοντάς τους ως εταίρους σε μια άλλη πορεία.

Η απάντησή μας είναι όχι. Δεν είναι αυτός ο δικός μας δρόμος, δεν

βρεθήκαμε στην Κίνηση γι' αυτό. Η υπέρτατη πίστη μας είναι στις αρχές του αγώνα για την εθνική και κοινωνική χειραφέτηση, για τη δημοκρατία και την οικολογία, αρχές που ακολουθήσαμε και θα ακολουθούμε. Κι ο αγώνας αυτός διεξάγεται εδώ και χρόνια, όσο κι αν οι προβολείς της καθεστωτικής δημοσιότητας συσκοτίζουν με επιμέλεια.

Όσο κι αν η πρόταση της εξέλιξης της Σπίθας ερμήνη της βούλη-

σης της βάσης της ακούγεται δλεαστική στα αυτιά όσων προσδοκούν την περιπόθητη μικροεξουσία, η δική μας αυτοπραγμάτωση σημαίνει πάνω από όλα αξιοπρέπεια. Αυτήν υπερασπίζει ο ελληνικός λαός απέναντι στην κυβέρνηση των προδοτών και των δακρυγόνων, κι αυτή την αξία δεν θα την προδώσουμε για τριάντα αργύρια, ακόμη κι απ' το δικό σου χέρι.

Για την πορεία της Σπίθας, Δημοκρατία

Πρακτικές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού

Της **Σπίθας Χαλανδρίου**

Τιμούμε και σεβόμαστε το Μίκη, την ιστορία του, το οικουμενικό του μέγεθος, την πολιτική του σκέψη, τις ανθρώπινες και πολιτικές αντιφάσεις του, τη σημερινή του φωνή, το καθοριστικό του βάρος στη δημιουργία και προοπτική της Σπίθας. Στο κάλεσμά του, ένα κάλεσμα σε αγώνα για Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία και Πατριωτική Αναγέννηση, ανταποκριθήκαμε όχι επειδή αυτά αποτελούν ωραία συνθήματα, αλλά επειδή αποτελούν κοινωνική ανάγκη [...].

Ο Μίκης δεν μας κάλεσε σπίτι του. Με προσκλητήριο την ιδρυτική διακήρυξη – και τίποτα άλλο – μας κάλεσε να χτίσουμε μαζί ένα δρόμο απελευθέρωσης. Ανταποκριθήκαμε έχοντας ξεκάθαρο αυτό το **Μαζί**. Ότι στον δρόμο αυτό, ο Μίκης είναι ο πρωτομάστορας κι όχι απλώς μια ηχηρή ταμπέλα που θα στηρίξει τις χωριστές επι-

διώξεις και τις προσωπικές στρατηγικές όσων προστρέξουν. Μα ούτε ο άκριτος ημιονηγός, που θα αντιμετωπίσει τη Σπίθα ως μοχλό ενός προσωπικού σχεδίου «απ' το Α ως το Ω», όσο άγιο κι αν είναι αυτό. Ότι η καίρια προσφορά του θα συνεχίζεται μέσα από λόγο κατευθυντήριο και ταυτόχρονα επενδύσιμο στη δημοκρατική συγκρότηση κι ανάπτυξη της Σπίθας. Ότι η ανάπτυξη της ΚΑΠ θα πιστοποιείται στη διαμόρφωση περαιτέρω δημιουργικού κι όχι απλώς καταγγελητικού λόγου, στην απήχηση αυτού του λόγου σ' όλο το λαό, στη διάχυσή του σ' όλο το πολιτικό φάσμα, ώσπου αυτό να οδηγήσει στην κρίσιμη πολιτική αλλαγή και να εξασφαλίσει όρους πατριωτικής αναγέννησης. Ότι ο πρωτομάστορας μας δεν θα μας βάζει μεσοδρομικά κριτήρια ιδεολογικής καθαρότητας, όπως «ιδεολογικοπολιτικούς» δεκάλογους, για την «ολοκληρωμένη ένταξη στη Σπίθα» [...], ανεξάρτητα απ' το αν συμφωνούμε στο περιεχόμενό τους. Ότι δεν θα χειρίζεται τη φυ-

σιολογική ανωριμότητα του σπιθικού δυναμικού με τα γνωστά προσβλητικά τερτίπια, αλλά με τη σοφία που έχει κατακτήσει. Ότι δεν θα βασιλεύει η λογοκρισία του διακινούμενου λόγου, τα παιχνίδια «κίνηση ή κίνημα», τα ξαφνικά κι αδημοσίετα ερωτηματολόγια, η υπαρπαγή διαδρομικών υπογραφών, τα γελοία γκάλοπ των σημείων εκλογομαγειρεμάτων της ιστοσελίδας κτλ. [...]

Ο Μίκης πρέπει να κατανοήσει άμεσα κι έμπρακτα ότι εδώ δεν είναι αποδεκτές οι πρακτικές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, πολύ δε περισσότερο του συγκεντρωτισμού και του καπέλου, έστω κι αν πασαλείφονται με αμεσοδημοκρατικές φλυαρίες, πριν κι αυτές ανακληθούν ως πασίγνωστον. Ότι εδώ δεν αναζητείται ένας συνδυασμός «δημοκρατίας κι αποτελεσματικότητας» [...], αλλά, καθαρά, η δημοκρατία και δι' αυτής η αποτελεσματικότητα. [...]

Φυσικά είναι και στα καθήκοντα των απλών μελών να υπερασπίσουν

Ο Μίκης πρέπει να κατανοήσει άμεσα κι έμπρακτα ότι εδώ δεν είναι αποδεκτές οι πρακτικές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού

με τον τρόπο που νομίζουν τις αρχές που τους έφεραν εδώ. Εμείς, δεν δεχόμαστε ότι στη Σπίθα είναι ξένοι όσοι δεν είναι τυφλοί οπαδοί, δεν δεχόμα-

στε ότι το σπίτι αυτό ανήκει σ' ένα τέτοιο κοπάδι αναμίξε με τους καιροσκόπους παραγοντίσκους που περιτριγυρίζουν τη Σπίθα. [...]

Η πασοκοιτροϊκανική βαρβαρότητα!

Κοινωνική προστασία: Η κατάρρευση της οικογένειας και η ανάγκη για καθολικές πολιτικές

Του **Κωνσταντίνου Γεώργια**

Οι εξελίξεις στον τομέα της κοινωνικής προστασίας είναι ιδιαίτερα ανησυχητικές. Ασφαλώς, στον βαθμό που η κοινωνική προστασία αποτελεί ιστορικά στοιχείο ενός εθνικού σχεδιασμού, δεν θα ανέμενε κανείς από μία κυβέρνηση, η οποία διαθέτει την πρωτοτυπία να υπακούει σε τέσσερα αφεντικά (Αμερικάνοι, ΕΕ, Ισραήλ, Τουρκία), να προχωρήσει σε ενέργειες για την αντιμετώπιση φαινομένων όπως η ανεργία, η διεύρυνση της φτώχειας και ό,τι αυτή συνεπάγεται.

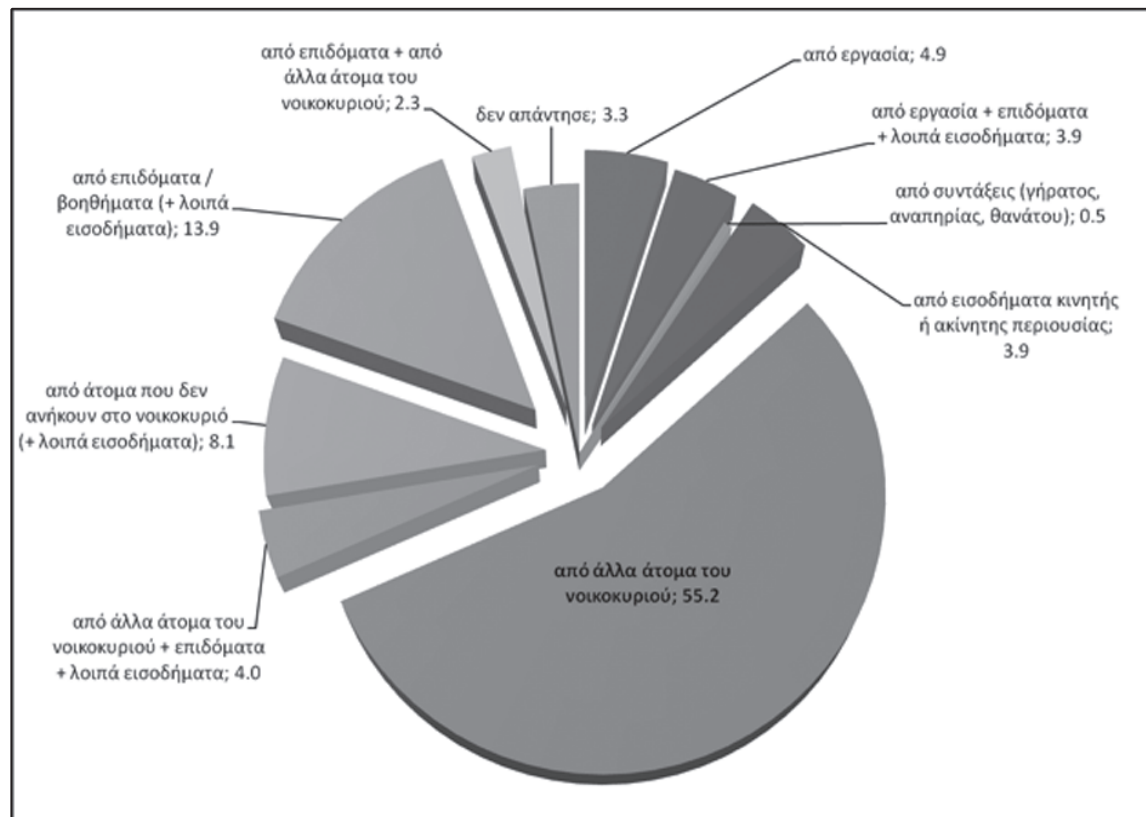
Στα τελευταία στοιχεία που παρουσίασε η ΕΛΣΤΑΤ υπάρχουν κάποιες ιδιαίτερα ανησυχητικές ενδείξεις. Η ένδειξη ότι η φτώχεια θα χτυπήσει σε μεγάλο βαθμό τους εργαζόμενους σχετίζεται με δύο παραμέτρους. Κατ' αρχάς, όπως δείχνουν τα στοιχεία, ιδιαίτερα από την τελευταία τριμηνιαία έρευνα της ΕΛΣΤΑΤ, από την ανεργία πλήττονται κατά κύριο λόγο άνδρες στην παραγωγική ηλικία, αλλά και νέοι. Τα μεγαλύτερα ποσοστά αύξησης της ανεργίας συναντώνται στις ηλικίες από 15-44. Εάν κοιτάσουμε και τη μηνιαία έρευνα της ΕΣΤΑΤ, βλέπουμε ότι η ανεργία των νέων έχει εκτοξευτεί στα ύψη, ενώ κατά πόδας ακολουθούν οι κατηγορίες 29-44 και οι μεγαλύτεροι. Μάλιστα, είναι ενδιαφέρον ότι τα ποσοστά ανεργίας των γυναικών δεν αυξάνονται όσο και των ανδρών.

Το τελευταίο συμβαίνει για δύο λόγους. Πρώτον, οι τομείς που αντιμετωπίζουν τα μεγαλύτερα προβλήματα από την κρίση είναι κατ'εξοχήν ανδροκρατούμενοι. Οικοδομή-κατασκευές, μεταποίηση, αλλά και γενικότερα, στον πρωτογενή και τον δευτερογενή τομέα, η μείωση της απασχόλησης είναι εντονότερη (7,7% και 13,8% αντίστοιχα), ενώ στον τριτογενή, όπου οι γυναίκες απασχολούνται σε μεγαλύτερο βαθμό, έφτασε μόλις το 2,2%. Μάλιστα, εάν συνυπολογίσουμε ότι τομείς όπως επισκευές οχημάτων, ενημέρωση, τέχνη και διασκέδαση, επαγγελματικές, επιστημονικές και τεχνικές δραστηριότητες, δεν παρουσιάζουν -ακόμα- μεγάλες μειώσεις στην απασχόληση, τότε πρέπει να αναμένουμε ότι,

την επόμενη περίοδο, όταν η κρίση θα φθάσει σε παροξυσμό, η ανεργία των ανδρών θα αυξηθεί κατακόρυφα. Ένας δεύτερος παράγοντας, ο οποίος τώρα θα αρχίσει να αναδεικνύεται, είναι η μεταναστευτική εργασία. Με τον ερχομό της κρίσης, όλοι συμφωνούν ότι ο τομέας της παραοικονομίας έχει επεκταθεί. Σήμερα, οι εργοδότες, όντας συνθηθισμένοι στη μαύρη εργασία, προτιμούν να συνεχίσουν να απασχολούν μετανάστες, παρά να προσλάβουν έναν Έλληνα. Όπως είναι γνωστό, λόγω της άφθονης προσφοράς μαύρης εργασίας, οι εργοδότες προσλαμβάνουν εργαζόμενους έπειτα από «πλειοδοσία». Οι εργοδότες, μάλιστα, όπως πιστεύουμε ότι θα δείξουν και τα νέα στοιχεία, προτιμούν όχι τους εγκατεστημένους μετανάστες, αλλά μετανάστες που ακόμα έχουν τη λογική του «οικονομικού ατόμου χωρίς άλλες ιδιότητες», γιατί οι τελευταίοι είναι οι πιο ευέλικτοι και είναι αυτοί που θα εργαστούν με έναν μισθό όσο όσο.

Το αποτέλεσμα αυτών των διεργασιών είναι ότι οι Έλληνες αρχηγοί οικογενειών, μέσα από την πολιτική της κυβέρνησης, ωθούνται μαζικά στην ανεργία. Εάν μάλιστα σε αυτούς συνυπολογιστούν οι δεκάδες χιλιάδες μικρομεσαίοι (έμποροι, βενζινάδες, ψιλικατζήδες κ.λπ.) οι οποίοι, μη κατορθώνοντας την κάλυψη των λειτουργικών τους εξόδων, προχωρούν στο κλείσιμο των επιχειρήσεών τους, οι μηχανικοί και άλλοι που, μολονότι άνεργοι, δεν καταγράφονται ως τέτοιοι, στην επόμενη περίοδο θα έχουμε σίγουρα την έκρηξη μίας κοινωνικής βόμβας. Γιατί όλοι αυτοί οι άνθρωποι, που ωθούνται στην ανεργία σήμερα, είναι βασικά αρχηγοί οικογενειών και είναι αυτοί που με το εισόδημά τους στήριζαν τα άλλα μέλη της οικογένειας.

Τι σημασία έχει όμως αυτό; Γνωρίζουμε ότι το υποτιθέμενο κοινωνικό κράτος στη χώρα μας δεν έχει διαμορφώσει κανένα δίκτυο στοιχειώδους ασφάλειας για τα πρόσωπα που βρίσκονται σε ανάγκη. Ακόμα και το επίδομα ανεργίας δίνεται μόνο υπό προϋποθέσεις και αδυνατεί να καλύψει κοινωνικές κατηγορίες όπως π.χ. έμποροι που κλείνουν από ανάγκη τα καταστήματά τους, μακροχρόνια άνεργοι, άτομα που δουλεύουν περιστασιακά ή με μερική απασχόληση, νεοεισερχόμενοι στην αγορά εργασίας. Όπως, άλλωστε, έχουν καταδεί-

Πηγή: Έρευνα Εργατικού Δυναμικού, 2010, 4ο τρίμηνο, ΕΛΣΤΑΤ.

ξει και μελέτες ερευνητών, όπως οι Ζωγραφάκης-Μπράκος, η κύρια στήριξη προς τους ανέργους στην Ελλάδα προέρχεται από οικογενειακούς πόρους και όχι από τα επιδόματα.

Το παραπάνω γεγονός έρχεται να συναντήσει τη συστηματική υπονόμευση του κοινωνικού κράτους από τον εσμό των μνημονιακών, με την προπαγάνδα περί κατασπατάλησης δημόσιου χρήματος μέσω επιδομάτων.

Στον βαθμό που ο κύριος φορέας στήριξης ήταν η οικογένεια, σήμερα αυτή βρίσκεται υπό πίεση. Οι φορομπηχτικές πολιτικές των Βενιζέλου-Πλασκοβίτη και η συνεχής υπονόμευση του εισοδήματος της οικογένειας μέσα από ανεργίες πολιτικές, δυσχεραίνει ή και καθιστά αδύνατον πλέον τον ρόλο της οικογένειας ως θεσμού κοινωνικής προστασίας. Η Ελλάδα αποτελεί πλέον το πειραματικό εργαστήριο για τον τρόπο διάλυσης του νοτιοευρωπαϊκού μοντέλου κοινωνικού κράτους και της μετατροπής του σε άκρατο νεοφιλελεύθερο κράτος. Τα μοντέλα που εφαρμόστηκαν στις χώρες της Λατινικής Αμερικής ωχριούν μπροστά σε αυτά που μας ετοιμάζουν οι σοσιαλιστές του ΠΑΣΟΚ.

Η απομείωση των κοινωνικών επιδομάτων θα έχει αποφασιστική επίπτωση όχι μόνο στους ανέρ-

γους: Τα άτομα με ειδικές ανάγκες, τα παιδιά και οι δομές προστασίας των παιδιών, η διεύρυνση του φαινομένου των αστέγων, που παρατηρείται πλέον σε καθημερινό επίπεδο, η κατάρρευση της δημόσιας εκπαίδευσης μέσα από τις πολιτικές του υπουργείου Παιδείας, η μείωση της παροχής υπηρεσιών υγείας μέσα από τις πολιτικές του υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Ανάλυσης, προμηνύουν ένα δυσοίωμο μέλλον για το ελληνικό σύστημα κοινωνικής προστασίας.

Κατά μία τραγική ειρωνεία, την ώρα που η οικογενειοκρατία οδηγεί στην κατάρρευση τη χώρα, καταρρέει και η οικογένεια ως παράγοντας κοινωνικής προστασίας. Αυτό θέτει το αίτημα για σχεδιασμό ενός συστήματος κοινωνικής προστασίας που θα βασίζεται σε καθολικές παροχές και θα καλύπτει το σύνολο των κοινωνικών ομάδων που πλήττονται. Ένα τέτοιο σύστημα πρέπει να θέσει άμεσες προτεραιότητες. Οι ομάδες που πρέπει να καλύπτει είναι οι αρχηγοί οικογενειών (άνδρες-γυναίκες), τα παιδιά, τα ΑΜΕΑ. Η κάλυψη αυτή θα πρέπει να στοχεύει τόσο στην παροχή εισοδήματος-επιδομάτων, όσο και στην παροχή υπηρεσιών. Τελικός στόχος, λόγω της σταδιακής εμβάθυνσης της κρίσης, πρέπει να είναι η παροχή ενός ελάχιστου αξιοπρεπούς, κοινωνικού και οικονομικού

επιπέδου διαβίωσης για όλους. Για την εξεύρεση των πόρων οι πολιτικές είναι απλές και προφανείς: καταπολέμηση της φοροδιαφυγής και της εισφοροδιαφυγής, κατάρρευση των ασφαλιστικών προνομίων συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων, όπως οι δημοσιογράφοι, οι μηχανικοί, οι υπάλληλοι της Τράπεζας της Ελλάδος και των ΔΕΚΟ, καθώς και η δημιουργία ενός συστήματος κοινωνικής προστασίας με βάση τις αρχές της αλληλεγγύης και της κοινωνικής δικαιοσύνης. Η πελατιακή ανάπτυξη του συστήματος κοινωνικής προστασίας έφθασε πλέον στα όριά της. Καιρός για τη ριζική μεταρρύθμισή του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Σταύρος Ζωγραφάκης-Θόδωρος Μπράκος, «Ο κίνδυνος χαμηλού εισοδήματος στα νοικοκυριά με ανέργους στη διάρκεια της τρέχουσας κρίσης», παρουσίαση στην ημερίδα της Τράπεζας της Ελλάδος Κοινωνική πολιτική και κοινωνική συνοχή στην Ελλάδα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, Αθήνα, 13 Μαΐου 2011.
2. Ναι, είναι αυτά τα επιδόματα που όλος ο νεο-σοσιαφιλελεύθερος εσμός των μνημονιακών προσπαθεί να μας πείσει ότι είναι πολλά. Γι' αυτό άλλωστε η κ. Κατσέλη έδωσε στον ΟΟΣΑ 680.000 ευρώ για να κάνει «μελέτη πώς θα περικοπούν!

Μερόνοχια συγγής τρομοκρατίας

Συνένοχα όλα τα εξωνημένα κόμματα...

Από το ιστολόγιο
Τηλέπληγκτοι Πλάναι

Η κοινοβουλευτική και εκτελεστική δικτατορία της κατοχικής τρόικας, παγιώνοντας την υποδούλωση του λαού, την εκχώρηση και την καταστροφή της χώρας μέσα και από την επιβολή του Μεσοπρόθεσμου, επιτίθεται στην ελληνική κοινωνία εξαπολύοντας επί διήμερο το ανεξάντλιτο όργιο της συγγής πολιτικής, ψυχολογικής και επικοινωνιακής τρομοκρατίας, καθώς και της πιο ωμής αστυνομικής καταστολής.

Χωρίς να διαφέρει σε τίποτα από παρόμοια πλάνα μιας χούντας στρατιωτικής, το εξουσιαστικό αιματηρό πρόγραμμα του τρόμου, του χημικού πολέμου, των πυροπολήσεων του κέντρου της Αθήνας και του χάους, συμπεριέλαβε στη «μάχη του Συντάγματος» την εκτεταμένη διακίνηση, επέλαση και δράση των ένστολων πραιτοριανών του καθεστώτος και των πάσης απόχρωσης νεοταγματασφαλιτικών παρακρατικών συμμοριών,

με το οποίο το γνώριμο εξαρθρωτικό παιχνίδι MAT και μπαχαλόβιων τέθηκε σε πληρέστερη και μεθοδικότερη λειτουργική εφαρμογή σε σχέση με το προηγούμενο, στις 15 του Ιούνη.

Με συμμάχους της όλα τα εξωνημένα κόμματα του νέου δωσιλογισμού, που πανικόβλητα βάζουν εναγωνίως πλάτη για να κρατηθεί όρθιο το ετοιμόρροπο, σαπισμένο πολιτικό ολιγαρχικό τους σύστημα, ενώ ψελλίζοντας πολιτικάντικες επικρίσεις παρακολουθούν με παγερή αδιαφορία τον ελληνικό λαό, εγκαταλελειμμένο, να αντιμετωπίζει την πιο απροκάλυπτη φυσική και εκτεχνικευμένη βία του νέου φασισμού.

Με τη **συνειδητή αρωγή** αυτής της εκφυλισμένης κοινοβουλευτικής αριστεράς, που για άλλη μια φορά κατέδειξε τον υποτελή της ρόλο όχι μόνον εμμένοντας στην πιο κατάπτυστη «αντιπολιτευτική» συμμετοχή μέσα στο αλωμένο από τη Χρηματοδοσποτεία Κοινοβούλιο, αλλά αρνούμενη επίσης να ρίξει τις κοινωνικοπολιτικές φιλίες δυνάμεις της στη «μάχη του Συντάγματος» μαζικά και περιφρουρημένα.

Με την αντικειμενική εξυπηρέ-

Ο μεγάλος πρωταγωνιστής των εξελίξεων, η μαζική ειρηνική ανυπότακτη συλλογικότητα των Αγανακτισμένων

τηση των μικροοργανώσεων της άλλης («ριζοσπαστικής», «επαναστατικής», «αντισυστημικής», «ελευθεριακής» κοκ) αριστεράς που, πλην μειοψηφικών και αξιέπαινων υποκειμενικών εξαιρέσεων, παρουσιάστηκαν είτε ως ένας άνοδος **θίασος** χρυσίμων ηλιθίων της «βίαιης αναμέτρησης», είτε κυρίως ως ένας περιφερόμενος αφρούρητος συρφετός εγωκεντρικών σκιών, μέσα στο ακατανόητο απ' αυτές σκηνικό της προγραμματισμένης και οργανωμένης προβοκάτιας. Αυτή η εξωκοινοβουλευτική αριστερά μοιάζει πλέον σαν ένα ζωντανό πτώμα.

Ο μεγάλος **πρωταγωνιστής** των εξελίξεων, η μαζική ειρηνι-

κή ανυπότακτη συλλογικότητα των Αγανακτισμένων, βρίσκεται τώρα ενώπιον των ορίων της αυθόρμητης και ασυντόνιστης πολυκεντρικότητας, της ανολοκλήρωτης ιδεολογικοπολιτικής και οργανωτικής διαμόρφωσης. Ορίων που καθ' όλο το χρονικό διάστημα των 35ήμερων συγκλονιστικών αντικαθεστωτικών κινητοποιήσεων του «Κινήματος των Πλατειών» υπονομεύονται και ναρκοθετούνται αδιάλειπτα από την ολοφάνερη ή συγκαλυμμένη διαπλοκή των παραπάνω προαναφερθέντων ποικιλώνυμων καθεστωτικών ή «αντικαθεστωτικών» φορέων-υποστηριγμάτων του υπερεκμεταλλευτικού συστή-

ματος της χρηματοδοσποτικής βαρβαρότητας στην Ελλάδα. Φορέων-υποστηριγμάτων της διάλυσης ή της ανέγκριτης, αρπακτικής ψευδοεκπροσώπησης του μαζικού κινήματος. Κατά πόσο το νέο λαϊκό κίνημα, διά της δυναμικής του και των εσωτερικών του δημοκρατικών διεργασιών, θα κατορθώσει να αναπτύξει (με αμοιβαία μάθηση και αυτουπέμβαση) εκείνες τις ισχυρότατες προϋποθέσεις, με τις οποίες θα διευρυνθούν τα σύνορα της συλλογικής (νοηματικής, πολιτικής και οργανωτικής) του αυτοσυνείδησης και θα επιτευχθούν τα κρίσιμα αποκρυσταλλώματα των διαδικασιών αξιόμαχης πολιτικής αυτοσυγκρότησής του, στο δύσβατο και μεταβαλλόμενο εθνικό και κοινωνικό τερέν των επομένων μεγάλων μαχών που πλησιάζουν, θα είναι σίγουρα το πιο καθοριστικό ζητούμενο ολοκλήρης της περιόδου που διανύουμε, για τον λαό και τη χώρα μας.

«Η ανώτερη μορφή στρατηγικής είναι να ματαιώνεις τα σχέδια του Εχθρού». (Σου Ζου, Η Τέχνη του Πολέμου)

<http://tileplagktoiplanai.blogspot.com/>

«Ελλάς, ή ταν ή επί τας»

Τα σημερινά παιδιά με τις σημαίες, ψάλλοντας το αυτοσχέδιο τραγούδι τους γεννούν ελπίδα

Της **Ελένης Θεγγουδάκη**

Να μην ξεχνάμε πως όλα αυτά τα χρόνια διάφορες ελίτ της χώρας μας, κόμματα, παρατάξεις, γραφίδες, δεξαμενές σκέψης, εκσυγχρονιστικές αντιλήψεις, που επιδιώκουν την πλήρη υποταγή στους σχεδιασμούς της πολιτικής παγκοσμιοποίησης, απαξίωναν κάθε τι το εθνικό, διέγραφαν τη γεωπολιτική-εθνική παράμετρο των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε, στόχευαν την ταυτότητά μας, την ιδιοπροσωπία μας, και προσπαθούσαν να πείσουν τον λαό ότι κάθε διεκδίκηση στα εθνικά θέματα αποτελεί έκφραση εθνικισμού.

Εξάλλου, πολύ πριν η παρούσα κυβέρνηση εκχωρήσει την Πατρίδα στον εσμό της διεθνούς χρηματοπιστωτικής μαφίας, στους δανειστής-δυνάστες, στους διεθνείς τοκογλύφους, στο Δ.Ν.Τ., την τρόικα, στο έλεος των δανειακών συμβάσεων Μνημο-

νίων, στα Μεσοπρόθεσμα προγράμματα, κ.λπ., κ.λπ. οι εν λόγω κύκλοι είχαν εκχωρήσει τη λέξη και έννοια Πατρίδα στην ακροδεξιά και στο «πυρ το εξώτερον». Σήμερα, εκ των πραγμάτων, η επιθυμία-επίδιψη όλων αυτών των κύκλων, που μέσα από κέντρα εξουσίας προσπαθούσαν να αποδοκιμάσουν κάθε τι το εθνικό, φαίνεται να έχει επιτευχθεί από άλλο δρόμο. Εφόσον απωλέσαμε εθνική αξιοπρέπεια, εθνική κυριαρχία, εθνική περιουσία, εθνικό πλούτο (με την εκποίηση των πάντων θα γίνουμε ένας λαός άστεγος στον ίδιο του τον τόπο, δεν θα μας ανήκει πλέον ο τόπος που ζούμε). Επομένως λοιπόν δεν θα μας μείνει τίποτα εθνικό, ώστε έτσι να το ονομάζουμε.

Όμως αν μην επιχαίρουν, όσοι επιχαίρουν, για την απώλεια οτιδήποτε του εθνικού. Γιατί ο λαός έχει τον τελευταίο λόγο και ο λαός «τους τη χαλάει». Οι αγανακτισμένοι συνειδητοποιημένοι, ο λαός ο ελληνικός, στις πηλατίες ξεπέρασε κόμματα, τους

αγνόησε όλους. Διαλαλεί τη διαμαρ-

τυρία του για τον εμπαιγμό του. Ύψωσε τα χέρια, ο λαός, κρατώντας τη σημαία του Έθνους, και την ξανάκανε σύμβολο αντίστασης στις κερδοσκοπικές επιθέσεις που δεχόμαστε και που απεργάζονται τον αφανισμό μας, τον εξανδραποδισμό μας, την ξανάκανε σύμβολο ελευθερίας από τα δεσμά και τα κέντρα που τα χαλκεύουν εις βάρος μας.

Οι νεαροί με τις σημαίες και τα ταμπούρλα, στο πεζοδρόμιο μπρος από το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη, τραγουδούν-ψάλλουν «Ελλάς, Ελλάς, ή ταν ή επί τας πατριώτη δεν υπάρχει Δεξιά πατριώτη δεν υπάρχει Αριστερά παρά κόκαλα Ελλήνων τα ιερά»

Κι όταν τους ρωτάς για τη φράση «Ελλάς, ή ταν ή επί τας», τα νεαρά αυτά βλαστάρια του Έθνους σου απαντούν: «Αυτό τα λέει όλα», και σε αφήνουν άφωνο από θαυμασμό και συγκίνηση. Και σου φέρνουν στη σκέψη, τα παιδιά αυτά, τους στίχους της Σοφίας Μαυροειδή-Παπαδάκη

που είχαν γίνει ύμνος του Ε.Λ.Α.Σ, τότε στην κατοχή. Αρχίζαν με την προτροπή: «Εμπρός Ε.Λ.Α.Σ για την Ελλάδα», και παρακάτω έλεγαν: «Ακρίτας είτε αρματωλός, αντάρτης, κλέφτης, παλικάρι, πάντα είν' ο ίδιος ο λαός». Το ποιήμα ετούτο γράφτηκε –όπως μας το είπε η ποιήτρια αργότερα– μέσα στη νύχτα και το σκοτάδι της κατοχής, όταν στις γειτονίες της Αθήνας σφύριζαν οι σφαίρες των παλικάριών της Εθνικής Αντίστασης, που πολεμούσαν τον Γερμανό κατακτητή (και τότε Γερμανός και τώρα).

Φαίνεται πως μέσα στο έρεβος που και πάλι βρισκόμαστε, με τις ευθύνες πολλών –μέσα και έξω απ' τη χώρα– τα σημερινά παιδιά με τις σημαίες και τα ταμπούρλα που ψάλλουν το αυτοσχέδιο τραγούδι τους «Ελλάς, ή ταν ή επί τας» εκεί στον Άγνωστο, στο Σύνταγμα, στις πηλατίες, γεννούν ελπίδα, γιατί «πάντα είν' ο ίδιος ο λαός», που μέσα στους μακρούς αιώνες της Ιστορίας του, έμαθε πάντα να αντιστέκεται

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΑΞΗ

Το κίνημα των πλατειών και

Η αριστερά αδυνατεί να καταλάβει τη συνοδική ρήξη

Του Νίκου Κατζούρη

Σαράντα μέρες δεν είναι πολλές, αλλά ούτε και λίγες. Σ' αυτό το διάστημα, οι πλατείες της χώρας απέκτησαν τη δική τους ζωή. Οι αγανακτισμένοι των πλατειών, παίρνοντας το νήμα από την Πλάθα ντελ Σολ, έχουν πια δημιουργήσει ένα λαϊκό κίνημα, ακόμη και για τους πιο κακοπροαίρετους. Γνωρίστηκαν, συγκάλεσαν συνελεύσεις, συζήτησαν, διαφώνησαν και πλακώθηκαν, μα κράτησαν αυτά που ενώνουν και απόδειξη είναι ότι έχουν ήδη ματώσει μαζί. Πριν από σαράντα μέρες σχεδόν ολοκληρώθηκε η Αριστερά χαμογελούσε ειρωνικά (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπήρξαν και κομμάτια της που από την αρχή αγκάλιασαν «ανυπόγραφα» το νέο κίνημα, όπως και άλλα, που ήταν και παραμένουν εχθρικά). Το ΚΚΕ, γνωρίζοντας, όπως πάντα, πως δεν μπορεί να αντέξει ένα άνοιγμα στις αντιφάσεις της ελληνικής κοινωνίας, κράτησε από την αρχή μια θέση αυτοσυντήρησης, που συνοψίζεται στα λόγια της Αλ. Παπαρήγα: «Εικόνημα το κίνημα των Αγανακτισμένων δεν το κάνουμε, άλλες είναι οι μορφές ταξικής πάλης».

Οι υπόλοιποι δεν χρειάστηκαν πολύ για να καταλάβουν ότι στις πλατείες πράγματι υπήρχε φωμί... Ακολούθησαν μεγάλα λόγια, «να δέσουμε το αισάλι της Αριστεράς με την οργή των πλατειών»,

Οι αγανακτισμένοι των πλατειών, παίρνοντας το νήμα από την plaza del sol, έχουν πια δημιουργήσει ένα λαϊκό κίνημα, ακόμη και για τους πιο κακοπροαίρετους...

«ρίξτε κόκκινο στο θολό τοπίο», και άλλα μεγαλόστομα και ποιητικά, που δυσκολεύονταν ωστόσο να κρύψουν την πολύ ξεκάθαρη θέση από πίσω τους: Η πλατεία είναι εκεί και περιμένει την Αριστερά να την κατευθύνει, να της δώσει γραμμή. Πώς θα μπορούσε άλλωστε να είναι διαφορετικά; Ναι, εντάξει, υπάρχουν τα αυθόρμητα κινήματα, αλλά δεν μπορούν να πάνε μακριά χωρίς το σωστό πολιτικό πλαίσιο, το πρόγραμμα και τον στόχο. Και ποιος άλλος θα τα προσφέρει αυτά στο νήπιο της πλατεί-

ας; Μα, φυσικά, η Αριστερά. Τι κάνει άλλωστε τόσα χρόνια, για κάτι τέτοια εκπαιδεύεται. Κι όμως, είναι ακριβώς αυτή η θέση που φανερώνει πως η Αριστερά δεν βλέπει το πρόβλημα και καταλήγει να λειτουργεί ανασταλτικά για τις πλατείες, να γίνεται τροχοπέδη.

Αυτό που έστω και ανεπίγνωστα, για την ώρα, αμφισβητείται από το κίνημα των πλατειών, αυτό ενάντια στο οποίο εξεγείρεται ο ελληνικός λαός είναι βαθύ και πάει πολύ μακρύτερα από τις εγχώριες εργασιακές σχέσεις, τους μισθούς

και τις συντάξεις. Αμφισβητείται ο ρόλος της Ελλάδας στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας τα τελευταία σαράντα χρόνια, η πρόσληψη των παγκοσμιοποιητικών συνταγών «ανάπτυξης», το πολιτιστικό εφελκυστήριό τους. Η κατασκευή μιας χώρας-παράσιτου, δεμένης σε στρατηγικές επιλογές που άλλοι αποφάσιζαν γι' αυτή, μιας χώρας που φρόντισε να ξεχειλώσει κάθε πύλωνα αυτοδύναμης παραγωγικής ανάπτυξης, αναθρόφοντας μια διεφθαρμένη ελίτ εργολάβων και τηλεπερσόων και βυθίζοντας τον

λαό της στη συνενοχή που φέρανε τα καθρεφτάκια των επιδοτήσεων και των μετοχών.

Ο ελληνικός λαός εξεγείρεται ενάντια σε ένα ολόκληρο κοινωνικό φαντασιακό, πρώτα και κύρια ενάντια στην καθημερινότητά του. Ναι, υπάρχει βάθεμα της φτώχειας, ένταση της κοινωνικής αδικίας, εκτόξευση της ανεργίας, σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα στα κέντρα των πόλεων, μετανάστευση των νέων, ξεπούλημα του εθνικού πλούτου και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Υπάρ- ➤

Με την κρατική καταστολή και τη διάχυση της ψυχοηγοίας

Από το ιστολόγιο
Ορμή και Θύελλα

Επειδή ήμουνα και εγώ στο Σύνταγμα, πράγματι τα πρώτα επεισόδια ξεκίνησαν όταν έπεσαν τα κιγκλιδώματα μπροστά στον Άγνωστο. Εκεί δεν συνεχίστηκε η επίθεση, όμως έπεσαν τα πρώτα δακρυγόνα. Θα μπορούσε να είχε τελειώσει εκεί, ενδεχομένως, αφού δεν συνεχίστηκε η επίθεση των διαδηλωτών. Εφόσον στη συνέχεια η κυβέρνηση επέλεξε να συνεχίσει την επίθεση των ΜΑΤ, θα αναλάμβανε εξ ολοκλήρου την ευθύνη.

Στη συνέχεια όμως συγκροτήθηκε τάγμα των μπάχαλων μπροστά στη Μ. Βρετανία και τα άλλα δύο ξενοδοχεία. Αυτοί έκαναν επανειλημμένες επιθέσεις, πού αηλού, στα ΜΑΤ βέβαια, χωρίς να υπάρχει αρχική επιθετική ενέργεια των ΜΑΤ απέναντί τους. Ήταν η κύρια ομάδα που

συντηρούσε τη στρατιωτική αντιπαράθεση με τα ΜΑΤ και τους έδωσε όσες αφορμές αυτά ήθελαν. Μην μου πει κανείς ότι δεν ήταν έτσι, γιατί τα έβλεπα με τα μάτια μου. Υπάρχουν αλληθώστε και βίντεο. Και αυτά τα περί άμυνας είναι μαλακίες. Το τάγμα των μπάχαλων αμυνόταν σε επιθέσεις που το ίδιο προκαλούσε.

Το όποιο πλήθος των αγανακτισμένων εφόσον προέβαινε σε επιθετική ενέργεια, αυτή θα είχε στόχο μόνο τη Βουλή –όπως και ήταν το νόημα του να ρίξουν τα κάγκελα. Ενδεχομένως στρατιωτικά θα πτάτο, αλλά το μήνυμα θα ήταν αυτό: Στόχος είναι η Βουλή του καθεσώτος και όχι τα Μακτόναλντς, τα περίπτερα, οι τέντες και οι άλλες μαλακίες που επέλεξε το τάγμα των μπάχαλων. Ούτε βέβαια ο πετροπόλεμος με τα ΜΑΤ.

Η επιμονή στη στρατιωτική αντιπαράθεση με τα ΜΑΤ παρατηρείται σ' αυτούς που δεν έχουν στη πραγματικότητα άλλους πολιτικούς στό-

χους και ωθούνται από το ιδεολόγημα «επανάσταση είναι η βία στη βία της κρατικής εξουσίας». Πράγμα το οποίο ευνοεί πολύ το καθεστώς, που χρησιμοποιεί σαν αλεξικέραυνο τα ΜΑΤ. Δεν υπάρχει αρκετό πολιτικό μυαλό για να κατανοηθεί ότι η ίδια η κυβέρνηση ωθεί τα ΜΑΤ σε ξεσάσματα βίας και καταστολής, ώστε να συγκεντρώσει την επιθετικότητα των πολιτών αποκλειστικά στα ΜΑΤ και όχι στην ίδια και το πολιτικό καθεστώς; Και αν δεχθούμε ότι τα ΜΑΤ είναι τα Es Es του καθεσώτος, σημασία έχει να πέσει το καθεστώς και όχι να πλακώναςαι με τα Es Es του. Η συμπλοκή με τα ΜΑΤ έχει νόημα μόνο στην προσπάθεια επίτευξης ευρύτερων επιθετικών πολιτικών κινήσεων. Π.χ. κατάληψη του υπ. Οικονομικών, της Βουλής κ.λπ. (αν αυτές επιλεγούν από το κίνημα). Βλέπετε όμως ότι το τάγμα των μπάχαλων δεν έχει πολιτικές στοχεύσεις και στην πολιτική αφασία του προσπαθεί να παρασύρει όλο το κίνημα. Αυτή

η λογική της πολιτικής αφασίας και η πολιτική της εκδικητικότητας απέναντι στα ΜΑΤ πρέπει να καταδικαστεί από αυτούς που έχουν πολιτική αντίληψη σε επίπεδο υψηλότερο αυτής της πλειστοκράτου περιόδου.

Το όργιο της κρατικής καταστολής προσπαθεί να συντρίψει με στρατιωτικές μεθόδους και με τη διάχυση της ψυχοηγοίας του φόβου το κίνημα. Το κίνημα αυτό (το κίνημα των «αγανακτισμένων») δεν έχει κάνει την επιλογή της βίας μέθοδο πάλης. Δεν ξέρω τι πρόκειται να κάνει στο μέλλον, αλλά είναι εμφανές ότι αυτή τη στιγμή την προσπάθεια μαζικότητάς του δεν την ευνοεί η χρήση βίας – ακόμη ίσως και αμυντικής. Γιατί η αμυντική βία στις παρούσες συνθήκες θα ευνοήσει μόνο την ένταση της επιθετικότητας των ΜΑΤ. Όπως έχει φανεί καθαρά, η στρατιωτική υπερπολιτία των ΜΑΤ δεν μπορεί να καταδικαστεί αυτή τη στιγμή. Ωστόσο, είναι τελείως διαφορετικό να υπάρχει στρατιω- ➤

η τοποθέτηση της αριστεράς

με το παλιό και γίνεται μέρος του προβλήματος

» χει όμως και φόβος για το αύριο, ανασφάλεια, ανημπόρια μπροστά στον κυρίαρχο τεχνοκρατικό λόγο και τον τρόπο των δελτίων των οκτώ, αναξιοπρέπεια, παθητικότητα και γκριζο. Αυτά βγάλανε τους ανθρώπους στις πλατείες και εκεί ψάχνουν ξανά για την αλληλεγγύη και τη συλλογικότητα.

Η Αριστερά αδυνατεί να καταλάβει τη συνολική ρήξη με το παλιό και γίνεται μέρος του προβλήματος. «Τα συνδικάτα στις πλατείες», «στο βάθος λαϊκή εξουσία», «άγριες απεργίες», «ταξικό...μπραντεφέρ». Η Αριστερά στις πλατείες αναχωρεί για άλλη μια φορά από την πραγματικότητα προς τη γη των φαντασιώσεων της, αγνοώντας υποκείμενα, συσχετισμούς και συνθήκες και δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι δεν έχει κερδίσει ούτε σπιθαμή. Είναι το κίνημα των πλατειών κατά του συνδικαλισμού; Φυσικά και όχι. Αλλά τίνος συνδικαλισμού; Του πλήρως αλωμένου οχυρού συντεχνιακών διεκδικήσεων μιας ορισμένης εργατικής αριστοκρατίας; Των πιο μαχητικών, πρωτοβάθμιων σωματείων-φοιτητικών συνελεύσεων 40ρηδων; Η μήπως του πραγματικά ταξικού, αισόαλινου συνδικαλιστικού μετώπου (μη λέμε ονόματα), που περνώντας από το Σύνταγμα τις προάλλες, άκουσε γιουχάισμα μέχρι τον Περισσό;

Οι πλατείες δεν είναι ενάντια στον συνδικαλισμό. Απλώς τον διεκδικούν ξανά. Το φείξι της γενικής απεργίας προβάλλεται επίσης αυτι-

στικά από την Αριστερά, τονίζοντας την αυτοαναφορά της. Με τον επίσημο συνδικαλισμό πλήρως απονομιμοποιημένο στις συνειδήσεις του κόσμου και το μεγαλύτερο κομμάτι των εργαζομένων να μην μπορεί να απεργήσει, την εργοδοτική τρομοκρατία στο φόρτε της και τους δεσμούς αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζομένων διαλυμένους, ως αποτέλεσμα των εργασιακών πθών της ευελιξίας και της εξελιξιμότητας που επέλαυαν στις προηγούμενες δεκαετίες, αλλά και του ίδιου του κατακερματισμού της κοινωνίας ολόκληρης, δεν θέλει και πολύ μυαλό να δει κανείς ότι η ίδια η έννοια της απεργίας είναι υπό διεκδίκηση.

Ότι το ζητούμενο είναι πρώτα απ' όλα ένα μαζικό, ενωτικό, λαϊκό κίνημα και μετά οι απεργίες, που

Οι αγανακτισμένοι δεν καταφέρνουν να ζητήσουν κάτι περισσότερο, μεγαλύτερο και πιο συνεκτικό από το να φύγουν αυτοί που μας έφεραν εδώ.

Η αριστερά αναχωρεί για άλλη μια φορά από την πραγματικότητα προς τη γη των φαντασιώσεων της

θα πετύχουν και πάλι, ως αποτέλεσμα της δουλειάς που θα έχει κάνει το κίνημα αυτό μέσα στην κοινωνία και κατ' επέκταση στους χώρους εργασίας. Το να μπαίνεις όμως μέσα σε ένα τέτοιο κίνημα που μόλις γεννιέται και να θέτεις επιμόνος την απεργία ως αυτοσκοπό, δεν διαφέρει πολύ από το να χορεύεις γύρω απ' τη φωτιά, περιμένοντας να βρέξει.

Η Αριστερά λέει αυτά που ξέρει, αλλά η πραγματικότητα την ξεπερνά. Στην αντίθετη περίπτωση

δεν θα χρειαζόμασταν την πλατεία. Τι υπάρχει στον αντίποδα; Τα συνθήματα δίνουν τον τόνο και ξεκαθαρίζουν τον χαρακτήρα. Οι πλατείες θυμούνται το «ψωμί, παιδεία, ελευθερία» και το «114». Όσο απλό κι αν φαντάζει, το «θέλουμε τη ζωή μας πίσω» είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο από το «βασικός μισθός στα 1400 ευρώ». Το πρώτο παραπέμπει σε μια πολιτιστική επανάσταση, το δεύτερο σε χειρισμούς τακτικής στα πλαίσια διεκδικήσεων αναδιανομής της πίτας. Στους καιρούς

που ζούμε, οι πλατείες απαντάνε με το πρώτο.

Οι αγανακτισμένοι δεν καταφέρνουν να ζητήσουν κάτι περισσότερο, μεγαλύτερο και πιο συνεκτικό από το να φύγουν αυτοί που μας έφεραν εδώ. Είναι αρκετό αυτό; Φυσικά και όχι. Είναι λίγο; Ούτε. Ζήτησε κάτι περισσότερο ο αιγυπτιακός λαός στην πλατεία Ταχρίρ; Ζήτησε κάτι περισσότερο ο ελληνικός λαός τον Νοέμβρη του '73; Και για να πάμε λίγο μακρύτερα, τι ακριβώς ζήτησε ο γαλλικός Μάιν;

του φόβου προσπαθούν να συντρίψουν το κίνημα

» τική ήττα σε προσπάθεια εισβολής στη Βουλή, από τη στρατιωτική ήττα σε τυχάρπαστες συνθήκες σύγκρουσης με τα ΜΑΤ και μαζακοβανδαλισμούς τύπου καψίματος τεντών. Από την άλλη βέβαια υποψιάζομαι ότι γενικά το κίνημα είναι αλληλεγγύη στη βία. Για λόγους βαθύτερους, που δεν τους συζητώ εδώ. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν θα ασκήσει βία την κατάλληλη στιγμή, με τον κατάλληλο τρόπο.

Το κίνημα πρέπει να συνεχίσει στις νέες συνθήκες και να το εξειδικεύσει σε δύο στόχους: Πρώτον, τα άμεσα αιτήματα στον οικονομικό τομέα, και δεύτερον σε στόχους σε επίπεδο πολιτικού καθεστώτος. Στην προσπάθειά του αυτή πρέπει να συνεχίσει, μην υποκύπτοντας στην οργάνωση και τις μεθόδους πάλης που του προτείνουν η αριστερά και ο αναρχικός χώρος. Οι πολιτικοί αυτοί χώροι δεν είναι ούτε εχθροί μας, ούτε φίλοι μας. Είναι απλώς χώ-

ροι με διαφορετική ιδεολογία από μας. Και δεν πρέπει βέβαια η ολοκληρωτική βία που ασκεί η κυβέρνηση, και τα κτυπήματα που ρίχνουν τα ΜΑΤ στα κεφάλια μας, μαζί με τα ασφυξιογόνα τους, να μας zahίσουν τόσο ώστε να πέσουμε στην πρόθυμη αγκαλιά, έστω και περιστασιακά, έστω και μετατραυματικά, αυτών των δύο χώρων.

<http://ormithiella.wordpress.com>

Η επιμονή στη στρατιωτική ανπαράθεση με τα ΜΑΤ παρατηρείται σ' αυτούς που δεν έχουν στη πραγματικότητα άλλους πολιτικούς στόχους και ωθούνται από το ιδεολόγημα «επανάσταση είναι η βία στη βία της κρατικής εξουσίας»

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΑΞΗ

Η Ελλάδα στο σιόχαστρο

Οι Έλληνες καλούνται να υπερασπιστούν την υπόστασή τους

Του **Γιώργου Ρακκά**

Ο πρώτος κύκλος των αντιστάσεων του ελληνικού λαού ενάντια στο απροκάλυπτο ξεπούλημα της χώρας έκλεισε μέσα στον καταιγισμό των δακρυγόνων και την τρομακτική βία που εξαπέλυσε η δικτατορία του ΠΑΣΟΚ.

Θα ξεκινήσει ένας νέος κύκλος, πιο σφοδρός, τον Σεπτέμβριο, με αντικείμενο την εφαρμογή του προγράμματος, και θα διεξαχθεί μέσα στο πλαίσιο της επαπειλούμενης χρεοκοπίας της χώρας –γιατί οι προδότες του ΠΑΣΟΚ τα κατάφεραν να μας φέρουν ταυτόχρονα ενώπιον των τελεσμένων του ξεπουλήματος και της χρεοκοπίας. Και να είμαστε βέβαιοι ότι, αν χρειάστηκε όλο αυτό το όργιο του ζύλου και του χημικού πολέμου για να περάσει το κατάπτυστο πρόγραμμα, η εφαρμογή του θ' απαιτήσει νεκρούς, γιατί τα μέτρα είναι λαοκτόνα, κουρελιάζουν την αξιοπρέπεια των Ελλήνων και απειλούν με εκπτώχευση ένα πολύ μεγάλο μέρος της κοινωνίας.

Η σύγκρουση θεριεύει και θα βαθύνει ακόμα περισσότερο στο εγγύς μέλλον. Πλέον, όλοι έχουμε επίγνωση ότι στην αντίπερα όχθη δεν είναι μόνον οι προδότες του ΠΑΣΟΚ ή η τρόικα, αλλά ολόκληρο το... παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, το οποίο επιδιώκει

Πλέον, όλοι έχουμε επίγνωση ότι στην αντίπερα όχθη δεν είναι μόνον οι προδότες του ΠΑΣΟΚ ή η τρόικα, αλλά ολόκληρο το... παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα

τον οικονομικό στραγγαλισμό των Ελλήνων. Αυτό συμβαίνει γιατί η πλανητική ηγεμονία της Δύσης είναι υπό κατάρρευση και οι ελίτ της παλεύουν για να διατηρήσουν τα κεκτημένα τους. Και είναι σ' αυτά τα πλαίσια που επιστρέφουν στη «γραμμή Χάντιγκτον», για μια Δύση-φρουρίο η οποία δεν περιλαμβάνει την Ελλάδα και τα Βαλκάνια. Ούτως ή άλλως, η Δύση βλέπει με καλό μάτι την άνοδο των νεοοθωμανών και αποβλέπει σε μια συνολική διευθέτηση των ισορροπιών της περιοχής μαζί τους, ώστε

να μην έχει καθόλου ανάγκη πλέον τους Έλληνες – εξάλλου η γεωπολιτική αξία του οικοπέδου που λέγεται Ελλάδα θα εκποιεθεί μαζί με τον εθνικό της πλούτο, κατά τα συμφωνηθέντα από τους πασοκικούς προδότες.

Κατά τα άλλα, η οικονομική διάσταση της κρίσης έχει προκαλέσει την κατάρρευση του κοινωνικού συμβολαίου της παγκοσμιοποίησης και είναι πασιφανής η αδυναμία των δυτικών ελίτ να προχωρήσουν αποφασιστικά στη ρύθμιση των νέων κοινωνικών συσχε-

τισμών. Διότι πίσω από τις υπό διαμόρφωση εξελίξεις σοβεί ένας κοινωνικός πόλεμος που θα τινάξει στον αέρα τη συναίνεση των ανεπτυγμένων καταναλωτικών κοινωνιών. Ωστόσο, η κατάσταση δεν θυμίζει απαραίτητα... επαναστατική περίοδο και μάλλον παραπέμπει σε εποχές αποσύνθεσης. Θυμίζει δε πάρα πολύ την περίοδο της κατάρρευσης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας – κύρια σε δύο σημεία.

Πρώτον, τα μεσοστρώματα στη Δύση ολοένα και διαμορφώνουν κοινωνικά χαρακτηριστι-

κά κι έναν τρόπο ζωής ανάλογο με την πλέμπα στη Ρώμη: Σπριζονται στην εργασία των ξένων, οιοει δούλων, επικεντρώνονται στην κατανάλωση και εξαρτώνται όλο και περισσότερο από τις χορηγίες και τις επιδοτήσεις –τον άρτιον και τα θεάματα της Νέας Εποχής. Κι αν το κοινωνικό κράτος βρίσκεται εδώ και πολύ καιρό σε υποχώρηση, με τις κοινωνικές παροχές να μειώνονται, θα πρέπει να σκεφτούμε μήπως το μοντέλο της δανειδοτήσης των Δυτικών κατανάλων από τις τρά- ➤

Είναι πλέον εμφανέστατο και ομολογημένο:

Του **Γρηγόρη Σπηλιόπουλου**

Είναι πλέον εμφανέστατο και ομολογημένο! Μισούν την πηλατεία! Όλοι! Κόμματα, κανάλια, σχολιαστές, «σοφοί», παπαρολόγοι. Από τους φιλελεύθερους (στα οικονομικά...) Μάνο και Νίκο Δήμου, μέχρι τον Κουβέλη, το ΚΚΕ και άλλες αριστερές κατεστημένες πολιτικές οντότητες. Με τον όρο «πηλατεία» εννοείται φυσικά το ειρηνικό αμεσοδημοκρατικό κίνημα διαμαρτυρίας, που έχει αναπτυχθεί τον τελευταίο ενάμιση μήνα στη χώρα, με κεντρική αναφορά την πηλατεία Συντάγματος.

Όποιο άρθρο και να διαβάσεις στις εφημερίδες των εκδοτών-κατασκευαστών-επιχειρηματιών, καθώς και όλες οι τηλεοπτικές συζητήσεις των τελευταίων εβδομάδων, έχουν αυτήν ως μοναδικό θέμα τους. Εκπρό-

σωποι κομμάτων, συμπαθούντες, συνοδοιπόροι, άηλος λιγότερο άηλος περισσότερο, εκφράζονται με τα μελανότερα χρώματα ή, στην καλύτερη περίπτωση, με έκδηλη ανησυχία για τους αγανακτισμένους που τη γεμίζουν. Επιδίδονται σε απίστευτες στρεβλώσεις και συκοφαντίες του περιεχομένου των διαμαρτυριών, των συμμετεχόντων σ' αυτές, των επιδιώξεών τους, των προθέσεών τους, της ιδεολογικής τους προέλευσης. Με αφελή ιδεολογήματα γύρω από την έννοια της δημοκρατίας, η οποία κατ' αυτούς ορθά εκφυλίζεται σε ανά τετραετία ψήφο για όλους εμάς και σε τετραετές όργιο ασοδοσίας για τους «άρχοντες» και τους αυλικούς τους, προσπαθούν να αποϊδεολογικοποιήσουν τα αιτήματα, τις προτάσεις, την ανάγκη τιμωρίας και αλληλαγής του σάπιου πολιτικού κατεστημένου.

Η απλή και προφανής αιτία είναι η προσπάθεια να μεταφέρουν τη συζήτηση, από το

μνημόνιο και τα μέτρα, σε φιλολογική συζήτηση γύρω από τη δημοκρατία, τις αντεγκλήσεις Πάγκαλου και Τσίπρα, στις δήθεν ανησυχίες για τη ζωή του Παπουτσή των 45 αστυνομικών φρουρών...

Υπάρχουν όμως ακόμη πολλοί άλλοι λόγοι πηγαίαι και βαθιάς ανησυχίας του κατεστημένου και των ελίτ για το τι γεννά η πηλατεία. Η εμμονή στην καταδίκη της δεν μπορεί και δεν είναι απλώς παρελκυστική.

Ανησυχούν οι εξουσιαστές γιατί τα ψευδοδιλήμματα περί σωτηρίας ή καταστροφής της χώρας, οι μονόδρομοι που προβάλλουν γύρω από τη «δημοκρατική» έκφραση, καταρρίπτονται διαρκώς, μιας και για πρώτη φορά μετά από τριαντατάσκα χρόνια έχασαν ουσιαστικά το μονοπώλιο της ενημέρωσης. Οι εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου που έχει περάσει από τις πηλατείες, οι συζητήσεις, τα ιστολόγια, τα φυηλάδια, οι προκλήσεις, τα βιντε-

άκια, προσέφεραν ιδίαν αντίληψη γύρω από τα τεκταινόμενα. Η πηλατεία, που αποτελεί σημείο εκκίνησης αηλά και χωνευτήρι, δεν μπορεί πλέον εύκολα να συκοφαντηθεί.

Τρέμουν ακόμη γιατί, παρ' ότι «έχουν ανθίσει όλα τα λουλούδια» στα λίγα στρέμματα που καλύπτει, δεν κατάφεραν τα κόμματα να την ελέγξουν. Με κυρίαρχο και αδιαπραγμάτευτο αίτημα την απόρριψη του μνημονίου, που τόσα χρόνια τόσοι πολλοί δούλεψαν για να έρθει η στιγμή να το επιβάλουν, αηλά και την κάθαρση που οι κομματικές ελίτ δεν θέλουν καν να σκεφτούν, οι αγανακτισμένοι έχουν φέρει σε πολύ δύσκολη θέση τους επίσημους, παραδοσιακούς πολιτικούς σχηματισμούς. Διότι τους εξαναγκάζουν, εν όψει εκλογών και δυσκολίας εισόδου στην επόμενη Βουλή, να αναπτύξουν λόγο κάθαρσης, συνταγματικής αναθεώρησης και αλληλαγής οικονομικού μοντέλου που τόσο εμ- ➤

της παγκόσμιας τάξης

εναντίον της συμμορίας των υπάτων και πλουτοκρατών της Δύσης

» πεζες, έτσι όπως δεν αποπληρώνονταν σχεδόν ποτέ, λειτουργούσε ως ένας «κοινωνικός μισθός» της Αυτοκρατορίας, δίνοντας τη δυνατότητα στη σύγχρονη πλέμπα να συνεχίσει τον κύκλο της κατανάλωσης.

Δεύτερον, στη διαμόρφωση μιας πάμπλουτης αριστοκρατίας, χρηματιστηριακού τύπου, η οποία κερδίζει πλέον αμύθητα ποσά και μονοπωλεί τις υψηλότερες διευθυντικές θέσεις της Αυτοκρατορίας. Το στρώμα αυτό έχει αποκοπεί εντελώς από τις κοινωνίες τις οποίες διοικεί και έχει απολέσει κάθε αίσθηση και ικανότητα να διαμορφώσει όρους ηγεμονίας μέσα στην κοινωνία. Σε αντίθεση με την παλιά αστική τάξη που γνωρίζαμε, δεν έχει, ούτε ενδιαφέρεται να έχει σχέδιο, έχει αποψλωθεί από οποιαδήποτε πολιτική διορατικότητα και δυνατότητα μεσοπρόθεσμου σχεδιασμού για το μέλλον. Ως προς αυτό είναι πολύ χαρακτηριστικό το ότι το ΔΝΤ έχει να επιδείξει μόνο αποτυχίες στην αντιμετώπιση των οικονομικών κρίσεων: Είναι πολύ ικανοί στο να βγάζουν χρήματα γι' αυτούς και για τους εντολοδόχους τους, αλλά εντελώς ανίκανοι να διαχειρίζονται, αυτοί οι ούλιτρα καπιταλιστές, τις καπιταλιστικές οικονομίες. Κοντόφθαλμο και ληστική, αυτό το στρώμα είναι έτοιμο ανά πάσα στιγμή να εξαπολύσει πόλεμο στο εσωτερικό και στο εξωτερικό για τη διατήρηση των προνομίων του, γεγονός που θα επιτείνει τις τάσεις της

αποσύνθεσης στους κόλπους της Δύσης.

Η Ελλάδα ως παρασιτική χώρα είναι ο αδύναμος κρίκος της αλυσίδας που σήμερα σπάει. Και για τους λόγους τους γεωπολιτικούς που αναλύσαμε πιο πάνω, αλλά και γιατί απολάμβανε ως χώρα τον «κοινωνικό μισθό» της Αυτοκρατορίας, υπό τη μορφή επιδοτήσεων, δανείων και άλλων διευκολύνσεων.

Τώρα οι Έλληνες καλούνται να υπερασπιστούν την υπόστασή τους έναντι όλων αυτών. Η μάχη που δίνουν, όμως, δεν είναι μόνο για το τωμάρι τους. Είναι μια μάχη εναντίον της συμμορίας των υπάτων και των πλουτοκρατών της Δύσης κι ως εκ τούτου είναι μια μάχη που επηρε-

Έτσι όπως έχουν τα πράγματα, η έκβαση της μάχης θα κριθεί αποφασιστικά από έναν και μόνο παράγοντα. Από το ελληνικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα που γεννήθηκε μόλις στις πλατείες

Η έκβαση της μάχης θα κριθεί αποφασιστικά από έναν και μόνο παράγοντα. Από το ελληνικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα που γεννήθηκε μόλις στις πλατείες.

άζει όλους τους λαούς της Ευρώπης, καθώς και των άλλων υποταγμένων σ' αυτή χωρών του πλανήτη, που περιμένουν στη σειρά για να δοκιμάσουν τη δική μας τύχη.

Στην Ελλάδα πλέον ασκούνται πιέσεις πλανητικών διαστάσεων. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι βουλευτές στοιχήθηκαν τρομαγμένοι πίσω από τον προδότη πράκτορα που μας κυβερνάει, κι αυτός είναι ο λόγος που το μεσοπρόθεσμο πέρασε με ξύλο και αίμα.

Έτσι όπως έχουν τα πράγματα, η έκβαση της μάχης θα κριθεί από

έναν και μόνο παράγοντα: Από το ελληνικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα που μόλις γεννήθηκε στις πλατείες. Εάν το κίνημα αυτό καταφέρει και κάνει τη μεγάλη υπέρβαση και προβεί επίσης σε ιδεολογικές συνθέσεις που να ανταποκρίνονται στο πολυσύνθετο και την πολυπλοκότητα των προβλημάτων που τίθενται. Το εάν δηλαδή θα καταφέρει να εξελιχθεί σ' ένα αυθεντικό κίνημα του 21ου αιώνα, όπως είναι τα άλλα κινήματα του πλανήτη, ή αν θα πετύχουν τα χτεσινά κατεστημένα της αμφισβήτησης, η κοινοβου-

λευκή αριστερά, η άκρα αριστερά και οι αντεξουσιαστές, να το βουλιάζουν μέσα στη δική τους νοσηρότητα και τα δικά τους αδιέξοδα.

Υπό τα βέλη των πλανητικών επικυρίαρχων, η μάχη του παλιού με το καινούριο μέσα στο κίνημα αποκτάει άλλες διαστάσεις. Και θα κρίνει το εάν θα μπορέσει ο ελληνικός λαός να απαντήσει στις επιθέσεις που δέχεται, ή αν η κινητοποίησή του θα καταλήξει μερική, στρεβλή και τραγική, πράγμα που θα επιταχύνει τη ροή των πραγμάτων προς τη χρεοκοπία.

Μισούν το κίνημα των πλατειών!

» φανώς προσπαθούν να αποφύγουν. Ταυτόχρονα αποκαλύπτει όλους τους ιδεολογικά επαμφοτερίζοντες και λαθροβιούντες. Τι θέση έχουν για παράδειγμα οι Οικοδόγοι-Πράσινοι ή ακόμη η Εκκλησία με τον αρχιεπίσκοπο; Πόσο επαναστατικό είναι το ΚΚΕ; Τι είδους αντιδρώντες είναι όλοι αυτοί οι παλαιοί πασόκοι (Κασιμάτης, Μπέης κλπ) ή ο Θεοδωράκης; Ερωτήματα που προ πλατείας ήταν ανύπαρκτα.

Αν ήταν όμως μόνον αυτά, ίσως δεν θα επιδίδονταν σε τόσο εμφανή προπαγάνδα εναντίον της. Δυστυχώς γι' αυτούς, η πλατεία λειτουργεί σαν πεδίο ριζοσπαστικοποίησης. Όσοι πέρασαν από εκεί, αλλά και αρκετοί άλλοι, έχασαν τις αναστολές τους γύρω από «την κοινωνική και δημοκρατική αντίληψη» της κυβέρνησης, τη δήθεν προστασία των κατασταλτικών μηχανισμών που φανερά λειτουργούν ως πραιτοριανοί των ελίτ,

τους διαχωρισμούς του παρελθόντος σε φασιστική δεξιά και προοδευτική αριστερά. Δημιουργήθηκε μια μεγάλη και κρίσιμη μάza που πήρε το βάπτισμα του πυρός απέναντι στην κρατική βία και δεν φοβάται, όπως απέδειξε ξαναγεμίζοντας τις πλατείες μετά την αποφράδα 29η Ιουνίου. Απενεχοποιήθηκαν κινήσεις και πράξεις που αποδίδονταν μέχρι πρόσφατα σε ελάχιστους περιθωριακούς. Είναι πρόδηλο ότι, σε συνδυασμό με το αδυνάτισμα των κομματικών μηχανισμών (και τα κόμματα, βλέπετε, αντιμετωπίζουν το φάσμα της οικονομικής χρεοκοπίας και χρωστούν...) αυτή η ετοιμοπόλεμη μάza αποτελεί εκρηκτικό μείγμα για το επερχόμενο νέο μνημόνιο το φθινόπωρο, ή την εφαρμογή του εσχάτως ψηφισθέντος.

Μπορεί να μη δημιουργήσει η πλατεία πολιτικό υποκείμενο, αλλά κατέδειξε τις πραγματικές διαστάσεις κινήματων που έχουν εμ-

φανισθεί στο γενικότερο πολιτικό γίγνεσθαι, αναγκάζοντας τα σε μελλοδικές ζυμώσεις με ελπίδα συνεργασιών που δεν ήταν έως τώρα εφικτές. Η εμμονή της μάστιγας στο αίτημα της κάθαρσης και η ανάπτυξη ενός τιμωρικού κινήματος κατά των εκποιτών της χώρας, με ποινή τον κατ' οίκον εγκλεισμό τους προς αποφυγή της διαπόμπευσης, έχει λειτουργήσει, μαζί με το αίτημα της εθνικής ανεξαρτησίας, σε εργαλείο όσμωσης των πολιτικών αντιθέτων, όπως για παράδειγμα αυτά που παρουσιάστηκαν έντεχνα ανάμεσα στην επάνω και την κάτω πλατεία. Κάτι που κανείς τους δεν περίμενε. Δεν φαντάστηκαν ότι θα ακούσουν τους ανοικτοκοινωνικούς της κάτω πλατείας να δηλώνουν και αυτοί πατριώτες (μετά τις πρώτες μέρες), ούτε ότι θα δουν πανό του ΚΚΕ Μ-Λ στην πάνω πλατεία με σύνθημα την «εθνική ανεξαρτησία». Δεκαετίες συκοφάντησης του εθνικού ζητή-

ματος και του έντεχνου διαχωρισμού πατριωτικών και κοινωνικών αγώνων, πετάχτηκαν σε μερικές μέρες στα σκουπίδια. Μπορείς πια να ανεμίσεις την ελληνική σημαία, που έπαψε να αποτελεί, όπως κάποιοι μετά πάθους ισχυρίζονταν, σύμβολο εθνικιστικού και κοινωνικού αποκλεισμού, υποστηρίζοντας παράλληλα το κίνημα «Ελεύθερη Γάζα».

Τέλος τη μισούν γιατί γνωρίζουν ότι, αν λόγω καλοκαιριού η πλατεία αδειάσει, οι συζητήσεις θα μεταφερθούν πλέον στις παραλίες. Έχουν γίνει μέρος της ζωής μας.

Θα συνεχίσουν οι αγανακτισμένοι. Το γνωρίζουν και οι ίδιοι και εκείνοι που τους μισούν. Γι' αυτό, παραφράζοντας τον Διονύση Σαββόπουλο, θα απορρίψουμε όλες τις φαιδρές κατηγορίες και τις ψευδεπίγραφες ανησυχίες, λέγοντας:

«Αξίζει η πλατεία, ό,τι κι αν πεις»!

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΑΞΗ

Κάναμε πouxία για να μας ακούσουν!

Εναήθακτική διαμαρτυρία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης

Του **Κωνσταντή Σεβρή**

Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε, που είχα συναντήσει σε κάποιο ανάγνωσμά μου, τον λόγο για τον οποίο η κοινότητα των Ζαπατίστας φορά τη γνωστή σε όλους μας μαύρη κουκούλα. «Τη φοράμε για να μας βλέπουν». Κι όμως ούτε τότε, ούτε μέχρι πρότινος, μπορούσα να καταλάβω τι ακριβώς εννοούσε ο υποδιοικητής Μάρκος. Άφωνα απλώς την επαναστατική μου φαντασία να σκιαγραφεί εικόνες και έννοιες για τους αντίρτες της ζούγκλας στο μακρινό Μεξικό.

Τις προάλλες είχα την τύχη, μαζί με λίγους ακόμα ανθρώπους, να συμμετάσχω σε μια καινοτόμο δράση της πλατείας των αγανακτισμένων του Λευκού Πύργου. Τη βραδιά που εκατοντάδες συμπολίτες μου ταξίδευαν για την πλατεία Συντάγματος, ξεκίνησε μια εντελώς διαφορετική από τις συνηθισμένες πορείες.

Μια κοπέλα, έχοντας μπροστά της δεμένη την ελληνική σημαία, με περασμένη μια κρεμάλα στον λαιμό της, ήταν η επικεφαλής της πορείας. Πίσω ακριβώς, ένα παι-

δικό φέρετρο με αναρτημένες δεξιά και αριστερά του ταμπέλες με τις λέξεις «Μνημόνιο» και «Μεσοπρόθεσμο». Οι οδηγίες των οργανωτών συγκεκριμένες: Προχωρούμε ήσυχα, με κατεβαμένα τα κεφάλια. Δεξιά σου ή αριστερά σου μπορούσες να διακρίνεις και κάποια αναμμένα κεράκια. Πηγαίναμε στο σημείο που κάθε βράδυ χιλιάδες νέοι της Θεσσαλονίκης «διασκεδάζουν» τις μοναξίες τους μέσα σε εκκωφαντικούς ήχους κάθε λογής και είδους μουσικής. Στην οδό Βαλαωρίτου.

Καθ' όλη τη διαδρομή μας, άνθρωποι όλων των ηλικιών σταματούσαν σιωπηροί, προσπαθώντας να κατανοήσουν τι ακριβώς συμβαίνει. Μπροστά από το αστυνομικό τμήμα στην πλατεία Αριστοτέλους, οι αστυνομικοί παρακολουθούσαν αμήχανα το ήσυχο πλήθος και μπορούσες καθαρά να ακούσεις τις ανήσυχες εντολές των ανωτέρων από τους ασυρμάτους.

Φτάνοντας στη γειτονιά της «διασκεδάσης», η συμβολική μας λιτανεία προκάλεσε το ανεπάντεχο. Αρκετά μαγαζιά έκλεισαν τις μικροφωνικές εγκαταστάσεις, που γκάριζαν μέχρι εκείνη την ώρα τους βιομηχανικούς ήχους εργοστασίου που συντόνιζαν τις «ανάλαφρες» νεανικές στιγμές. Ο κόσμος παρέμενε αμήχανα ήσυχος και ήρεμος στη θέα μας, ενώ δεν ήταν λίγοι

εκείνοι που κατέβαζαν τα κεφάλια από ντροπή. Η πομπή μας, ήσυχη και συμβολική, διέσχισε ολόκληρο τον δρόμο, για να αφήσει πίσω της μηνύματα, διδαχές και ηρεμία.

Έχοντας γνωριστεί μετά από τόσες μέρες με τους περισσότερους της πλατείας, αναζητήσα τους ανθρώπους που είχαν την ιδέα αυτή.

Κουβενιάζοντας για αρκετή ώρα μαζί τους, μου περιέγραφαν πως σε όλες τις πορείες που πηγαίναμε στη Βαλαωρίτου, ένιωθαν πως ξελαρυγγιάζονταν χωρίς στην πραγματικότητα κανείς να τους ακούει, και έτσι σκέφτηκαν την ήσυχη πομπή. Ήταν τα παιδιά από την περιφρούρηση της πλατείας, που ελάχιστες φορές θα τους άκουγες στη συνέντευση, σίγουρα όμως θα τους πρόσεχες σε όλες τις πορείες ή... τους καθαρισμούς.

Με αυτό το λαϊκό και ενστικτώδη τρόπο κατάφεραν πολύ περισσότερα πράγματα από όσα οι επαγγελματίες του κινήματος επιδιώκουν. Όλες οι προηγούμενες πορείες στην περιοχή προσαρμόζονταν στο ύψος της γειτονιάς, λειτουργώντας πολύ περισσότερο ως χόμπι, παρά ως διαμαρτυρία. Η συγκεκριμένη πομπή διέλυσε την κανονικότητα της αφασιακής καταναλωτικής διασκεδάσης, επανέφερε την πouxία. Προσέφερε τη δυνατότητα να ακουστούμε και να ιδωθούμε ως νέοι προς νέους. Πέρασε μηνύματα και αγωνίες που κανένας μηχανισμός, όσο άξιος και αν ήταν, δεν θα το πετύχαινε. Έδωσε, κατά μία έννοια, νέο νόημα στο σύνθημα «στον δρόμο γεννιούνται οι συνειδήσεις».

Ανακάλεσε στους πολίτες της Θεσσαλονίκης, όλες εκείνες τις

αναπαραστάσεις του συλλογικού πένθους που έχει ο λαός μας στη μνήμη του. Ήταν κάτι σαν τις περιφορές των επιτάφιων της Μ. Παρασκευής, προκαλώντας τους με τον τρόπο αυτό να σταθούν με σεβασμό μπροστά στο μήνυμα του λαϊκού μας κινήματος.

Η δράση αυτή επέλεξε τη βία, γιατί βίαιη είναι η εικόνα ενός περιφερόμενου παιδικού φερέτρου και μιας κρεμάλας στους δρόμους της πόλης. Κι όμως, το ύψος και το ήθος που οικοδόμησε το κίνημα όλο το προηγούμενο διάστημα όχι μόνο δεν οδήγησε κανέναν στο να αντιδράσει έναντι του βίαιου μηνύματος, αλλά αρκετοί ενώθηκαν μαζί μας, ενώ δεν το σκόπευαν αρχικά.

Κάναμε πouxία για να μας ακούσουν.

Δεν είναι η κουκούλα ή η χρήση βίας που σε μετατρέπει σε λαϊκό αγωνιστή. Αλλά η εγρήγορσή σου ανά πάσα στιγμή, ώστε να διευρύνεις τη νομιμοποίησή σου μέσα στο κενό των κοινωνικών αντιφάσεων. Να αμφισβητείς κάθε διάσταση του συστήματος, όσο ασήμαντη κι αν φαίνεται στα «παραδοσιακά» αναγνώσματα. Ναι, τότε μπορείς να καταλάβεις γιατί οι Ζαπατίστας φορούν κουκούλες για να τους δουν...

Η καταργημένη αντωνυμία...

Τώρα τι θα κάνουμε, ρε παιδιά, χωρίς να έχουμε τίποτα δικά μας;

Του **Θεόφιλου Αιγινήτη**

Κάποτε στο σχολείο που μαθαίναμε τις αντωνυμίες υπήρχε μια, που δε θυμάμαι τι αντωνυμία ήτανε και δε με νοιάζει πλέον να μάθω γιατί έτσι κι αλλιώς έχει καταργηθεί.

Στον ενικό έκανε δικό μου και στον πληθυντικό δικά μας. Ε, αυτή η αντωνυμία που στη ζωή γίνεται χαμός ποιος θα αποκτήσει τα περισσότερα να τα κάνει δικά του, έπαψε να υπάρχει επί υπουργίας της κυρίας Διαμαντοπούλου και πρωθυπουργεύοντος του κυρίου Γεώργιου Α. Παπανδρέου.

Την αντικατέστησαν οι αθεόφοβοι με την άλλη την αντιπαθητική αντωνυμία δικά τους. Τώρα τι θα κάνουμε, ρε παιδιά, χωρίς να έχουμε τίποτα δικά μας; Βγαίνει ο κύριος Όλι Ρεν και δη-

λώνει πανευτυχής πως από τους Έλληνες δε θα τους τα πάρουμε βέβαια όλα, αλλά σίγουρα θα χάσουν μεγάλο μέρος από την κυριαρχία τους. Θα μου πείτε, και με το δικίο σας, και σένα τι σε νοιάζει, ένιωσες ποτέ κυρίαρχος; Συγχωρέστε με, ρε παιδιά, αλλά έτσι νόμιμα.

Καλά ο Μεγάλος που υπέγραψε το Μνημόνιο 1 είναι αποδεδειγμένος ευφυής, αλλά οι εκατόν πενήντα βουλευτές του, οι περισσότεροι πρώην βέβαια αφισοκολλητές, δε διάβασαν τι υπέγραψαν, το λέω δε διάβασαν έτσι για να τους απαλλάξω λόγω βλακειάς, αλλά εκείνος ο Μεγάλος συνταγματολόγος με την πολυδιαφημισμένη εξυπνάδα του τι έκανε; Κι αυτός βλαξ ή πράκτορας;

Τι κι αν πέρασε μούτζες, τι κι αν πέρασε γιαούρτια από τον αγανακτισμένο λαό μπας και τους συνεφέ-

ρουν από το λήθαργό τους, αυτοί το χαβά τους. Θέλουμε μνημόνιο, θέλουμε μνημόνιο, τσίριζε η Δαμανάκη, ο Γιωργάκης και ο Πεταλωτής και τελικά δυστυχώς πιάσανε οι τσιρίδες τους και πέρασε το μνημόνιο με τις ψήφους των 154 καραγκιόζηδων του ΚΥνοβουλίου.

Αφού το ψηφίσανε, μετά άρχισαν τις δικαιολογίες πως τάχα μου εκβιάστηκαν για να γλιτώσουν τις σφαλιάρες από τους συριζαίους. Λερναία ύδρα είναι, ρε παιδιά, αυτό το ΣΥΡΙΖΑ και έχει γεμίσει όλη την Ελλάδα με οπαδούς του; Κάποιος φίλος, μου είπε εμπιστευτικά πως πάντα οι ίδιοι είναι σε όλα τα επεισόδια που ο ΣΥΡΙΖΑ τους χρησιμοποιεί σαν αερομεταφερόμενη μονάδα κρούσης. Θαύμασα! Μπράβο Τσίπρα;

Εκβιάστηκαν και πουλήσανε οι δειλοί την πατρίδα τους. Αίσχος σας,

ντροπή σας. Τι θα γίνει όμως, ρε κύριοι του ΚΥνοβουλίου, με την αντωνυμία μου; Πάτε να μου τη φάτε κι αυτή μαζί με την εθνική κυριαρχία μου, έτσι; Πονηρούληδες, τη λέξη «εθνική» είπατε στο γλυκανάλατο τον Όλι, μην τοημήσει και την πει, γιατί οι Έλληνες εκτός από διεφθαρμένοι, είναι και σοβινιστές και θα τους κρεμάσουν. Έχουμε μάλιστα το θράσος να αποκαλούν βία την αντίδραση των πολιτών, τα πολλή γιούκα, μερικά γιαούρτια και κανένα μισοάδειο μπουκάλι νερό. Αυτό που κάνουν αυτοί με τις υπογραφές τους και έμειναν άνεργοι χιλιάδες πολίτες που φτώχυναν με βίαιο τρόπο τον ελληνικό λαό και δολοφονούν το μέλλον της πατρίδας μας τι είναι, δεν είναι βία που κατόντησαν την Ελλάδα σε Φάρμα των Ζώων;

Λοιπόν, απόγονοι του Γκαίμπελς, θέλω πίσω τη δική μου αντωνυμία,

που από δικά μου τα κάνατε δικά σας και δικά τους.

Πού θα ξαναβρώ, μωρέ, την εθνική κυριαρχία μου, την αξιοπρέπεία μου και την κτητική αντωνυμία μου;

Ο Θεόφιλος Αιγινήτης είναι Ζωγράφος-συγγραφέας

Η φλοτίλα και η... ξεφτίλα!

Το εγχείρημα της διάσπασης του αποκλεισμού της Γάζας εξελίχθηκε με έναν τρόπο τελείως διαφορετικό

Του **Θανάση Τζιούμπα**

Το φετινό εγχείρημα της διάσπασης του αποκλεισμού της Γάζας εξελίχθηκε με έναν τρόπο τελείως διαφορετικό από αυτόν που φανταζόταν κανείς αρχικά. Ένα πολιτικό και διπλωματικό θρίλερ με εμπλεκόμενες κυβερνήσεις, διεθνείς οργανισμούς, μυστικές υπηρεσίες, φανερά υπηρεσίες, με δύο λόγια όλο το υποστηρικτικό πλαίσιο που έχει υφάνει ο σιωνισμός, και από την άλλη μερικές εκατοντάδες εθελοντών με ελάχιστα μέσα αλλά με περίσσια θέληση.

Για τους προσεκτικούς παρατηρητές της συζήτησης που ακολούθησε την περσινή πειρατεία ενάντια στον **Στολίσκο της Ελευθερίας** ήταν αναμενόμενο ότι όλη η προσπάθεια του Ισραήλ θα ήταν να εμποδίσει τον απόπλου, ήξεραν πολύ καλά ότι αν τα πλοία συναντιόνταν στο πέλαγος και έβαζαν πλώρη για την Γάζα η οποία εξέλιξη θα αποτελούσε ισραηλινή ήττα. Έτσι το μπλόκο στήθηκε στις προβλήτες των λιμανιών.

Προηγήθηκε μια πολύ προσεκτική προετοιμασία μέσω των διπλωματικών αποστολών και των φιλοϊσραηλινών λόμπι σε όλες τις χώρες στις οποίες η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη προετοιμάζε συμμετοχές στην Αποστολή. Οι κυβερνήσεις, η μία μετά την άλλη εξέδιδαν ταξιδιωτικές οδηγίες, δήλωναν ότι δεν θα επέτρεπαν απόπλου για Γάζα, «συμβούλευαν» τις συλλογικές υποδείκνυοντας τον δρόμο της στερίας. Ο ΟΗΕ, η Ευρωπαϊκή Ένωση και το «κουαρτέτο» κινήθηκαν στο ίδιο μήκος κύματος. Η αποστολή της **Φλοτίλας** θεωρήθηκε τόσο σημαντική ώστε να αποτελέσει αντικείμενο αναφοράς του Ομπάμα και της Χίλαρι. Ένα διεθνές πλαίσιο που διέψευσε τις όποιες εκτιμήσεις ότι οι εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο και η αποσταθεροποίηση της επιρροής της Δύσης θα ωθούσε τις κυβερνήσεις σε μια πιο μετριοπαθή στάση. Αντίθετα, τουλάχιστον σε πρώτο χρόνο, φαίνεται ότι λειτουργούσε υπέρ του Ισραήλ και της ενίσχυσης της «ασφάλειας» του προπύργιού τους στη γη των πετρελαίων.

Είναι χαρακτηριστική η αποχώρηση από την αποστολή του τουρ-

κικού ΙΗΗ, στους αντίποδες της περσικής «ηγεμονικής» συμμετοχής, σε μέσα και ανθρώπους, συμμετοχής που με την δολοφονία των 9 ακιβιστών στο Μαβί Μαρμαρά και των διπλωματικών συνεπειών που επέφερε έδωσαν μια εικόνα του εγχειρήματος ως και' εξοχήν τουρκικής υπόθεσης. Εδώ κι έναν χρόνο αναλώνονται πολλοί να αναλύουν βαθυστόχαστα το τελεσίδικο της διάρρηξης της συμμαχίας Ισραήλ - Τουρκίας και τα γεωστρατηγικά πλεονεκτήματα που προσφέρει στην Ελλάδα η συμπίεση με το καθεστώς του Τελ Αβίβ: από τους Ισραηλινούς τουρίστες μέχρι τους Ισραηλινούς κομάντο που θα μας χαρίσουν την ΑΟΖ στο πιάτο με νιρέσινγκ συλλογές κατεύθυνσης βομβών. Διέφυγαν ίσως της προσοχής τους μερικά γεγονότα: Η **τουρκο - συριακή μεθόριος** αποκτά, σε συνθήκες αποσταθεροποίησης και εμφυλίου στην Συρία, ιδιαίτερη αξία για την Τουρκία και την βασική απειλή που αντιπροσωπεύουν οι Κούρδοι. Η περιοχή κατοικείται από κουρδικούς πληθυσμούς, το PKK δεν είναι απόν, και μια απώλεια του ελέγχου από το καθεστώς Άσαντ κινδυνεύει να ανοίξει ένα νέο μέτωπο, στα νότια αυτού που δεν ηρεμεί στην ιρακινή μεθόριο. Το πρόβλημα των προσφύγων μεγεθύνεται από την κυβέρνηση Ερντογάν ώστε να δικαιολογηθεί η **λεγόμενη ζώνη ανάσχεσης** (επί συριακού εδάφους). Κι επειδή όλα αυτά δεν γίνονται εύκολα χωρίς την ανοχή του Ισραήλ, οι τόνοι πέφτουν, η ρητορική μεταλλάσσεται και οι εξελίξεις είναι αξιοπρόσεκτες. Η απουσία των Τούρκων μπορεί να στέρψει την ισραηλινή προπαγάνδα από τα (μη απαραίτητα, όπως αποδείχτηκε) επιχειρήματα περί τουρκικού δαχτύλου αλλά αποδυνάμωσε επιχειρησιακά την αποστολή και τις εναλλακτικές ως προς την υποστήριξη, την διασφάλιση του απόπλου κλπ.

Αυτό που αποδείχτηκε τους δύο τελευταίους μήνες ήταν μια μεθοδευμένη προσπάθεια του Ισραήλ να οδηγήσει όλες τις δυνάμεις της Φλοτίλας στην Ελλάδα και να την χρησιμοποιήσει ως «kill zone» αξιοποιώντας τις καλές υπηρεσίες της κατοικικής κυβέρνησης. Οι επιχειρησιακές ανεπάρκειες σε τεχνικά θέματα και η έλλειψη ναυτοσύνης πολλών από τις διεθνείς πρωτοβουλίες έφεραν επίσης την Ελλάδα στο επίκεντρο της οργάνωσης

Είναι χαρακτηρισική η αποχώρηση από την αποστολή του τουρκικού ΙΗΗ, στους αντίποδες της περσικής «ηγεμονικής» συμμετοχής, σε μέσα και ανθρώπους

της αποστολής. Αυτό αποδείχθηκε μια παγίδα που όχι μόνο θα απάλασσε τις ένοπλες δυνάμεις του Ισραήλ να σταματήσουν με την βία τα πλοία αλλά και θα χρέωνε όλο το πολιτικό κόστος σε μια άλλη κυβέρνηση, την «ελληνική» κυβέρνηση των οσφυοκαμπιών και των προθύμων. Κι από ότι φάνηκε η τελευταία δεν είχε καμιά αντίρρηση να κρατήσει την καυτή πατάτα, άλλωστε είναι μάλλον εξοικειωμένη με τον ρόλο του εκτελεστή συμβολαίων θανάτου ενάντια στο Δίκαιο, θεσμικό, κοινωνικό ή διεθνές.

Αυτά που συνέβησαν τις τελευταίες εβδομάδες στα ελληνικά λιμάνια αποτέλεσαν μια τέτοια παραβίαση της νομιμότητας (εξοντωτική γραφειοκρατία, απαγορεύσεις απόπλου, ρεσάλτα του λιμενικού με τρόπο που θύμισε την **Shayetet 13**, σαμποτάζ σε πλοία, συλλήψεις,

κρατήσεις) αποτελούν μια ακραία δυσφήμιση της χώρας μας στα μάτια όσων ξένων τα έζησαν, μια δυσφήμιση που αν δεν υπήρχε η αντίσταση του ελληνικού λαού ενάντια στην κατοχή θα ήταν και αισιόχρηνη για την ίδια την Ελλάδα και τους Έλληνες.

Ο Υπουργός Εξωτερικών εξέδιδε ταξιδιωτικές οδηγίες που αναγνώριζαν την ζώνη ναυτικού αποκλεισμού που επέβαλε παράνομα το Ισραήλ στην Γάζα και αμφισβητούσαν ευθέως το ανθρωπιστικό περιεχόμενο της αποστολής. Ο Υπουργός Χημικών και Δακρυγόνων εξέδιδε απαγορεύσεις απόπλου κάθε πλοίου με κάθε σημαία, όχι μόνο με προορισμό τη Γάζα αλλά και την ... **Κάσο**. Ο πρωθυπουργός ταυτιζόταν με την ισραηλινή ρητορική περί «ταραξιών» προσφέροντας την «εναλλακτική» να αναλάβει η κυβέρνηση του την παράδοση του φορτίου την ίδια στιγμή που η εταιρία ΧΑΛΥΒΑΣ που είχε πληρωθεί ήδη για το τοιμένο της βοήθειας αρνιόταν να το παραδώσει!

Ο Υπουργός Χημικών και Δακρυγόνων εξέδιδε απαγορεύσεις απόπλου κάθε πλοίου με κάθε σημαία, όχι μόνο με προορισμό τη Γάζα αλλά και την ... Κάσο

Κι όλα αυτά σε συνθήκες απόλυτης συσκότισης στο επίπεδο της δημόσιας πληροφόρησης, εκκωφαντικής απουσίας των ελληνικών ΜΜΕ, επιστράτευση των **καθεστωτικών κονδυλοφόρων** των μεγάλων συγκροτημάτων που έσερναν τα εξ αμάξης στην αποστολή: αυτιστικοί που θέλουν να αποτελέσουν την θρυαλίδα ενός πυρηνικού πολέμου, όπως μας αποκάλυψε η **κυρία Πουλιδίου**, σε ένα λαμπρό δείγμα αντικειμενικής αρρογραφίας.

Μένει το γαλλικό καράβι «Αξιόπρεπεια», (που η οξυδέρκεια της γαλλικής κυβέρνησης άφησε να αποπλεύσει), το οποίο κρατείται από τις ελληνικές αρχές στην Κρήτη, όπου προσέγγισε για ανεφοδιασμό. Το ελληνικό - σουηδικό - νορβηγικό «Τζουλιάνι» πλέει για Κύθηρα παρακολουθούμενο από το λιμενικό. Το θρίλερ εξελίσσεται και δεν αποκλείεται το Ισραήλ να βρει μπροστά του αυτό που ήθελε να αποφύγει, σε συμβολικό έστω επίπεδο.

Οι φιλόπτες προσπάθειες, η κινητοποίηση των ούτως ή άλλως μικρών λόγω εσωτερικής συγκυρίας δυνάμεων υποστήριξης της αποστολής, η βοήθεια από τις πλατείες ήταν αυτό που μπόρεσε να αντισταθεί η Φλοτίλα απέναντι στον ασφυκτικό αυτό διεθνή κλοιό. Το αποτέλεσμα ήταν προδιαγεγραμμένο, ο Δαβίδ σπάνια κερδίζει τον Γολιάθ έξω από τις σελίδες του μύθου.

Η ελληνική κυβέρνηση, ως μη όφειλε, αποφάσισε να ενεργήσει για μια ακόμα φορά προασπίζοντας **αλλότρια συμφέροντα** και απεμπολώντας όχι μόνο σχέσεις με ιστορικό βάθος, αλλά και την ίδια την αναγκαία ισορροπία που πρέπει να χαρακτηρίζει τις διεθνείς σχέσεις. Η επίσκεψη Παπούλια στο Ισραήλ, κατά πάσα πιθανότητα θα παγιώσει αυτή την μονομερώς εξαρτητική σχέση. Η Φλοτίλα από την μεριά της έκανε ότι μπορούσε σε αυτό το ζοφερό τοπίο, τιμώντας το πρόταγμα «παραμένουμε άνθρωποι». Με ένα ή με πολλά πλοία, τώρα ή αργότερα, ο αποκλεισμός αυτός τελικά θα σπάσει.

Ο θρίαμβος του Ο. Ουμάλα στο Περού

Ο μόνος σίγουρος χαμένος αυτών των εκλογών ήταν οι ΗΠΑ...

Του **Ιμάνουελ Βάλλερσταϊν**

Ο Ολάντα Ουμάλα εκλέχτηκε πρόεδρος του Περού στις 5/6/2011. Ο μόνος σίγουρος χαμένος αυτών των εκλογών ήταν οι ΗΠΑ, η πρέσβειρα των οποίων Ρόουζ Λίνκινς, δεν έκρυψε στο ελάχιστο την υποστήριξή της στην Κέικο Φουχιμόρι, αντίπαλο του Ουμάλα στον δεύτερο γύρο των εκλογών. Ποιο ήταν όμως το διακύβευμα σ' αυτές τις κρίσιμες εκλογές στη Λατινική Αμερική; Το Περού αποτελεί χώρα κλειδί στη γεωπολιτική σκακιέρα της Νότιας Αμερικής για πολλούς λόγους, όπως π.χ. το μέγεθός του, η κληρονομιά του ως ο φυσικός χώρος της αυτοκρατορίας των Ίνκα, το γεγονός ότι βρίσκονται εκεί οι πηγές του Αμαζονίου, τα λιμάνια της χώρας στον Ειρηνικό Ωκεανό και η πρόσφατη ιστορία του ως σημείου σύγκρουσης ανάμεσα στις εθνικές δυνάμεις και τις φιλοαμερικανικές ελίτ.

Το 1924, ο Βίκτορ Ραούλ Άγια ντε λα Τόρε, ένας Περουβιανός διανοούμενος και αρκετά ανορθόδοξος μαρξιστής, ίδρυσε την APRA (Αμερικανική Λαϊκή Επαναστατική Συμμαχία), η οποία είχε ως στόχο να γίνει μια παναμερικανική αντιιμπεριαλιστική οργάνωση. Η APRA ήκμασε στο Περού αν και πολεμήθηκε συστηματικά από το καθεστώς. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της ήταν ότι, αντίθετα με τα περισσότερα κινήματα της αριστεράς στη Λατινική Αμερική, θεωρούσε πως η πλειονότητα των αγροτών του Περού ήταν ιθαγενείς, ομιλούντες τη γλώσσα κετσουά, οι οποίοι είχαν συστηματικά αποκλειστεί από κάθε συμμετοχή στα πολιτικά πράγματα της χώρας αλλά και στερηθεί κάθε πολιτιστικό και μορφωτικό δικαίωμα επί αιώνες. Μετά το 1945, η APRA έγινε λιγότερο ακραία, αλλά συνέχισε να διατηρεί μια ισχυρή λαϊκή βάση και μόνο ο θάνατος του Τόρε, το 1980, εμπόδισε την εκλογή του στη θέση του προέδρου.

Η κυβέρνηση του Περού παρέμεινε στα χέρια των συντηρητικών μέχρι το 1968, όταν το σκάνδαλο των αδειών άντλησης πετρελαίου αποτέλεσε τη θρυαλλίδα για ένα πραξικόπημα από μια ομάδα αξιωματικών υπό τον στρατηγό Χουάν Βελάσκο Αλβαράδο, οι οποίοι

κατέλαβαν την εξουσία και εγκαθίδρυσαν επαναστατική κυβέρνηση των ενόπλων δυνάμεων. Η κυβέρνηση Βελάσκο εθνικοποίησε τις πετρελαιοπηγές, αλλά και πολλούς τομείς της οικονομίας, και επένδυσε στην εκπαίδευση. Επιπλέον, έκανε τα σχολεία δίγλωσσα, φέρνοντας τα κετσουά στο ίδιο επίπεδο με τα ισπανικά, και ξεκίνησε προγράμματα αγροτικής μεταρρύθμισης και εκβιομηχάνισης της χώρας. Η εξωτερική πολιτική του Περού μεταποτίστηκε απότομα προς τα αριστερά, καλλιεργώντας καλές σχέσεις με την Κούβα και αγοράζοντας στρατιωτικό εξοπλισμό από την ΕΣΣΔ.

Μετά την ανατροπή της κυβέρνησης Αλιέντε στη Χιλή από τον Πινοσέι, οι σχέσεις Περού-Χιλής πάγωσαν. Για ένα διάστημα υπήρξε ακόμα και απειλή πολέμου μεταξύ των δύο χωρών, ώσπου το 1975 ο Βελάσκο ανατράπηκε με τη σειρά του από ομάδα συντηρητικών αξιωματικών. Έτσι έλαβε τέλος η 7χρονη εθνική στρατιωτική διακυβέρνηση της χώρας με το αριστερό κοινωνικο-οικονομικό πρόγραμμα. Όταν ο Άλαν Γκαρσία, ως αρχηγός της APRA, εκλέχτηκε πρόεδρος το 1985, ακολούθησε την αριστερή παράδοση προτείνοντας ένα μορατόριουμ στο εξωτερικό χρέος, αλλά σύντομα η πρωτοβουλίες του παρεμποδίστηκαν και τελικά κινήθηκε προς τα δεξιά για να αναγκαστεί τον νεοφιλελευθερισμό. Το Περού τη συγκεκριμένη περίοδο αντιμετώπιζε διάφορες εξεγέρσεις, η πιο γνωστή από τις οποίες ήταν το Φωτεινό Μονοπάτι, το οποίο είχε τη βάση του στις ορεινές περιοχές των Άνδεων που βρίσκονταν οι κοινότητες των αυτοχθόνων Αϊμάρα.

Στις εκλογές του 1990, ο μη δημοφιλής πλέον Γκαρσία αντιμετώπισε τον διάσημο αριστοκράτη συγγραφέα και συντηρητικό διανοητή Μάριο Βάργκας Λιόσα, ο οποίος κατέβηκε στις εκλογές με απόλυτα νεοφιλελεύθερο οικονομικό πρόγραμμα. Απροσδόκητα, ένας άγνωστος Περουβιανός ιαπωνικής καταγωγής, ονόματι Αλμπέρτο Φουχιμόρι, κέρδισε τις εκλογές, καθώς το εκλογικό σώμα απέρριψε το αριστοκρατικό ύφος του Βάργκας Λιόσα. Ο Φουχιμόρι αποδείχτηκε ένας στιγνός δικτατορικός, που χρησιμοποίησε αποτελεσματικά τον στρατό για να συντρίψει το Φωτεινό Μονοπάτι και τις επαναστατικές ομάδες των πόλεων. Για να εδραιώσει μάλλον την εξουσία του, ο Φουχιμόρι δεν δίστασε να κλείσει το κογκρέσο,

Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της APRA ήταν ότι, αντίθετα με τα περισσότερα κινήματα της αριστεράς στη Λατινική Αμερική, είχε την αντίληψη πως η πλειοψηφία των αγροτών του Περού ήταν ιθαγενείς

να επηρεάσει τις αποφάσεις των δικαστηρίων και να επεκτείνει τη δεύτερή του θητεία. Όμως η εκτεταμένη διαφθορά της κυβέρνησής του και τα σκληρά του μέτρα οδήγησαν στην ανατροπή του. Τελικά απέδρασε στην Ιαπωνία, δικάστηκε ερήμην και καταδικάστηκε σε πολύχρονη κάθειρξη.

Αντικαταστάτης του ήταν ο Αλεχάντρο Τολέδο, ο οποίος συνέχισε το νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα του Φουχιμόρι. Το 2006, ο Άλαν Γκαρσία ήταν ξανά υποψήφιος για την προεδρία του Περού και αντιμετώπισε τον πρόεδρο Τολέδο και τον Ολάντα Ουμάλα, έναν πρώ-

ην στρατιωτικό, ο οποίος υποστηρίχτηκε σθεναρά από τον Τσάβες, αν και αυτή η υποστήριξη του κόσισε σε ψήφους. Επίσης, ο Ουμάλα κατηγορούνταν για κατάφωρες παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατά τη στρατιωτική του καριέρα. Τελικά ο Τολέδο κέρδισε και επέκτεινε ακάθεκτος το νεοφιλελεύθερο οικονομικό του πρόγραμμα. Η οικονομία άνθισε λόγω της αύξησης των εξαγωγών ορυκτών και ενέργειας, αλλά η μεγάλη μάζα του πληθυσμού δεν είδε κανένα απολύτως όφελος από την οικονομική ανάπτυξη. Όπως ήταν αναμενόμενο, η κυβέρνηση επέτρεψε στις πολυεθνικές να βάλουν χέρι σε μεγάλες εκτάσεις του Αμαζονίου και να εκμεταλλευτούν τα αποθέματα της χώρας σε ορυκτές πρώτες ύλες. Τα κινήματα των ιθαγενών αντιστάθηκαν και οι συγκρούσεις με την κυβέρνηση οδήγησαν το καλοκαίρι του 2009 στη σφαγή του Μπαγκουάσο.

Τελευταία το Περού έχει βρεθεί στο επίκεντρο δύο γεωπολιτικών συγκρούσεων. Η πρώτη ήταν ανάμεσα στις ΗΠΑ και τη Βραζιλία. Υπό την προεδρία του Λούλα, η Βραζι-

λία προσπάθησε με αξιόλογη επιτυχία να πετύχει τη νοτιοαμερικανική αυτονομία, μέσω της δημιουργίας τοπικών δομών όπως η UNASUR και η MERCOSUR. Οι ΗΠΑ αντιτάχθηκαν στις πρωτοβουλίες αυτές συγκροτώντας τη Συμμαχία του Ειρηνικού, αποτελούμενη από το Μεξικό, την Κολομβία, τη Χιλή και το Περού, η οποία βασιζόταν σε συμφωνίες ελεύθερου εμπορίου με τις ΗΠΑ. Επιπρόσθετα η Χιλή, η Κολομβία και το Περού δημιούργησαν κοινό χρηματιστήριο, τα αρχικά του οποίου είναι MILA, και οι ένοπλες δυνάμεις του Περού ενώθηκαν επιτετικά με τη νότια διοίκηση των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ.

Η δεύτερη σύγκρουση ήταν ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα στην επιδίωξή τους για προνομιακή πρόσβαση στις ορυκτές και ενεργειακές πρώτες ύλες της Νότιας Αμερικής. Το Περού ήταν σημείο-κλειδί και στη σύγκρουση αυτή.

Η εκλογική επιτυχία του Ουμάλα οφείλεται σε τρεις παράγοντες. **Πρώτον**, τοποθετήθηκε ανοιχτά και δημόσια υπέρ του βραζιλιάνικου σοσιαλδημοκρατικού δρόμου χωρίς πλέον να κά-

Το Περού αποτελεί χώρα κλειδί στη γεωπολιτική σκακιέρα της Νότιας Αμερικής για πολλούς λόγους

» νει αναφορές στον Τσάβες. Επίσης, συναντήθηκε πολλές φορές με τον Λούλα και συζήτησε τη συμμετοχή του Περού στη MERCOSUR ως στρατηγικού εταίρου. Το **δεύτερο** σημαντικό στοιχείο ήταν η υποστήριξη που έλαβε ο Ουμάλα από τον συντηρητικό αριστοκράτη Βάργκας Λιάσα, που δήλωσε ότι θα ήταν καταστροφή για το Περού να εκλεγεί η κόρη του Φουχιμόρι, η οποία θα απελευθέρωνε τον πατέρα της από τη φυλακή και θα συνέχιζε τις ύποπτες πολιτικές του. Η στάση του Βάργκας Λιάσα προκάλεσε οχίσμα στις συντηρητικές δυνάμεις. Το **τρίτο** στοιχείο ήταν η στάση της περουβιανής αριστεράς, που για καιρό είχε τις αμφιβολίες της για τον Ουμάλα. Όπως δήλωσε στη λατινοαμερικανική υπηρεσία Τύπου, Αλάι Αμ Λατίνα, ο Όσκαρ Ουγκαρέτσε, κορυφαίος διανοητής της αριστεράς, «Για όλους εμάς ο Ουμάλα είναι ένα ερωτηματικό, αλλά η Φουχιμόρι είναι βεβαιότητα». Ο Ουγκαρέτσε συνόψισε την εκλογική διαδικασία λέγοντας ότι: «Αυτό που είναι το πιο σημαντικό, παρ' όλα αυτά, είναι η επιστροφή του Περού στη Νότια Αμερική». Μένει να δούμε κατά πόσον ο Ουμάλα θα κατορθώσει να πετύχει στην εσωτερική του πολιτική αναφορικά με την αναδιανομή εισοδήματος και την αποκατάσταση των δικαιωμάτων της ιθαγενούς πλειοψηφίας, το θέμα ωστόσο είναι ότι η Συμμαχία του Ειρηνικού, η γεωπολιτική αντιπαράθεση των ΗΠΑ, έχει διαρραγεί.

1/7/2011

Μετάφραση:

Κωνσταντίνος Μαυρίδης

Ο πρόεδρος του Περού Ολάντα Ουμάλα

Μια σύγκριση που πρέπει να γίνει!

Αν στη θέση της υποτελούς Ελλάδας ήταν η κραταιά Γερμανία

Του **Βασίλη Στοϊλόπουλου**

Για τον εξαπατημένο, κατασυκοφαντημένο και εξοργισμένο ελληνικό λαό το γεγονός ότι η χώρα καταρρέει βάση σχεδίου, ότι προετοιμάζεται ταχύτατα το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου με προδιαγραφές αποικιοκρατικού τύπου, ότι έχει καταλυθεί η εθνική της ανεξαρτησία και ότι δημοκρατία, η ασφάλεια και η ελευθερία είναι πλέον έννοιες κενού περιεχομένου, αποτελεί εδώ και πολύ καιρό κοινό τόπο που εξακριβώνεται καθημερινά σε πολλές πλατείες της χώρας.

Τώρα, την κατάλυση της εθνικής κυριαρχίας ομολογεί ξεδιάντροπα πλέον και ο πρόεδρος του Eurogroup **Γιούνκερ**, αλλά και το νεοφιλελεύθερο «μνημονιακό μέτωπο» της χώρας μας: από τον πρωθυπουργό ονομαζόμενο «δόλιο βλάκα» και τον αμετροεπή υπαρχηγό του ισάρο της οικονομίας, μέχρι την εγκόσμια παρασιτική βρομοελίτ, τα καθεστωτικά ΜΜΕ της παραπληροφόρησης και τους κρατικούς διανοούμενους του εθνομηδενισμού. Γι' αυτό και η σκληρή πολιτική της τιμωρίας, της αφαιμάξης και της ταπείνωσης του ελληνικού λαού από την Τρόικα και την κατοχική κυβέρνηση Παπανδρέου ασκείται πλέον στο πλαίσιο μιας νέας ξενοκρατίας και υποτέλειας. Και μάλιστα χωρίς να γνωρίζει κανείς αν όλες αυτές οι θυσίες θα έχουν από αποτέλεσμα ή αν η χώρα θα χρεοκοπήσει την στιγμή που θα αποφασίσουν οι ξένοι δυνάστες - δανειστές της..

Το περίεργο όμως δεν είναι ότι έχουν εξοργιστεί μόνο οι θιγόμενοι Έλληνες, που κατακλύζουν τις πλατείες αμφισβητώντας το σάπιο πολιτικό σύστημα της χώρας και τους κυβερνώντες που ασκούν εξουσία με «Πραιτοριανούς», αλλά και οι φορολογούμενοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που εν κατακλείδι καλούνται να πληρώσουν ασύλληπτα ποσά (πάνω από ένα τρισεκατομμύριο ευρώ) για τη «σωτηρία» της Ελλάδας, της Πορτογαλίας, της Ιρλανδίας κ.α. και κατ' επέκταση ολόκληρης της ευρωζώνης.

Αυτό όμως που προσπερνιέται εύκολα και που δεν έχουν συνειδητοποιήσει οι Ευρωπαίοι φορολογούμενοι πολίτες είναι οι πραγματικές διαστάσεις των επώδυνων μέτρων και οι καταστροφικές επιπτώσεις που έχουν στο ελληνικό λαό και στην ελληνική οικονομία. Σε μια προσπάθεια να κατανοήσουν και οι Γερμανοί το βάρος αυτών των αντιλαϊκών μέτρων η έγκυρη, συντηρητική εφημερίδα FAZ έκανε έναν ενδιαφέροντα παραλληλισμό σχετικά με το τι θα σήμαινε για τη Γερμανία αν υποχρεωνόταν, με εκβιαστικό, ταχύτατο και ταπεινωτικό τρόπο, να πάρει μέτρα λιτότητας και αποκρτικοποιήσεων ανάλογης εμβέλειας με εκείνα που πήρε η επάρατη ελληνική κυβέρνηση κατ' επιταγή της Τρόικας.

Κατ' αρχάς αναφορικά με την μείωση του

Η σκληρή πολιτική της τιμωρίας του ελληνικού λαού από την Τρόικα και την κατοχική κυβέρνηση Παπανδρέου ασκείται πλέον στο πλαίσιο μιας νέας ξενοκρατίας και υποτέλειας

ελληνικού ελλείμματος κατά 12 δισεκατομμύρια ευρώ στο διάστημα 2009-2010, ουσιαστικά μόνο από τις περικοπές μισθών και συντάξεων. Το ποσό αυτής της μείωσης, προσαρμοσμένο στα δεδομένα της γερμανικής οικονομίας, ισοδυναμεί με 121 δις €! Για να γίνει κατανοητό το μέγεθος της προσπάθειας φτωχοποίησης του ελληνικού λαού σημειώνεται ότι οι συνολικές δαπάνες της Γερμανίας για την κοινωνική ασφάλιση και την ασφάλιση για την ανεργία θα φτάσει το 2011 στα 115 δις €. Η μείωση, δηλαδή, είναι σχεδόν ίση με τις δαπάνες για τη συντήρηση του κοινωνικού κράτους της Γερμανίας.

Αναφορικά δε με την σχεδιαζόμενη υπαρπαγή δημόσιας περιουσίας και πλούτου, σε χρόνο ρεκόρ, με τη μορφή «αποκρατικοποιήσεων» ύψους 50 δις. € μέχρι το 2015, αυτό για τα γερμανικά δεδομένα θα αντιστοιχούσε σε αποκρτικοποιήσεις ύψους τα 506,5 δις €! Θα πλησίαζε δηλαδή τη χρηματοπιστωτική αξία των δέκα σημαντικότερων εισηγμένων στο χρηματιστήριο της Φρανκφούρτης γερμανικών επιχειρήσεων, που φτάνει στα 520 δις. €!

Το τι θα σήμαιναν για τη Γερμανία ανάλογες με την Ελλάδα περικοπές μόνο στο δημόσιο τομέα μπορούμε να δούμε σε τρία παραδείγματα:

- Μέχρι το 2015 οι μείωση δημόσιων δαπανών στην Ελλάδα θα φτάσει στα 2,2 δις. €, ποσό που αναλογεί για τη Γερμανία στα 22 δις. €. Σημειώνεται ότι στη Γερμανία οι δαπάνες προσωπικού του Δημοσίου για το 2011 ανέρχονται στα 27,8 δις. €.
- Στην Ελλάδα η μείωση κοινωνικών δαπανών θα ανέλθει στο διάστημα 2011-12 στα 2 δις. €. Ποσό που για τα γερμανικά δεδομένα

να αντιστοιχεί στα 19,9 δις. €, δηλαδή ξεπερνά τον προϋπολογισμό τριών ετών του Γερμανικού Υπουργείου για οικογενειακές υποθέσεις, που φθάνει συνολικά στα 19,4 δις. €.

- Μέχρι το 2015 θα πρέπει στην Ελλάδα να μειωθούν κατά 1,4 δις. € οι στρατιωτικές δαπάνες. Για τους Γερμανούς αυτό το ποσό θα αναλογούσε στα 14,5 δις. €, σχεδόν όσο οι δαπάνες του υπουργείου Υγείας που για το 2011 συνολικά φθάνει τα 15,8 δις. €.

Ανάλογα παραδείγματα επικαλείται και το Spiegel-online, το οποίο, αφού παρομοιάζει τη ζοφερή κατάσταση της Ελλάδας με εκείνη της Ανατολικής Γερμανίας την εποχή της ενσωμάτωσης, συμπεραίνει ότι για τους Γερμανούς μόνο οι νέες περικοπές σε ελληνικό στυλ που προβλέπονται στο Μεσοπρόθεσμο θα ήταν «κόλαση», αφού θα ισοδυναμούσαν για τη Γερμανία με πακέτο περικοπών ύψους 78 δις. €. Περικοπές που κατά το Spiegel θα «συνέθλιβαν την γερμανική οικονομία» και θα προξενούσαν ένα «αφάνταστο χάος». Ως προς το ενδεχόμενο αποκρτικοποιήσεων και ξηλώματος του δημόσιου τομέα με ελληνικούς ρυθμούς, σημειώνει ότι για τη Γερμανία θα σήμαινε «τεραστία υποαπασχόληση και διπλοασισμό της ανεργίας σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα».

Προς το παρόν όμως ο γερμανικός λαός αδιαφορεί για τις παραπάνω διαπιστώσεις, διακατέχεται, στην πλειοψηφία του, από μια πρωτόγνωρη **ανθελληνική υστερία** και βλέπει με καχυποψία την αντίσταση των αγανακτισμένων Ελλήνων ενάντια στα απάνθρωπα μέτρα, στην κατοχική κυβέρνησή τους και τους διεθνείς τοκογλύφους της Νέας Τάξης. Είναι βέβαιο επίσης πως θα προτιμούσε, αντί για την Ευρωζώνη, τον ευρωπαϊκό «οικονομικό Μεγαχώρο με ατσάλινο πυρήνα», όπως την οραματίστηκαν και προσπάθησαν να επιβάλουν οι ναζί πρόγονοί τους. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που μόνο το 19% των Γερμανών εμπιστεύεται πλέον το ευρώ, ενώ μια πλειοψηφία πάνω από 60% θέλει την Ελλάδα και άλλες χώρες του Νότιου εκτός ευρωζώνης και, ει δυνατόν, στα όρια της φτώχειας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται σε γεωπολιτικό και γεωοικονομικό επίπεδο για ολόκληρη την Ευρώπη.

Γι' αυτό και η σκληρή πολιτική της τιμωρίας, της αφαιμάξης και της ταπείνωσης του ελληνικού λαού

ΕΑΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΒΡΕΙΤΕ ΤΗΝ ΡΗΞΗ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΤΕ ΣΤΑ ΕΞΗΣ ΣΤΑΘΕΡΑ ΣΗΜΕΙΑ ΠΩΛΗΣΗΣ:

ΑΘΗΝΑ ΚΕΝΤΡΟ:

- Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο, Θεμιστοκλήους 37, Εξάρχεια
- Περίπτερα: Εξάρχεια (έναντι Εθνικής)
- Κάνιγγος & Ακαδημίας.
- Περίπτερο: Βασιλίσσης Σοφίας 1

ΑΙΓΑΛΕΩ

- Ιερά Οδός 245

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

- Σταθμός ΜΕΤΡΟ Αγ. Αντωνίου (Εθν. Μακαρίου & Κουντουριώτου)

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:

- Περίπτερο: Αλεξάνδρας και Πανόρμου (Σούτσου)
- Περίπτερο: Λ. Κηφισίας και Ερυθρού Σταυρού 96

ΒΥΡΩΝΑΣ: Καραολή-Δημητρίου & Α. Φλέμινγκ

ΔΑΦΝΗ: • Περίπτερο: Πλατεία Δάφνης, έναντι δημαρχείου

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ - ΔΑΦΝΗ:

- Περίπτερο: Πλ. Καλογήρων, Βουθιαγμένους 214

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:

- Περίπτερο: Αρτάκης 119-121

ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ:

- Περίπτερο: Κύπρου 182

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ:

- Περίπτερο: Πλ. Δημαρχείου.

ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:

- Περίπτερο: Τριών Ιεραρχών 194 & Κηφισοδότου (μπροστά από καφενείο Παρθενών)
- Ατρέως 11

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ-ΘΗΣΣΕΙΟ (ΓΕΦ. ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ):

- Κέντρο Τύπου, Τριών Ιεραρχών 4-6
- Τριών Ιεραρχών 113

ΚΑΛΛΙΘΕΑ:

- Περίπτερα: Λυκούργου και Μεγαλουπόλεως
- Περίπτερο ηλεκτρικού σταθμού Καλλιθέας

Η παραλία

Πλησιάζει η μέρα που δεν θα έχει πια «σαν τη Χαλκιδική»;

Του **Dean M.**

Κάπου στο 2000 είχα δει μια ταινία με τον Λεονάρντο ντι Κάπριο, με τον τίτλο «Η παραλία»... Ένας είκοσι και κάτι Αμερικανός φτάνει στο παραθεριστικό θέρετρο του Κο Σαμούι της Ταϊλάνδης και απδιασμένος ξαναβρίσκει μπροστά του όλα αυτά απ' τα οποία υποτίθεται πως προσπαθεί να ξεφύγει: Άκρατη κατανάλωση, ομοιομορφία και ισοπέδωση των πάντων σε τροπικό φόντο. Κάπου εκεί μέσα στη βαρεμάρα του γνωρίζει έναν σαλεμένο τύπο που του πασάρει τον χάρτη μιας υποτιθέμενης μυστικής παραλίας-επίγειου παραδείσου και αποφασίζει να βρει αυτό το μυθικό μέρος. Τελικά, όταν θα φτάσει στον ποθητό προορισμό, θα ανακαλύψει μια απομονωμένη κοινότητα δυτικών τουριστών, αποφασισμένων να κρατήσουν την παραλία για τον εαυτό τους με κάθε κόστος, και κάπου εκεί θα αρχίσουν και τα μπλεξίματα...

Η ιδέα της ιδανικής παραλίας μακριά από οργανωμένες ακτές, ξενοδοχεία, μπιτσόμπαρα και κατανάλωση πάντα ασκούσε επάνω μου απίστευτη γοητεία και έχω βρει κι εγώ, σαν τον Ρίτσαρντ, τον ήρωα της ταινίας, διάφορες ειδικές ερημικές ακτές μετά από περιπέτειες με κατεβάσματα σε απόκρημνους γκρεμούς και πορείες σε μακρινά ακρωτήρια, πέρα από κάθε τι «πολιτισμένο». Αυτό είναι και το κόστος για την απόλαυση της ηρεμίας και της άγριας ομορφιάς αυτών των τοπίων. Λίγη παραπάνω σωματική κόπωση και ο «παραδείσος» μπορεί να βρίσκεται μετά την επόμενη πλαγιά ή κολπίσκο. Πολλές φορές, η ομορφιά μπορεί να κρύβεται και ακριβώς δίπλα σε μια πολύβουη, οργανωμένη παραλία, και αρκεί λίγο αίσθημα περιπέτειας ή περιέργειας για να την ανακαλύψει κανείς.

Μια από τις πιο όμορφες παραλίες που έχω βρεθεί ποτέ στη ζωή μου ήταν και το 62μιοι ή αλλιώς «Πλατανάκια», στη βόρεια πλευρά της χερσονήσου της Σιθωνίας στη Χαλκιδική. Το είχαμε ονομάσει 62μιοι γιατί βρισκόταν ακριβώς στο εξηκοστό δεύτερο και μισό χιλιόμετρο της επαρχιακής οδού Πολυγύρου-Σάρτης και για να φτάσει κανείς στην παραλία από τον δρόμο έπρεπε να κατέβει ένα κατοκράχαλο κατοικόδρομο για κανένα τεταρτάκι μέσα από πλατάνια και πεύκα. Διάφοροι βράχοι από κατολισθήσεις και κλιματισίδες έφραζαν το μονοπάτι κατά διαστήματα, αλλά με το που έφτανες στην ακτή, το τοπίο σε αποζημίωνε με το παραπάνω. Υπήρχε ένα δασάκι με πλατάνια κατά μήκος της ακτής και ένα ρυάκι με μικρή ροή το καλοκαίρι και η πιο καθαρή γαλαζοπράσινη θάλασσα που μπορείς να φανταστείς, πλαισιωμένη από μια στενόμακρη παραλία με λεπτόκοκκη άμμο. Είχα καθαρίσει πολλές φορές τη συγκεκριμένη παραλία με φίλους, ανεβάζοντας τα σκουπίδια μέχρι τον δρόμο για αποκομιδή και κάθε φορά που ξεκινούσα για εκεί, είτε με πο-

Μια από τις πιο όμορφες παραλίες που έχω βρεθεί ποτέ στη ζωή μου ήταν και το 62μιοι ή αλλιώς «Πλατανάκια» στη βόρεια πλευρά της χερσονήσου της Σιθωνίας στη Χαλκιδική.

δήλατο, είτε με μοτοσικλέτα, είχα την ίδια χαρούμενη αίσθηση ότι γυρνούσα στο φυσικό μου, αγαπημένο χώρο.

Αυτά μέχρι το 2006. Εκείνη τη χρονιά, ένας απ' τους φίλους, επιστρέφοντας από τη Σάρτη, είδε σκαπικά μηχανήματα και μπουλντόζες να ανοίγουν δρόμο προς την παραλία και να κόβουν δέντρα κατά μήκος του μονοπατιού. Οι μέρες πέρασαν και κατά τα τέλη Μαΐου έκανα κι εγώ τη δική μου αυτοψία της περιοχής. Το μέρος είχε μεταβληθεί σε εργοτάξιο, αλλά κατέβηκα ως κάτω να δω τι συνέβαινε. Με το που κατέβηκα από τη μοτοσικλέτα, ένας από τους εργαζόμενους μου είπε να φύγω αμέσως γιατί ήταν επικίνδυνο. Κατά την προσφιλή μου τακτική, που έχει αποδώσει πολλάκις στο παρελθόν, έκανα ότι δεν καταλαβαίνω και είπα στα αγγλικά ότι πάω για μπάνιο. Στο κατόπι μου έτρεξε ένας ηλικιωμένος ασπρομάλλης, γυμνός από τη μέση και πάνω, με σκαμμένο το στήθος από πολλαπλές χειρουργείες και ωρυόμενος με διάταξη σχεδόν να ξεκουμπιστώ από την παρουσία του. Με το που με άκουσε να του απαντώ στα αγγλικά, άλλαξε αμέσως ύφος και με μείλιχο τρόπο μου πρότεινε να κεράσει καφέ και να μου μιλήσει για την «επένδυσή» του. Τα αγγλικά του τύπου ήταν πολύ καλά και μου αποκάλυψε πως ήταν καπετάνιος για χρόνια στη γραμμή Βαλπαραΐσο-Νέα Υόρκη και πως με τα λεφτουδάκια που μάζεψε, και κάτι υψηλές επα-

φές με ένα μοναστήρι του Αγίου Όρους, αγόρασε την παραλία και το δάσος για να το σώσει από τους ναρκομανείς που σύχναζαν εκεί. Μάλιστα, για του λόγου το αληθές, μου είπε ότι μάζεψε προσωπικά πάνω από 500 σύριγγες (sic). Μετά, άρχισε να περιγράφει ένα απόλυτα επιφανικό, τύπου Αρμαγεδδών, σενάριο, όπου τα δέντρα θα κόβονταν, θα χτίζονταν μπαγκαλόου και εσπιατόριο, μπαράκι και ένα μεγάλο πάρκινγκ. Όση ώρα μιλούσε, παρατηρούσα τις ουλές του από τις χειρουργείες και αναρωτιόμουν αν η θνητότητά του τον είχε απασχολήσει στο ελάχιστο μέσα στο περιβαλλοντικά καταστροφικό, παρανοϊκό επενδυτικό του παραλήρημα. Στο τέλος, ο αθεόφοβος, με κάλεσε κιόλας, ό,τι ώρα θέλω, να επισκεφτώ το «θέρετρο» ως καλεσμένος του. Καλεσμένος, δηλαδή, εκεί που πήγαινα απρόσκλητος, ό,τι ώρα ήθελα. Εξυπακούεται ότι δεν ξαναπάτησα ποτέ το πόδι μου εκεί. Μόνο μια φορά, μετά από χρόνια, σταμάτησα πάνω από το τερατούργημα που έφτιαξε και έμεινα έκπληκτος με την τοιμενοποίηση του τόπου. Στη θέση του δάσους υπήρχε ένα πάρκινγκ γεμάτο αυτοκίνητα, ένα τεράστιο, κακόγουστο εσπιατόριο, καταλάμβανε ένα μεγάλο μέρος της παραλίας που είχε πήξει από ξαπλώστρες και πλαστικό και το μπαράκι βαρούσε μπίτια μέρα μεσημέρι με τα τζει σκι να μαρσάρουν ανάμεσα στους αλαλάζοντες νεοέλληνες λουόμενους.

Ο Θεός όμως, αγαπάει τον κλέφτη επενδυτή, αγαπάει και τον εξερευνητή. Σε όλη μεγάλη απόσταση από την εν λόγω παραλία, το κατέβασμα ενός απότομου γκρεμού αποκάλυψε έναν κρυμμένο θησαυρό, μια καταγάλανη θάλασσα σε μια έρημη ακτή μακριά από τον θόρυβο, εκεί που δεν γίνεται να κατασκευαστεί δρόμος με τίποτε.

Όσο για την εκπληκτική επένδυση στην παραλία, λόγω κρίσης φυτοζωεί και ο ιδιοκτήτης, μετά το τρίτο κατά σειρά μπαϊπάς, αναρωτιέται ακόμη γιατί δεν του έχει φέρει λεφτά τόσο τσιμέντο...

Η εκπληκτική επένδυση στην παραλία λόγω κρίσης φυτοζωεί, και ο ιδιοκτήτης, μετά το τρίτο κατά σειρά μπαϊπάς, αναρωτιέται ακόμη γιατί δεν του έχει φέρει λεφτά τόσο τσιμέντο...

Μαζική περιβαλλοντική καταστροφή!

Το μεσοπρόθεσμο και η πώληση της δημόσιας γης

Από το ιστολόγιο
center24.blogspot.com

Διαβάζουμε στο άρθρο αυτό, ότι σύμφωνα με τις απαιτήσεις του ΔΝΤ και της ΕΕ, η Ελλάδα θα πρέπει να αποκομίσει 50 δις. ευρώ από τις ιδιωτικοποιήσεις. Όμως οι έτοιμοι προς πώληση πόροι μπορούν να αποφέρουν μονάχα 13 δις. ευρώ. Το κομμάτι που λείπει θα καλυφθεί από την πώληση δημόσιας γης σε βαθμό δίχως προηγούμενο στην ΕΕ. Θα συμπεριλάβει αρχαιολογικές τοποθεσίες και παραλίες σε όλο το Αιγαίο.

Η πώληση θα γίνει προκειμένου να μειωθεί ο ρυθμός αύξησης του δημοσίου χρέους ως ποσοστού του ΑΕΠ και από τη στιγμή που αυτή θα επιτευχθεί, θα ακολουθήσει ένα οικοδομικό όργιο που θα αλλάξει το Αιγαίο και τη φύση του για πάντα.

Η πολιτική αυτή, το μόνο που θα καταφέρει είναι να κρατήσει όρθια την Ελλάδα για κάποιο καιρό ακόμη. Το καταστροφικό default δεν θα συμβεί τον Ιούλιο. Μεσοπρόθεσμα όμως τα οφέλη αυτής

της πολιτικής είναι διφορούμενα. Η τσιμεντοποίηση μπορεί να δώσει μία ώθηση στην οικονομία, όμως, όπως φανερώνει και η ισπανική περίπτωση με τα 70.000 απούλητα εξοχικά, δεν δίνεται καμία εγγύηση ότι υπάρχει η ανάλογη ζήτηση για τα εξοχικά αυτά. Επιπλέον, είναι περιττό να αναφερθούμε στον αντίκτυπο που θα έχει η χρήση του νερού για την οικοδόμηση αυτή σε ένα μέρος του πλανήτη που ήδη υφίσταται τις συνέπειες της κλιματικής αλλαγής.

Τέτοια μαζική περιβαλλοντική καταστροφή χαρακτήρισε την πολιτική της χούντας των συνταγματαρχών (1967-1974) και γι' αυτό το άρθρο 24 του Συντάγματος συντάχθηκε ακριβώς για την προστασία του περιβάλλοντος. Παρ' όλα τα αυθαίρετα που αποτελούν κομμάτι της ελληνικής πραγματικότητας, χάρη στο άρθρο αυτό η Ελλάδα είναι σήμερα σε θέση να προσελκύει μεγάλους αριθμούς τουριστών, οι οποίοι τις περισσότερες φορές πηγαίνουν κατευθείαν στη Ρόδο ή στην Κρήτη, παρακάμπτοντας την τσιμεντένια Αθήνα.

Η πώληση των ακτών και η τσιμεντοποίησή τους θα έχει ακριβώς

το αντίθετο αποτέλεσμα από αυτό που επιδιώκουν οι ιθύνοντες της ΕΕ και του ΔΝΤ. Αντί να προσελκύσει περισσότερο τουρισμό, θα τον αποτρέψει και θα μειώσει τα έσοδα του κράτους περαιτέρω. Σημειώνουμε ότι ο τομέας αυτός της οικονομίας είναι ακόμη σε αύξηση και μάλιστα για το 2011 υπολογίζεται στο 10%. Οι πολιτικές της ΕΕ και του ΔΝΤ, αντί να αναδιρθώσουν το ελληνικό κράτος προς το καλύτερο, θα του δώσουν τη χαρακτηριστική βολή.

Και βέβαια, το άρθρο 24 του Συντάγματος μπορεί να παρακαμφθεί με διάφορα τεχνάσματα, όπως με την ενοικίαση αντί της πώλη-

σης γης. Ενοικίαση για 99 χρόνια για παράδειγμα, που θα ανανεώνεται στη λήξη της για άλλα 99 κ.ο.κ., όπως συμβαίνει με τον Αστακό του Ωνάση.

Ο αριθμός των ιδιωτικοποιήσεων είναι τόσο μεγάλος που θα πρέπει να γίνεται μία ιδιωτικοποίηση κάθε εβδομάδα. Το πόσο εφικτό είναι αυτό το καταλαβαίνει ο καθένας που διαθέτει κοινή λογική. Ακόμη και αν υποθέσουμε ότι επιτυγχάνονται οι μισές από αυτές, αυτό σημαίνει ότι θα έχουν γίνει βιασικά, χωρίς σχέδιο, και επομένως θα πρόκειται για πώληση σε εξευτελιστικές τιμές. Και από την στιγμή που πουλάς κάτι, το κάνεις για πάντα.

Τέρμα! Finito la musica! Δεν μπορείς να το πάρεις πίσω. Και αν θελήσεις να το επαναγοράσεις είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα το χρυσοπληρώσεις.

Η ειρωνεία είναι ότι ο πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου συνέστησε το υπ. Περιβάλλοντος επειδή έχει περιβαλλοντικές ευαισθησίες. Τώρα θα είναι αυτός που θα ενορχιστώσει την μεγαλύτερη καταστροφή του περιβάλλοντος στην ιστορία της χώρας.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι έχει και η ΕΕ μερίδιο στην καταστροφή του περιβάλλοντος, παρ' όλη την ευαισθησία της σε θέματα περιβάλλοντος. Στην Λάρισα χρειάζονται νερό γιατί οι καλλιέργειες βαμβακιού ξεζύμισαν το έδαφος. Εδώ και χρόνια σχεδιάζεται η εκτροπή του Αχελώου. Τέτοιες πρακτικές συμβαίνουν στην Κίνα που αντιμετωπίζει προβλήματα ξηρασίας. Όμως η ΕΕ για πολύ καιρό έδινε επιχορηγήσεις για τις καλλιέργειες βαμβακιού. Δεν έβλεπε το πρόβλημα που δημιουργούνταν; Μάλλον το έβλεπε, αλλά δεν ήθελε να ξεβολέψει κάποιους! Βεβαίως αυτό δεν είναι τίποτα μπροστά σ' αυτό που πρόκειται να συμβεί!

3ο Πανελλήναδικό Κάμπινγκ νέων του Άρδην

Το αναλυτικό πρόγραμμα της πανελλήναδικής μας συνάντησης

πραγματοποιείται και φέτος το 3ο Πανελλήναδικό Κάμπινγκ των νέων της Ρήξης και του Άρδην, Ιθαγενών σε συνεργασία με το Μουσείο Εθιάς και Λαδιού, στην Άνω Γατζέα Πηλίου.

Ακολουθεί το αναλυτικό πρόγραμμα της πανελλήναδικής μας συνάντησης:

Τετάρτη 13 Ιουλίου

Ημέρα άφιξης στο χώρο

- 19:00 Συνέλευση όλων των κατασκηνωτών, παρουσίαση και οργάνωση του κάμπινγκ.
- 21:00 Προβολή ταινίας- Θερινό Σινεμά «Αθηναϊκό Μίσος»
- 22:00 Συντροφική κουζίνα

Πέμπτη 14 Ιουλίου

1η Μέρα

- 9:00 Πρωινό

- 10:30 Εργαστήριο παρασκευής ψωμιού στον πέτρινο φούρνο του χωριού και μαρμελάδας
- 13:00 Μπάνιο στην κάτω Γατζέα
- 19:00 Εκδήλωση «Νέα κινήματα στην Ελλάδα και στον κόσμο»

θα συζητήσουμε για τα νέα λαϊκά κινήματα αντίστασης στην Ελλάδα, για την εναλλακτική οικονομία και τους συνεταιρισμούς ως απάντηση στην κρίση. Επίσης θα ασχοληθούμε με τις εξελίξεις στις αραβικές χώρες και στα κινήματα της Λατινικής Αμερικής.

- 21:00 Προβολή Ταινίας – Θερινό Σινεμά «Η μάχη του Αλγερίου»
- 22:30 Συντροφική κουζίνα
- 23:30 Μουσική και χαλάρωση στο χώρο του κάμπινγκ

Παρασκευή 15 Ιουλίου

2η Μέρα

- 9:30 Πρωινό
- 11:00 Εργαστήριο κατασκευής και

- 13:00 Ελεύθερος χρόνος
- 19:00 Ανοικτή Συνέλευση «Ρήξη με το καθεστώς και εναλλακτική διέξοδος από το μνημόνιο»
- 21:30 Προβολή Ταινίας – Θερινό Σινεμά «Ιρλανδέζικος δρόμος»
- 22:30 Συντροφική κουζίνα

Σάββατο 16 Ιουλίου

3η Μέρα

- 9:30 Πρωινό
- 10:00 Πεζοπορία και εκδρομή με το τρένο του Πηλίου
- 19:00 Εκδήλωση «Λαϊκός πολιτισμός και αντίσταση»
- 21:00 Προβολή Ταινίας- Θερινό Σινεμά

νεμά

- 22:00 Συντροφική κουζίνα
- 22:30 Ζωντανή μουσική βραδιά με ρεμπέτικα και λαϊκά τραγούδια

Κυριακή 17 Ιουλίου

4η Μέρα

- 10:00 Πρωινό
- 12:00 Καθάρισμα χώρου
- 14:00 Αναχώρηση

- Απαραίτητο είναι να φέρει ο κάθε κατασκηνωτής, τη σκηνή του, το προσωπικό του σκεύος και ποτήρι καθώς και μαχαιροπίρουνο.

• Το κόστος συμμετοχής για όλες τις ημέρες είναι 25 €

- Τηλέφωνα επικοινωνίας: 6975830713 (Ηλιάνα) 6982118925 (Κωσταντής) 6948076477 (Βασίλης)

ithageneis.wordpress.com
www.mouseioelias.gr

Θέατρο κριτική

Του Κώστα Σαμάντη

Το θέατρο στις μνημονιακές συμπληγάδες!

Για πάνω από ένα χρόνο το θέατρο υφίσταται ανελέητη επίθεση εξαιτίας του μνημονίου

Η σφοδρή καταίγιδα η οποία σαρώνει εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, ξεπουλά δημόσια γη και περιουσία, φτωχοποιεί μεγάλες ομάδες του πληθυσμού και εκκωρεί εθνική κυριαρχία, δεν θα μπορούσε να αφήσει έξω τον χώρο του πολιτισμού. Για πάνω από ένα χρόνο το θέατρο υφίσταται ανελέητη επίθεση εξαιτίας του μνημονίου. Υποδομές, θεσμοί, ανθρώπινο δυναμικό «αναδιρθρώνονται» λόγω των νέων οικονομικών μέτρων, μέσα στο πλαίσιο των πιέσεων που δέχεται ο πολιτισμός γενικότερα.

Οι πρώτες επιπτώσεις είναι ήδη γεγονός. Θέατρα, όπως μεταξύ άλλων το Αμφιθέατρο του Σπύρου Ευαγγελάτου, αδυνατώντας να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους, κλείνουν. Άλλα, όπως τα κρατικά, αντιδρούν στην υπαγωγή τους στον Ν. 3899/10, σε καθεστώς ΔΕΚΟ δηλαδή, ως και η ευθύνη του κράτους έναντι του πολιτισμού εντάσσεται σε ένα γενικότερο και έμμεσο πλαίσιο. Ορχήστρες, όπως η ιστορική Ορχήστρα των Χρωμάτων, βρίσκονται στα πρόθυρα διάλυσης, λόγω των ανύπαρκτων επιχορηγήσεων, άσχετα εάν για τη συγκεκριμένη ανακοινώθηκε ότι το υπουργείο Πολιτισμού θα τη διασώσει εντάσσοντάς τη στα μουσικά σύνολα της ΕΡΤ. Μουσεία και αρχαιολογικοί χώροι υπολειπονται εν μέσω τουριστικής περιόδου, μιας και το προσωπικό λειτουργίας και φύλαξης δεν επαρκεί. Ο σύγχρονος ελληνικός πολιτισμός, πολιτισμός ηλικίας δύομιση χιλιάδων ετών, καίγεται ως θυμιάμα στον βωμό του ΔΝΤ.

Το θέατρο δεν θα μπορούσε να μείνει ανέγγιχτο, στη συνολικότερη απομείωση που παρατηρείται στις μέρες μας. Συντελεστές και φορείς γίνονται δέκτες της νέας οικονομικής πραγματικότητας, προσπαθώντας να αντιδράσουν σε όσα μη ακουδόντων. Αξίζει να αναφέρουμε τρεις περιπτώσεις, οι οποίες δεν είναι οι μόνες, είναι όμως από τις πλέον χαρακτηριστικές όσο και σημαντικές στον χώρο του θεάτρου. Και εννοούμε την περίπτωση των θεατρικών επιχορηγήσεων, του Ελληνικού Κέντρου Θεάτρου και Χορού (ΕΚΕΘΕΧ) και αυτή του Κέντρου Μελέτης και Έρευνας του Νεοελληνικού Θεάτρου – Θεατρικού Μουσείου.

A. Για τις θεατρικές επιχορηγήσεις.

Ο θεσμός των χορηγιών είναι τόσο παλιός όσο και το ίδιο το θέατρο. Στην αρχαία Αθήνα ο τίτλος του χορηγού ήταν τίτλος τιμής και ευθύνης. Ήταν δε υποχρεωτικός για τους επιφανείς Αθηναίους, οι οποίοι προσδοκούσαν την ανάληψη της συγκεκριμένης τιμής. Φτάνει μάλιστα μέχρι τις μέρες μας, όχι βέβαια με τη μορφή που υπήρχε στα

χρόνια του Αισχύλου, μια και τις χορηγίες εν είδει φορολογικών ελαφρύνσεων αναλαμβάνουν, τις περισσότερες φορές (και βέβαια όχι όλες), πολυεθνικές εταιρείες. Μπορούμε όμως να διακρίνουμε αναλογική αντιστοιχία στις παραδόσεις του λαού μας, όπως π.χ. στον θεσμό του πανηγυριζή, κατά τον οποίο κάποιος από το εκκλησίασμα φιλοξενούσε για ένα χρόνο την εικόνα του αγίου ή της αγίας στο σπίτι τους, αναλαμβάνοντας την ευθύνη της τέλεσης του ετήσιου πανηγυριού που γίνεται προς τιμήν του/της.

Αυτός καθαυτός ο θεσμός της επιχορήγησης έχει ξεσκώσει ακόμη και στο πρόσφατο παρελθόν πλείστες όσες αντιδράσεις λόγω της αδιαφάνειάς του. Έτσι εσχάτως το υπουργείο Πολιτισμού έβαλε χέρι στις επιχορηγήσεις που κατευθύνονται στις θεατρικές σκηνές, αναδιρθρώνοντάς τις. Μέσω αλχημειών λοιπόν και ενώ μέχρι τώρα οι επιχορηγήσεις αυτές χορηγούνταν για την τρέχουσα περίοδο, αποφάσισε από τούδε και στο εξής να εντάσσονται στον προϋπολογισμό της ερχόμενης χρονιάς, αφήνοντας στον αέρα δεκάδες θέατρα, τα οποία περιμένα τη φεινή οικονομική ενίσχυση ως μέσον ακόμη και επιβίωσης. Μάλιστα δημιούργησε τρεις κατηγορίες επιχορηγούμενων θιάσων, ανάλογα με τα χρόνια παρουσίας του κάθε ένα από αυτούς, δημιουργώντας διακρίσεις ανάμεσα σε παλιούς και νέους θιάσους. Οι συγκεκριμένες ενισχύσεις προφανώς και δεν μπορούν να χορηγούνται (όπως γινόταν μέχρι σήμερα) με βάση τις δημόσιες σχέσεις ή τις προσπάθειες στο υπουργείο Πολιτισμού ή σε πολιτικούς παράγοντες. Θα έπρεπε όμως να εντάσσονται σε μια γενικότερη άποψη για τα θεατρικά δρώμενα, με μια ιδιαίτερη προτίμηση στο πρωτοποριακό, ερευνητικό, πειραματικό θέατρο, ή ακόμη καλύτερα σε μορφές θεάτρου που τείνουν να εξαφανιστούν, όπως είναι π.χ. ο Καραγκιόζης. Όλα αυτά βέβαια μέσα από διαφανείς διαδικασίες και με βάση κριτήρια ποιότητας και αξιολόγησης, ενταγμένα σε ένα θεατρικό οραματισμό. Πλέον τα υποψήφια για επιχορήγηση οχήματα θα εγγράφονται σε μπρώο πολιτιστικών φορέων μέσω ιστοσελίδας του υπουργείου, όπου και θα ενημερώνουν για τη διεύθυνση, τα μέλη, τους εργαζόμενους, τους εθελοντές, τη δράση και τα οικονομικά στοιχεία τους και στη συνέχεια θα αξιολογούνται, ευελπιστούμε, με τη σωστή χρήση του όρου.

B. Για το Ελληνικό Κέντρο Θεάτρου και Χορού.

Το ΕΚΕΘΕΧ υπήρξε μια απόπειρα, σύνομο και περιπετειώδης, κατά την οποία ο χώρος του θεάτρου και του χορού θα απο-

Η επένδυση στον πολιτισμό είναι επένδυση στην ιστορία, στην κληρονομιά, την ταυτότητα και στο όραμα που χρειάζεται αυτός ο τόπος

κτούσε τον δικό του αυτόνομο κρατικό φορέα, ενταγμένο βέβαια μέσα στο υπουργείο Πολιτισμού, ο οποίος θα αναλάμβανε τη διαχείριση ζητημάτων όπως είναι η διάθεση των κρατικών επιχορηγήσεων. Ύστερα από απίστευτες παλινωδίες και ενώ γίναμε μάρτυρες ανταλλαγής καταγγελιών, διαξιφισμών και επιστολών, ενίοτε και υβριστικών, ανάμεσα στους συντελεστές του, οδηγήθηκε σε μια σταδιακή απαξίωση, η οποία κατέληξε και στη διάλυσή του. Ελλείψει ενός συνολικότερου οράματος για την ανάδειξη της σύγχρονης ελληνικής θεατρικής πραγματικότητας, οι αποφάσεις καθορίζονται από μια διαχειριστική λογική, κάποιες φορές και από μία λογική αποποίησης ευθυνών. Έτσι ο υπουργός Πολιτισμού Κ. Γερούλάνος αποφάσισε να κλείσει το ΕΚΕΘΕΧ, αφού «οι λειτουργικές του δαπάνες είναι περισσότερες από το ποσό που διατίθεται στο θέατρο Δεν είναι χρήσιμο να ξοδεύουμε 1,5 εκατομμύρια ευρώ για να μοιράσουμε 4 εκατομμύρια». Βέβαια, ένα χρόνο μετά το καταργημένο ΕΚΕΘΕΧ εξακολουθεί να υφίσταται ως κουφάρι, άδειο από αρμοδιότητες και δραστηριότητες, με το ελληνικό κράτος να πληρώνει ενοίκια, λειτουργικά έξοδα, ακόμα και μισθούς για έναν οργανισμό που

δεν λειτουργεί!!! Άδοξο τέλος για μια φιλόδοξη προσπάθεια, ενταγμένο εντέλει σε μια κυβερνητική φιλοσοφία οικονομικής ανταπόδοσης. Δει δη χρημάτων ή έλλειψη οραματισμού;

Γ. Θεατρικό Μουσείο.

Το 1938, η Εταιρεία Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων προχώρησε στην ίδρυση του Θεατρικού Μουσείου, με έφορο του τον ιστορικό του ελληνικού θεάτρου Γιάννη Σιδέρη. Το συγκεκριμένο μουσείο είναι μοναδικό όχι μόνο στον ελληνικό χώρο, αλλά και σε ολόκληρα τα Βαλκάνια. Το αρχείο του περιλαμβάνει δεκάδες χιλιάδες προγράμματα θεατρικών έργων, φωτογραφίες από παραστάσεις, βιβλία, περιοδικά και άλλο έντυπο υλικό, εκατοντάδες παραστάσεις βιντεογραφημένες και ηχογραφημένες, καθώς και μία σειρά από κοστούμια, μακέτες και άλλα υλικά που αφορούν στο θέατρο. Ξεκινώντας από το 1880, στεγάζει την ιστορία τριών αιώνων νεοελληνικού θεάτρου. Ούτε κι αυτό όμως μπόρεσε να μείνει αλώβητο στον καιρό του ΔΝΤ. Παρότι τα λειτουργικά έξοδα κυμαίνονταν σε απολύτως λογικά πλαίσια για ένα μουσείο τέτοιας εμβέλειας, εντούτοις το υπουργείο αρνήθηκε να αναλάβει το κόστος συντήρησης και λειτουργίας του. Ακόμη χειρότερα, δεν μπήκε καν στη λογική να προσπαθήσει να βρει άλλους τρόπους χρηματοδότησής του, ούτε καν να αναλάβει μια εκστρατεία οικονομικής ενίσχυσής του. Φτάνοντας ένα βήμα πριν από το οριστικό κλείσιμό του, πρότεινε την ένταξή του σε κάποιο άλλο φορέα, ενδεικτικά αναφέρθηκε το Εθνικό Θέατρο, η Λυρική Σκηνή ή το Μέγαρο Μουσικής (ακόμη μία φορά παρόν το Μέγαρο) εκκωρώντας ουσιαστικά την πολιτιστική του περιουσία σε τρίτους. Ακόμη και αυτή η έσχατη λύση θα μπορούσε να συζητηθεί. Πρόσφατα όμως ανακοινώθηκε ότι δεν βρέθηκε η νομική φόρμουλα απορρόφησης ή υιοθέτησής του, οδηγώντας το ουσιαστικά στο κλείσιμο. Μένει να δούμε τις τελικές αποφάσεις για το ζήτημα, με τα μέλη του Δ.Σ. του Μουσείου να είναι απογοητευμένα για το μέλλον του.

Στην εισαγωγή αυτού του κειμένου περιγράφηκε η ζοφερή κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η χώρα μας. Η επένδυση στον πολιτισμό όμως είναι επένδυση στην ιστορία, στην κληρονομιά, την ταυτότητα και στο όραμα που χρειάζεται αυτός ο τόπος. Η λογική της οικονομικής ανταπόδοσης, η λογική δηλαδή του, ό,τι δεν βγάζει τα έξοδά του (θεατρικές σκηνές, φορείς, οργανισμοί), ως κλείσει, δεν είναι λογική πολιτιστικού προτάγματος. Μήπως όμως εντέλει είναι αυτό που μας λείπει;

ΣΟΥΠΕΡ
ΣΥΓΓΡΑΣΙΑ
ΟΙΚΟΜΙΚΣ

μαραθώνιος

ελεύθερη πιάση

δρόμος μετ' εμποδίων

σφαίρα

ποδόσφαιρο

σκυταλοδρομία

ΝΙΚΟΛΑΣ 07'11

ΠΑΣΟΚΗΛΑΔΑ 2011

«Για την κατάργηση των κομμάτων»

Κριτική στο δοκίμιο της Σιμόνης Βέιλ που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΑΡΜΟΣ

Του **Σπύρου Κουτρούλη**

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΑΡΜΟΣ το δοκίμιο της Σιμόνης Βέιλ *Για την κατάργηση των κομμάτων* (σελ. 63), σε μετάφραση και εισαγωγή του δοκιμιογράφου, ποιητή και ενός από τους πρώτους που μας γνώρισαν το έργο της, του Σωτήρη Γουνελά.

Η έκδοση περιλαμβάνει σχετικό σχόλιο του Αντρέ Μπρετόν και επίμετρο του φιλόσοφου Αλαίν. Η Σ. Βέιλ, παρότι πέθανε σε ηλικία 34 ετών, άφησε πίσω της ένα σημαντικό έργο, μέρος μόνο του οποίου έχει μεταφραστεί στην νεοελληνική. Ο τίτλος του έργου είναι προκλητικός. Αν δεν είχε διατυπωθεί από ένα αποδεδειγμένα δημοκρατικής προέλευσης πρόσωπο, θα θεωρούσαμε ότι πρόκειται για μια από τις συνηθισμένες ολοκληρωτικές ή αυταρχικές διακηρύξεις. Όμως, όταν την επίθεση στα κόμματα την αρθρώνει κάποια με αριστερή θητεία, που μάλιστα είχε δουλέψει ως **εργάτρια σε εργοστάσια**, αν και επαγγελματίας φιλόσοφος, με αγώνες στο πλευρό των Δημοκρατικών στον ισπανικό Εμφύλιο και στους Ελεύθερους Γάλλους του Ντε Γκωλ, τότε θα πρέπει να εξετά-

σουμε με προσοχή τα επιχειρήματά της. Ειδικά στη χώρα μας, που ζούμε τις θλιβερές συνέπειες της **κομματοκρατίας**, η εξέταση της δυνατότητας μιας διαφορετικής πολιτικής οργάνωσης αποτελεί πρωταρχικό καθήκον κάθε ανθρώπου, που ενδιαφέρεται για το μέλλον του τόπου μας.

Ο Σ. Γουνελάς στον πρόλόγο του επισημαίνει: *Χρειαζόμαστε οπωσδήποτε μια ανοιχτούση – σαν κι αυτήν που διέθετε εκείνη – για να σκεφτούμε, όσο είναι καιρός, ότι απαιτείται στην Ελλάδα ένας γενναίος επαναπροσδιορισμός της πολιτικής και του πολιτικού κόμματος, αν θέλουμε να βγούμε κάποια από το σημερινό αδιέξοδο. Όσο η πολιτική κυριαρχείται από τους οικονομικούς παράγοντες – οι οποίοι στις μέρες μας έχουν καταντήσει αφόρητα πνιγηροί – και από πρόσωπα ανακυκλούμενα στον πολιτικό στίβο και σχεδόν απόλυτα επαγγελματιοποιημένα, δεν μπορεί να προωθηθεί ούτε καν τρόπος αυτοκριτικής και αυτοκάθαρσής της* (σελ. 14, 15).

Η Σ. Βέιλ υποστηρίζει ότι *τα κόμματα είναι οργανισμοί σχηματισμένοι δημόσια και επίσημα κατά τρόπο που να σκοτώνουν μέσα στην ψυχή την έννοια της αλήθειας και της δικαιοσύνης* (σελ. 30), ενώ προσθέτει ότι *η ουσιαστική τάση των κομμάτων είναι ολοκληρωτική, όχι μονάχα*

Η Σιμόν Βέιλ σε νεαρή ηλικία

ως προς μια χώρα, αλλά ως προς τον πλανήτη ολόκληρο (σελ. 28). Ο Α. Μπρετόν συμεριζείται τις απόψεις της, γράφοντας ότι είναι θαυμαστές από κάθε πλευρά για την ευφυΐα τους και την ευγένειά τους, συνηθιστούν ένα δριμύ κατηγορώ κατά του εγκλήματος της πνευματικής παραίτησης (της αποκήρυξης των

πιο αναπαλλοτριώτων προνομιών του πνεύματος) που επιφέρει ο τρόπος λειτουργίας των κομμάτων (σελ. 52). Ο Αλαίν – δάσκαλος του Ρ. Αρόν και του Α. Μωρουά – στο επίμετρό του γράφει ότι η δραστηριότητα της Σ. Βέιλ **δεν υποσχόταν κάτι λιγότερο από μια Ρόζα Λούξεμπουργκ** (σελ. 56).

Εύχομαι ο Σ. Γουνελάς να συνεχίσει με το ίδιο κέφι και ενθουσιασμό τη μεταφραστική του προσπάθεια, για να μας γνωρίσει σύντομα το υπόλοιπο έργο της Σ. Βέιλ, που δεν έχει εκδοθεί στη χώρα μας.

Πολιτιστική ομάδα του περιοδικού Άρδην στη Θεσσαλονίκη

Η κρίση σήμερα είναι πέρα από οικονομική και κοινωνική και πολιτιστική!

Εδώ και λίγους μήνες στη Θεσσαλονίκη, στα πλαίσια του εναλλακτικού χώρου πολιτικής και πολιτισμού του Άρδην δημιουργήθηκε και δραστηριοποιείται η ομάδα πολιτιστικών δρώμενων.

Η πολιτιστική ομάδα συμβάλλει ώστε ο χώρος μας να γνωρίσει καλλιτέχνες, ανθρώπους των γραμμάτων, πολιτιστικές και καλλιτεχνικές ομάδες, για να οργανώνει πολιτιστικά δρώμενα ανοιχτά και δωρεάν στο κοινό.

Η κρίση που βιώνει ο ελληνισμός σήμερα είναι, πέρα από οικονομική, και κοινωνική και πολιτιστική. Από μεριάς μας δώσαμε ιδιαίτερη έμφαση στο γεγονός αυτό και ξεκινήσαμε μια πρωτοβουλιακή απόπειρα ώστε να συνεισφέρουμε με τις μικρές μας δυνάμεις στην πολιτιστική αναγέννηση του ελληνισμού.

Ιδιαίτερα για τη Θεσσαλονίκη, που τείνει να μετατραπεί σε ένα τεράστιο κέντρο διασκέδασης και αποχαύνωσης, αδυνατώντας να παράξει

νέες ιδέες και να προωθήσει ανθρώπους που συμβάλλουν στην πολιτιστική αναβάθμιση της πόλης, ο ρόλος της ομάδας γίνεται ακόμα πιο σημαντικός. Παράλληλα, ευελπιστούμε να γνωρίσουμε και να δώσουμε βήμα σε νέους καλλιτέχνες, που πειραματίζονται στον εκσυγχρονισμό της παράδοσης, να εκθέσουν το έργο τους.

Ήδη στους τρεις μήνες λειτουργίας της, η πολιτιστική ομάδα του περιοδικού Άρδην έχει πραγματοποιήσει δύο πολύ επιτυχημένες εκδηλώσεις. Η πρώτη ήταν στα τέλη Μαΐου: Ένα αφιέρωμα στον ποιητή Τάσο Λειβαδίτη, με τίτλο «Δρόμοι που χάθηκαν». Στην αρχή προβλήθηκε το βιογραφικό ντοκιμαντέρ του Τάσου Ψαρά «Εποχές και συγγραφείς -- Τάσος Λειβαδίτης». Στη συνέχεια, ο Θεσσαλονικιός ποιητής Θανάσης Γεωργιάδης έκανε εισήγηση με θέμα, «Τάσος Λειβαδίτης, η ποίηση των απλών θεμάτων, μια ελάχιστη προσέγγιση». Ακολούθησε συζήτηση και έπειτα ακούσαμε μελοποιημένα έργα του ποιητή.

Στις 15 Ιουνίου συμπληρώθηκαν δεκαεφτά χρόνια από την ημέρα που ο Μάνος Χατζιδάκις

έφυγε για το ταξίδι του στην «Οδό Ονειρών». Με αυτή την αφορμή, ο χώρος πολιτισμού του περιοδικού Άρδην και της εφημερίδας Ρήξη διοργάνωσε την εκδήλωση-μικρό μουσικό αφιέρωμα μνήμης στον μεγάλο συνθέτη, εμπνευσμένο από τη φράση του ίδιου: «Τα τραγούδια μου διδάξαν ανυπακοή». Τα τραγούδια ερμήνευσε ο Δημήτρης Κεχαγιάς και τον συνόδευσε στο πιάνο ο μαέστρος Σάκης Κοντονιοκόλας. Παρουσιάστηκαν κομμάτια από τα έργα «Ματωμένος γάμος», «Παραμύθι χωρίς όνομα», «Οδός ονειρών», «Ελλάς, η χώρα των ονειρών», «Μυθολογία», «Της γης το χρυσάφι», «Αθανασία», «Για την Ελένη». Τέλος, διαβάστηκαν αποσπάσματα από «Τα σχόλια του Τρίτου», και το βιβλίο του, «Ο καθρέφτης και το μαχαίρι».

Για να έρθετε σε επαφή με την ομάδα πολιτιστικών δρώμενων του Άρδην μπορείτε να καλέσετε στα παρακάτω τηλέφωνα: [2310] 543-751 και στο 6947260441 (Γιώργος Μπύρος)

Επίσης, μπορείτε να επισκεφτείτε την ιστοσελίδα μας, ardinthess.wordpress.com

«Δρόμοι που χάθηκαν»
Τάσος Λειβαδίτης

Προβλήθηκε ντοκιμαντέρ του Τάσου Ψαρά σχετικά με τον ποιητή Τάσο Λειβαδίτη.
Εισήγηση του ποιητή Θανάση Γεωργιάδη με θέμα: Τάσο Λειβαδίτη: Η ποίηση των απλών θεμάτων, μια ελάχιστη προσέγγιση.
Προβλήθηκε αποσπάσματα με τον ρόλο να αναγγείλει ποιήματα του Τάσου Λειβαδίτη.
Ακολουθεί πρόγραμμα με συνολικά 10 κομμάτια κριτικής, τραγούδια και λοιπά στοιχεία.

ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ
«ΔΡΟΜΟΙ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑ»
ΔΕΥΤΕΡΑ 30 05 11 / ΧΩΡΟΣ ΑΡΔΗΝ / 19:30
ΒΑΛΛΑΡΙΤΟΥ 1 / ΤΗΛ: 2310 543751

■ **30** ημέρες | Σχόλια για την πολιτική και τον πολιτισμό

Του **Σπύρου Κουτρούλη** (www.koutroulis-spyros.blogspot.com)

Η ανολοκλήρωτη επανάσταση του Ρήγα

> Το νέο βιβλίο του Γ.Καραμπελιά, **Η ανολοκλήρωτη επανάσταση του ΡΗΓΑ - «κόψε το ρόδο πριν μαραθεί»** (Εναλλακτικές Εκδόσεις, Αθήνα 2011, σελ. 271), αποτελεί άλλο ένα σπουδαίο κεφάλαιο, στο έργο της αποκατάστασης της πραγματικότητας του νεοελληνισμού, που ξεκίνησε με τα βιβλία του **1204 και Κοραΐς και Γρηγόριος Ε΄**. Μέθοδος του είναι η λεπτομερής και εξαντλητική έρευνα της βιβλιογραφίας και των πρωτογενών πηγών ώστε να αντιμετωπιστούν οι δύο ασθένειες από τις οποίες πάσχει η σύγχρονη ελληνική ιστοριογραφία: πρώτον η παράκαμψη των ιστορικών γεγονότων και δεύτερον η προτεραιότητα, που δίδεται στις διάφορες ιδεολογικές ερμηνείες-παρερμηνείες που υπηρετούν τρέχοντες πολιτικούς σκοπούς, όπως τη σχετικοποίηση των εθνών.

Ο συγγραφέας γνωρίζει καλά ότι, για να έχει βαρύτητα ο λόγος του, θα πρέπει να διατρέξει όλο το σχετικό υλικό, και κατά δεύτερον να προχωρήσει σε μια συγκριτική ανάλυση τόσο των γεγονότων, όσο και των ερμηνειών τους.

Ο Ρήγας Βελεσπινλής μπορούμε να ισχυριστούμε ότι αποτελεί ένα σύμβολο με αναγνώριση από όλες τις πνευματικές τάσεις. Όμως οι διαφορετικές ερμηνείες –πολλές φορές από τον ίδιο ιστορικό, σε διαφορετικές χρονικές περιόδους– παρέχουν τον χώρο για να διεξαχθεί ο πολιτικός αγώνας, όσο και να αναπτυχθούν διάφορες ιδεολογικές ερμηνείες με αφετηρία το πρόσωπο του. Όπως γράφει ο Γ. Καραμπελιάς, για τον Γ. Κορδάτο, στον Μεσοπόλεμο, ο Ρήγας υπήρξε σύμβολο του «ελληνικού ιμπεριαλισμού», ενώ το 1945 –όταν το ΚΚΕ προέτασε τους εθνικοαπελευθερωτικούς στόχους– αναδείχθηκε σε μορφή της ελληνικής ανεξαρτησίας και της απόπειρας για βαλκανική συνεργασία.

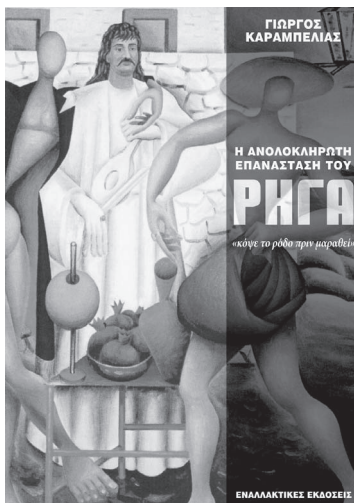
Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα, όπου μια παγκοσμιοποιητική ιστοριογραφία επιχειρεί να απαξιώσει τα εθνικά σύμβολα: ο Ρήγας μετατρέπεται σε έναν στοχαστή που προσπαθεί με μηχανιστικό τρόπο να εισαγάγει τον γαλλικό δι-

αφωτισμό, ενώ σχεδόν **μυδενίζονται** οι ορθόδοξες συνιστώσες της σκέψης του, όπως και το γεγονός ότι το κύριο ενδιαφέρον του, ήταν η απελευθέρωση του ελληνισμού από την οθωμανική κυριαρχία.

Όπως γράφει ο Γ. Καραμπελιάς: *Θα πρέπει να αντιστρέψουμε, λοιπόν, μια στρεβλωτική και στρεβλή ανάγνωση του Ρήγα, που τον μετατρέπει σε «εκουγχρονιστικό» ιδεολόγημα, και να επιχειρήσουμε να τον ανατοποθετήσουμε στα πραγματικά πλαίσια της εποχής του και, ταυτοχρόνως, να αποκαταστήσουμε το μήνυμά του, ακέραιο, κατά το δυνατόν. Διότι το σχήμα εκείνο, που θέλει να αποκαθάρει τον Ρήγα από την ίδια την... ιδεολογία του και να τον μετατρέψει σε έναν homunculus του δυτικού διαφωτισμού, ιδωμένου μάλιστα με τα γυαλιά του τελευταίου τετάρτου του 20ου και των αρχών του 21ου αι., υποκρύπτει την απόπειρα σνοκόπισης της ελληνικής ιδιαιτερότητας, της ιδιαιτερότητας του ίδιου του ελληνικού διαφωτισμού»* (σελ. 141).

Φυσικά, για να έχει ευλογόφάνεια ένα τέτοιο παρερμηνευτικό εγχείρημα, θα έπρεπε προηγουμένως να αγνοηθούν έργα που είχε εκδώσει ο Ρήγας, όπως οι Προφητείες του Αγαθάγγελου, ή να υποτιμηθούν τα σημεία του έργου του, που επικεντρώνονται στη σημασία της ορθοδοξίας. Γι' αυτό σε ένα άλλο σημείο, ο Γ. Καραμπελιάς, σημειώνει εμφατικά: *Ο Ρήγας είναι ο φλογερός ορθόδοξος πατριώτης της εποχής του, και το παράδοξο θα ήταν να συνέβαινε κάτι διαφορετικό. Ωστόσο, αυτές οι απόλυτα φυσιολογικές απόψεις του έχουν φθάσει να ξενίζουν, διότι η συστηματική ιστορική διαστρέβλωση, που έχει επιχειρηθεί, έχει διπληθεί, συνειδητά ή ανεπίγνωστα, στις απόψεις του συνόλου σχεδόν των σύγχρονων Ελλήνων.* (σελ. 30)

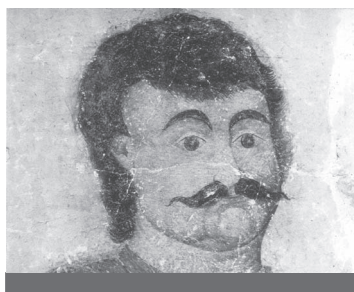
Ένα από τα σημαντικά πλεονεκτήματα του έργου είναι η ανάπλαση της ιστορικής εποχής και η διευκρίνιση του ρόλου που έπαιξαν άλλες προσωπικότητες του νεοελληνισμού. Έτσι ξεκαθαρίζεται ότι ο Κοραΐς συμβάδισε με το πιο μετριοπαθές τμήμα της Γαλλικής Επανάστασης, ενώ αντιτάχθηκε στις πιο ριζοσπαστικές εκδοχές της. Εν προκειμένω ο Καραμπελιάς τονίζει: *Ο Κοραΐς θαύμαζε και αγαπούσε τη Γαλλία και τον*

Ο Ρήγας Βελεσπινλής μπορούμε να ισχυριστούμε ότι αποτελεί ένα σύμβολο με αναγνώριση από όλες τις πνευματικές τάσεις.

διαφωτισμό αλλά παρέμεινε πριν απ' όλα Έλληνας (σελ. 71). Ο Αθανάσιος Πάριος εκπροσωπεί το πιο παραδοσιακό τμήμα της ορθοδοξίας, που έθρεψε τις πιο καίριες αυταπάτες για την αποδοχή της τουρκοκρατίας, που βέβαια θα διαψευστούν τραγικά, με τον απαγχονισμό του Πατριάρχη Γρηγόριου του Ε΄.

Ο διαφωτιστικών αφετηριών ιατρός **Μιχαήλ Περδικάρης** είναι μια περίπτωση που είχε αγνοήσει η ιστοριογραφία. Ανήκει η τιμή στον Γ. Καραμπελιά, που επισημαίνει τη σημασία του. Διότι όχι μόνο επιχειρηματολόγησε κατά του Ρήγα, αλλά και υπέρ της εθελουδουλίας στον οθωμανισμό. Βεβαίως την αληθοφάνεια τέτοιων επιχειρημάτων θρυμματίζει η υπόδειξη της τύχης που είχαν όσοι Φα-

“ Παραμένει πάντα επίκαιρο το δημοκρατικό και εθνικό στοιχείο του έργου του Ρήγα...

ναριώτες –οι κατά Κοραΐ «τουρκοχειροτονημένοι δουλοπρίγκιπες»– χρησιμοποιήθηκαν σε διοικητικές θέσεις της οθωμανικής αυτοκρατορίας: *Εξ άλλου, μεταξύ 1720 και 1821, από τους 59 Φαναριώτες που κατέλαβαν κάποια ανώτατη θέση στην οθωμανική ιεραρχία, οι είκοσι γνώρισαν φρικτό θάνατο, ενώ το μεγαλύτερο μέρος των υπολοίπων καθαιρέθηκε, εξορίστηκε, διώχθηκε, έχασε την περιουσία του. Πιο συγκεκριμένα, μεταξύ του 1701 και 1821, από τους 24 διερμνείς του σιόλου, οι δέκα θανατώθηκαν και οι τρεις εξορίστηκαν ή φυλακίστηκαν, ενώ από τους 29 ηγεμόνες της Μολδοβλαχίας, οκτώ θανατώθηκαν και σχεδόν όλοι οι υπόλοιποι καταδιώχθηκαν με κάποιο τρόπο. Και βέβαια, ανάλογη τύχη πολλών εκκλησιαστικών αξιωματούχων και προπαντός των πατριάρχων* (σελ. 175).

Με ζωηρά χρώματα ζωγραφίζονται όλα τα μέλη της ολιγαρχίας, αλλά τόσο δραστήρια και σημαντικής, ομάδας του Ρήγα. Περιγράφεται η κοινωνική τους προέλευση, η δραστηριότητα, και η κοινή τους με τον Ρήγα τύχη. Πολλοί θα θανατωθούν με φρικτό τρόπο από τους Τούρκους, στους οποίους παραδόθηκαν από τους Αυστριακούς, και διεσώθησαν μόνο όσοι δεν είχαν οθωμανική υπηκοότητα. Από όλους αυτούς τους νέους, που σφράγισαν με το αίμα τους ή με απελάσεις και διώξεις, την προσπάθεια να λάβει σάρκα και οστά το όραμα της απελευθέρωσης, ξεχωρίζουν, κατά την άποψή μου, οι εκδότες του εντύπου «Εφημερίς», αδελφοί **Πουλιού**. Πρόκειται για ένα έντυπο που εκδιδόταν δύο φορές την εβδομάδα, επί επτά χρόνια στη Βιέννη και στο οποίο συνοψίζονταν οι αρχές και οι στόχοι της ομάδας του Ρήγα.

Παραμένει πάντα επίκαιρο το δημοκρατικό και εθνικό στοιχείο του έργου του Ρήγα, όπως και το γεγονός ότι θεωρούσε τη συνεργασία των βαλκανικών λαών, ως την απαραίτητη προϋπόθεση για την αποτίναξη του τουρκικού ζυγού. Η επιλογή αυτή υλοποιήθηκε σε κάποιο βαθμό, κυρίως στο αρχικό στάδιο της Επανάστασης, στις παραδουναβιές ηγεμονίες. Το θλιβερό είναι ότι μια πρόσφατη ιστοριογραφία, απωθεί στο σκοτάδι τα έργα του Ρήγα που συνδυάζουν τη

δημοκρατική με την εθνική επανάσταση, όπως τον «Θούριο» και τον «Ύμνο πατριωτικό». Γι' αυτό είναι πολύ αναγκαία η παραπομπή που κάνει ο Γ. Καραμπελιάς στις απόψεις ορισμένων ιστορικών στελεχών του ΚΚΕ (Γ. Ζέβγος, Π. Ρούσος, Λ. Στριγκός) και ιστορικών όπως ο Γκριγκόρι Αρς και ο Λ. Βρανούσης, που θεωρούν ότι στην Επανάσταση του 1821 το εθνικό στοιχείο και το αίτημα της εθνικής απελευθέρωσης προηγείται του κοινωνικού (σελ. 176).

Τελικά πώς μπορούμε να ορίσουμε την προσωπικότητα του Ρήγα; Σύμφωνα με τον Λ. Βρανούση, *Τρεις κυρίως πηγές αρδεύουν το έδαφος όπου βλάστησε ο ευγενικός ανιός βλαστός της Ρωμιοσύνης: η βυζαντινή παράδοση, η κλασική δόξα των προγόνων, και οι νεωτερικές ιδέες της επαναστατικής Γαλλίας* (σελ. 55). Ο Γ. Καραμπελιάς θα προχωρήσει περισσότερο. Ο Ρήγας, ανάμεσα στον δυτικό πόλο του ελληνισμού, που σχηματικά εκπροσωπούσε ο Α. Κοραΐς και στον πόλο της ανατολικής παράδοσης που εκπροσωπούσαν οι Κολλυβάδες και ο Αθανάσιος Πάριος, αποτελεί μαζί με τους Δ. Καταρτζή, Ν. Μαυροκορδάτο, Ε. Βούλγαρη, Ι. Καποδίστρια, τον τρίτο συνθετικό πόλο. Πρόκειται για την πιο ενδιαφέρουσα προσπάθεια, που δεν αποκλείει, αλλά προσπαθεί να συνθέσει με αφετηρία την ελληνική παράδοση – αρχαιοελληνική βυζαντινή και νεώτερη ελληνική/ορθόδοξη, να εντάξει οργανικά και επιλεκτικά τη δυτική σκέψη και τον δυτικό πολιτισμό σε αυτή, δηλαδή να επιχειρήσει αυτό που έχουμε αποκαλέσει «εκουγχρονισμό της εγχώριας παράδοσης» (σελ. 134). Το πιο άμεσο αποτέλεσμά του, υπήρξε η μεγάλη της συμβολή στην προετοιμασία της Επανάστασης του 1821.

Για να συμπληρώσουμε, κάπως, τον Γ. Καραμπελιά: τηρουμένων των αναλογιών, η απάντηση στο αίτημα ενός τρίτου συνθετικού πόλου, που αφομοιώνει γόνιμα και κριτικά ό,τι μας έρχεται από έξω και ό,τι μας έρχεται από μέσα, εκπροσωπώντας εμπειρίες και γνώσεις, μίας εκτεταμένης στον χρόνο παράδοσης, αποτελεί και σήμερα τον αναγκαίο, τον πολυτιμο όρο, για την ύπαρξη του νεοελληνισμού.

■ Ανεβονκένες Ιεσορίες

Του Κωνσταντίνου Μαυρίδου

Σαϊπάν, η πράσινη κόλαση

Το σημείο καμπής στον Πόλεμο του Ειρηνικού

Η μάχη του νησιού Σαϊπάν τελείωσε την 9η Ιουλίου του 1944, μετά από είκοσι τρεις μέρες φονικότατων συγκρούσεων ανάμεσα στις επιτιθέμενες αμερικανικές δυνάμεις και την 43η μεραρχία του αυτοκρατορικού ιαπωνικού στρατού που υπεράσπιζε το νησί. Η επιμονή των Ιαπώνων να πολεμήσουν μέχρι το τέλος, όταν η μάχη είχε ήδη κριθεί, καθώς και οι μαζικές αυτοκτονίες εκ μέρους τους, έκαναν τη συγκεκριμένη μάχη μια από τις φονικότερες του πολέμου, με πάνω από 30 χιλιάδες νεκρούς Ιάπωνες στρατιώτες και 22 χιλιάδες νεκρούς πολίτες ιαπωνικής καταγωγής. Οι αμερικανικές απώλειες ανήλθαν σε 2949 νεκρούς, αλλά η απελπισμένη άμυνα της φρουράς του Σαϊπάν έκανε την αμερικανική διοίκηση να συνειδητοποιήσει ότι το κόστος κατάληψης νησιών υπό ιαπωνική κατοχή, σε ανθρώπινες ζωές, θα ήταν εξαιρετικά υψηλό.

Μέσα στο 1943 και το πρώτο μισό του '44, οι σύμμαχοι είχαν καταλάβει τα νησιά του Σολομώντος, τα νησιά Μάρσαλ και τη χερσόνησο Παπούα στη Νέα Γουινέα. Έτσι, οι Ιάπωνες είχαν πλέον υπό την κατοχή τους τα νησιά Καρολίνες, Παλάου και Μαριάνες. Ο στόχος των Αμερικανών ήταν να παρακάμψουν τις Καρολίνες και τα Παλάου και να εισβάλουν στις νήσους Μαριάνες και την Ταϊβάν απομονώνοντας τις ιαπωνικές δυνάμεις στο νότιο και νοτιοδυτικό Ειρηνικό και να αποκτήσουν αεροπορικές βάσεις, από τις οποίες το νέο στρατηγικό βομβαρδιστικό B 29 θα μπορούσε να πλήξει την Ιαπωνία. Οι Ιάπωνες θεωρούσαν πιο πιθανή μια επίθεση στα νησιά Καρολίνες κι έτσι, όταν εκδηλώθηκε η απόβαση στο νησί Σαϊπάν του βορειότερου συμπλέγματος των Μαριανών, η διοίκησή τους αιφνιδιαστική.

Ο βομβαρδισμός του Σαϊπάν άρχισε την αυγή της 13ης Ιουνίου 1944 με 15 θωρηκτά και 11 καταδρομικά να εξαπολύουν μέσα σε δύο μέρες πάνω από 165 χιλιάδες βλήματα στις ακτές του νησιού. Η απόβαση της 2ης και 4ης μεραρχίας πεζοναυτών έγινε στις 15/6

Ο Ελληνοαμερικανός πεζοναύτης Βαγγέλης Κλωνής στη πιο διάσημη φωτογραφία της μάχης του Σαϊπάν

με 8 χιλιάδες πεζοναύτες να έχουν αποβιβασθεί στις δυτικές ακτές του Σαϊπάν μέχρι την 9η πρωινή. Τις πρώτες βραδινές ώρες οι αμερικανικές δυνάμεις είχαν εξασφαλίσει ένα προγεφύρωμα εύρους εξή και βάθους μισού μιλίου, αλλά οι απώλειές τους ήταν ήδη μεγάλες, καθώς οι αμυνόμενοι είχαν κατασκευάσει ορύγματα με στρατηγικά τοποθετημένα συρματοπλέγματα, πολυβολεία και οχυρά με κορμούς δέντρων, τα οποία ήταν αδύνατο να παρακαμφθούν και έπρεπε να καταστρέφονται ένα προς

ένα. Επιπρόσθετα, τη νύχτα οι Ιάπωνες αντιεπιτέθηκαν, αλλά η αντιεπιθεσή τους αποκρούστηκε με βαριές απώλειες. Την επόμενη μέρα αποβιβάστηκε και η 27η μεραρχία του αμερικανικού στρατού, με διαταγές να καταλάβει το αεροδρόμιο Ασλίτο στην ενδοχώρα, πράγμα που επιτεύχθηκε μετά από δύο μέρες επιθέσεων κι αντιεπιθέσεων.

Η ιαπωνική διοίκηση, συνειδητοποιώντας τελικά ότι η επίθεση στο Σαϊπάν δεν ήταν ανυπερίσπαστος, έστειλε μια ναυτική δύναμη τεσσάρων αεροπλανοφόρων και οκαφών συνοδείας να χτυπήσουν τις ναυτικές δυνάμεις των Αμερικανών γύρω από το νησί, αλλά η

συγκεκριμένη κίνηση, που οδήγησε στη ναυμαχία της Θάλασσας των Φιλιππίνων, κατέληξε σε ήττα των Ιαπώνων και στην απώλεια τριών αεροπλανοφόρων τους. Ήταν πλέον φανερό ότι η φρουρά του Σαϊπάν δεν επρόκειτο να δεχθεί ούτε ενισχύσεις ούτε ανεφοδιασμό, αλλά ο διοικητής του νησιού, υποστράτηγος Γιοσιτσούγκου Σάιτο, αποφάσισε η φρουρά να πολεμήσει μέχρι εσχάτων, παρά το μάταιο της υπόθεσης. Ο Σάιτο οργάνωσε τους στρατιώτες του σε αμυντικές γραμμές στο όρος Ταποτάου των κεντρικών υψιπέδων του Σαϊπάν, εκμεταλλευόμενος τις πολλές σπηλιές του νησιού. Οι Ιάπωνες κρύβονταν την ημέρα και έβγαιναν τη νύχτα για να επιτεθούν αλλά, παρά τη γενναϊότητά τους, την 7η Ιουλίου δεν είχαν πια πού να υποχωρήσουν.

Το βράδυ της ίδιας μέρας ο Σάιτο συγκέντρωσε τους διοικητές των μονάδων που του είχαν απομείνει και τους ανακοίνωσε τα σχέδιά του για μια τελική αυτοκτονική επίθεση Μπανζάι. Όλοι ανεξαιρέτως συμφώνησαν και για τους εναπομείναντες πολίτες του νησιού ο Σάιτο είπε ότι «δεν υπάρχει πια διαχωρισμός ανάμεσα σε στρατιώτες και πολίτες. Θα ήταν καλύτερο γι' αυτούς να συμμετάσχουν στην τελική επίθεση με ακόντια από μπαμπού, παρά να πέσουν στα χέρια του εχθρού». Επίσης, στα τέλη Ιουνίου, ο Ιάπωνας αυτοκράτορας Χιροχίτο απέστειλε στο νησί μια αυτοκρατορική διαταγή η οποία παρότρυνε τους Ιάπωνες πολίτες του Σαϊπάν να αυτοκτονήσουν. Η διαταγή εξουσιοδοτούσε τον υποστράτηγο Σάιτο να υποσχεθεί στους πολίτες που θα αυτοκτονούσαν, ίση πνευματική θέση στη μετά θάνατο ζωή με τους στρατιώτες που θα σκοτώνονταν στο πεδίο της μάχης.

Έτσι, την αυγή της 8ης Ιουλίου,

όλοι οι ικανοί για μάχη στρατιώτες, γύρω στους τρεις χιλιάδες, συγκεντρώθηκαν γύρω από μία τεραστίων διαστάσεων κόκκινη σημαία και εφόρμησαν κατά των αμερικανικών θέσεων. Το εκπληκτικό ήταν ότι πίσω τους ακολούθησαν οι τραυματίες με πατερίτσες, επιδέσμοι στα κεφάλια και σχεδόν καθόλου οπλισμό, καθώς και οι πολίτες. Η 15ωρη μάχη που ακολούθησε ήταν σφοδρότατη και στο τέλος της πάνω από 4.300 Ιάπωνες στρατιώτες και πολίτες κείτονταν νεκροί, με τους Αμερικανούς να μετρούν 650 νεκρούς και τραυματίες. Στις μέρες που ακολούθησαν την ιαπωνική ήττα, περίπου είκοσι χιλιάδες πολίτες αυτοκτόνησαν πηδώντας από τον ονομαζόμενο Βράχο της Αυτοκτονίας στη θάλασσα, σύμφωνα με την υπόσχεση του αυτοκράτορά τους για μια ένδοξη θέση στη μετά θάνατον ζωή.

Δύο από τα πιο ιδιαίτερα επεισόδια της μάχης του Σαϊπάν ήταν η προσπάθεια του υιοθετημένου από Ιάπωνες μετανάστες, Αμερικανού στρατιώτη Γκάι Γκάμπλντον, να σώσει πάνω από 1000 Ιάπωνες πολίτες πείθοντάς τους να μην αυτοκτονήσουν και να παραδοθούν στις αμερικανικές δυνάμεις, και η συνέχιση του αγώνα από μια μικρή ομάδα 46 Ιαπώνων υπό τον λοχαγό Σακάε Όμπα, μέχρι τον Δεκέμβριο του '45, ενάμιση χρόνο μετά το τέλος της μάχης. Όσο για τον αυτοκράτορα Χιροχίτο, ποτέ δεν του απαγγέλθηκαν κατηγορίες για την παρότρυνση των υπηκόων του σε αυτοκτονία και παρέμεινε στον θρόνο του μετά το τέλος του πολέμου και την τελική ήττα της Ιαπωνίας, καθώς οι σύμμαχοι θεώρησαν την παρουσία του απαραίτητη για τη συμμόρφωση των Ιαπώνων και την πρόδοσή τους στο δυτικό μοντέλο παγκόσμιας ισχύος.

Έτσι, την αυγή της 8ης Ιουλίου, όλοι οι ικανοί για μάχη στρατιώτες, εφόρμησαν κατά των αμερικανικών θέσεων

ΛΥΣΗ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

6) ΡΕ-ΣΗΚΩΣΑ	1) ΝΑΣΚΑΡΑΤΟΣ	6) ΡΟΝ - ΡΗΜΑΤΑ	5) ΑΝΑΝΕΣ-ΣΕΡ
7) ΑΡΣΗ-ΜΟΝ	2) ΥΠΟΛΑΟΤΗΤΑ	8) ΤΗ - ΑΚΟΝ	4) ΚΡ - ΗΕ
8) ΤΕ-ΣΑΤ-ΡΚ	3) ΣΟΒΑΡΑΝΟ	9) ΟΤΙΝΟΣ - ΑΤ	3) ΣΟΒΑΡΕΣ - ΑΤ
9) ΤΑ-ΕΤΗΣΙ-ΟΣ	4) ΚΑ-ΜΑΝΑ	10) ΣΑ - ΑΣΑΡΚΟΣ	2) ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΩ
10) ΣΟΤΗΡΑΣ-ΟΣ	5) ΚΑΡΤΕΡΙΚΟΣ		1) ΑΝΣΚΙΡΑΤΗΣ

ΚΑΘΕΤΑ:

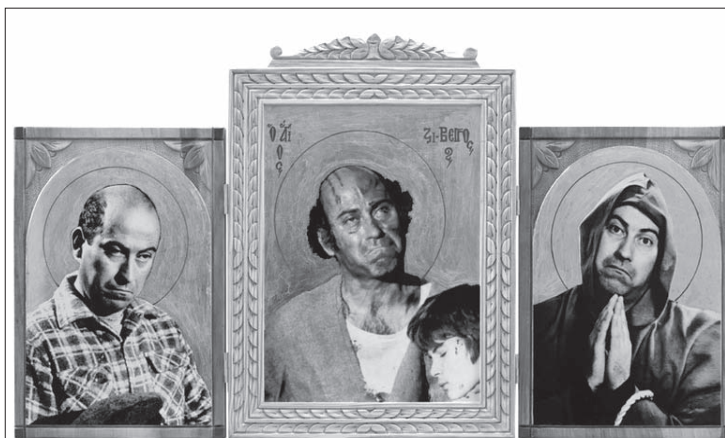
Ο άγιος Ζι-Βέγγος

Δεν είχαν ακόμη όλα τα σπίτια υπερόραση όταν ήμασταν παιδιά. Κι αν στην πόλη οι ασπρόμαυρες GRUNDIG και TELEFUNKEN γίνονταν, σιγά-σιγά, αναπόσπαστο τμήμα του οικιακού εξοπλισμού, στο χωριό, πέρα απ' τα καφενεία, τα σπίτια που είχαν υπερόραση ήταν πολύ λίγα. Απ' την άλλη, το μοναδικό κρατικό κανάλι δεν έπαιζε και τόσο συχνά ελληνικές ταινίες. Μόνο κάθε δεύτερη Τρίτη. Κι όταν κυκλοφορούσε το «Ραδιοπρόγραμμα» κι είχε την πολυαναμενόμενη αναγγελία, έπεφτε σύρμα στο σχολείο και στη γειτονιά. «Έχει Βέγγος». Τότε, πότε στο ένα σπίτι πότε στο άλλο, η πιπιρικαρία έκανε πάρτι. Κι η υπερόραση πότε με άσπρη πότε με μαύρη και ενίοτε ασπρόμαυρη εικόνα δεν επιδείκνυε πάντοτε την ίδια καλή θέληση. Ιδίως κάποια βράδια του χειμώνα με βροχή και αέρα που στριφογυρνούσε την πολύπαθη αντένα της στα τέσσερα σημεία. Εκείνη ήταν η στιγμή για την παρέμβαση των μεγαλύτερων που, ως ειδικοί, βαρούσαν «με τέχνη» την ξύλινη κάσα της για να τη συμμορφώσουν και να επαναφέρουν την ταλαίπωρη εικόνα. Κι όταν η συσκευή πείσμωνε και αρνιόταν να δείξει εικόνα, «χιονίζει στο Τρόδος» αποφαινόταν οι εν λόγω «τεχνικοί».

Τι ήταν, όμως, εκείνη η τόσο οικεία και καλόκαρδη φιγούρα που μάγευε με την παρουσία της μικρούς και μεγάλους; Δεν μπορούσαμε να εξηγήσουμε την αγάπη μας μα δεν χρειαζόταν κιόλας. Μέσα μας ξέραμε. Καταλαβαίναμε. Άγγιζε τις ψυχές μας για

τί οι χαρακτήρες που ενσάρκωνε υπήρχαν ακόμη γύρω μας. Τόσο αληθινοί όπως αληθινός υπήρξε και ο ίδιος. Ένας ηθοποιός που δεν υποκρίθηκε ποτέ. Δεν έπαιξε ποτέ κάτι που δεν θα μπορούσε να ήταν ο ίδιος στην πραγματικότητα. Και το «έπαιζε» είναι πολύ σχετικό. Ξεδίπλωνε, απλώς, κομμάτια απ' την ψυχή του. Ένας χαρακτήρας, ένας άσημος λαϊκός ήρωας με τον οποίο μπορούσε να ταυτιστεί κάθε απλός άνθρωπος του μεροκάματου. Ένας ηθοποιός που κουβαλάει μέσα του καρπό από τον σπόρο των αρχαίων τραγικών ζυμωμένο με όλες τις πτυχές της νεοελληνικής πραγματικότητας με μαγιά το πηγαίο και ανεξάντλητο ταλέντο του. Παρατηρήστε δίπλα τις φωτογραφίες και αφήστε να σας πλημμυρίσουν όλα εκείνα τα συναισθήματα που προκαλεί η θέασή τους. Τι να πρωτοπούν χίλιες λέξεις; Δύσκολα θα κατορθώσετε να εξηγήσετε με λόγια αυτό που αισθάνεστε, ωστόσο, είστε απολύτως σίγουροι ότι το αισθάνεστε.

Η τραγικότητα του ανθρώπινου όντος συμπυκνωμένη και αποτυπωμένη σε ένα πρόσωπο. Ένα πρόσωπο που καθρεφτίζει την αιτελεύτητη μάχη του ανθρώπου με τον έρωτα και τον θάνατο. Τον πόνο

Δημήτρης Γ. Λουζικιώτης Νεώτεροι άγιοι της παράδοσής μας. Ο άγιος Ζι-Βέγγος

ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ, Μεικτή τεχνική, 2011

Επιμέλεια έκθεσης:
Παύλος Μαυρογιάννης

Τεχνική υποστήριξη:
Κωνσταντίνος Παλιάν

ΟΨΟΠΟΙΕΙΟΝ «Η ωραία Ελλάς»
Κων. Παλαιολόγου 9 (Εγνατία/Αλ. Σβώλου) Θεσσαλονίκη
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ facebook/Ο άγιος Ζι-Βέγγος
ΣΧΟΛΙΑ / ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
louzi@louzikiotis.gr
pmavagos@yahoo.gr

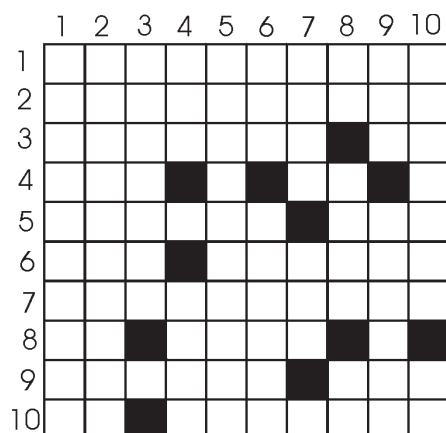
και την αγωνία για τα απλά, τα καθημερινά, την ικανοποίηση που προσφέρει η φροντίδα και η έγνοια να 'ναι οι γύρω του ευτυχημένοι. Η ζωή του ορισμός της έννοιας «φιλότιμο» κι ως ηθοποιός, ορισμός του τί-

τιώ, που σήκωσες για λίγο και το δικό μου φορτίο για να πάρω μιαν ανάσα. Για το γέλιο, για το δάκρυ, για όλα. Ευχαριστώ».

λου του. Υποδύεται τον εαυτό του. Κατοχή, εμφύλιος, φτώχεια, πόνος, απόγνωση, απελπισία, μόχθος, αγωνία, πίκρα, θλίψη, απογοήτευση και στο βάθος, μακριά απ' την παραίτηση, μια χαραμάδα ελπίδας. Ένας λαϊκός άγιος. Ο άγιος Ζι-Βέγγος.

Κι άντε να εξηγήσεις, και στον εαυτό σου ακόμα, γιατί γελάς ή γιατί κλαις παρακολουθώντας τις ταινίες του. Εδώ σε θέλω. Κι όπως κι εσείς, φαντάζομαι, αν τον συναντούσα κάποια στιγμή στον δρόμο θα του έσοφιγα το χέρι και θα του έλεγα μια μόνο λέξη: «ευχαριστώ». Μια και δεν έτυχε όμως ποτέ να τον συναντήσω, έστω και τώρα απ' αυτή τη μικρή κι ασήμαντη γωνιά ξεπληρώνω αυτή την οφειλή. «Ευχαριστώ, που σήκωσες για λίγο και το δικό μου φορτίο για να πάρω μιαν ανάσα. Για το γέλιο, για το δάκρυ, για όλα. Ευχαριστώ».

Σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

- 1) Αθηναίος χορηγός (4ος αι. π.Χ.), ιδρυτής του ομώνυμου μνημείου, γνωστού και ως «φανάρι του Διογένη».
- 2) Φεύγοντας, λέω αντίο.
- 3) Αξιοπρεπείς, επιβλητικές, με αυστηρό ύφος. - Μισό ατού.
- 4) Σύντομος κύριος. - Γράμματα από τις χήνες.
- 5) Ανοιχτοί χώροι και για παιχνίδι. - Αμερικανίδα ηθοποιός και τραγου-

δίστρια.

- 6) Ξενικό ανδρικό όνομα. - Μέρη του λόγου.
- 7) Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας του ανθρώπου, προσωπικότητα (καθ.).
- 8) Άρθρο. - Αθέλητος (καθ.).
- 9) Όποιου, του οποίου (καθ.). - Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 10) Δικά σου (αρχ.). - Υπερβολικά αδύνατος (μετ.).

ΚΑΘΕΤΑ

- 1) Κεφαλλονίτης σατιρικός ποιητής και συγγραφέας.
- 2) Δολιότητα κι αυτή.
- 3) Κόντρα στον άνεμο(ξεν.).
- 4) Συνεχόμενα στο Μιχάλη. "Η.....", ;έργο του Μαξίμ Γκόργκι.
- 5) Έχει μεγάλη υπομονή αυτός.
- 6) Ο αριθμός 115 με γράμματα. - Ανύψωσα, αλλά και έκανα κάποιον να σταθεί όρθιος.
- 7) Σήκωμα αλλά και κατάργηση. -

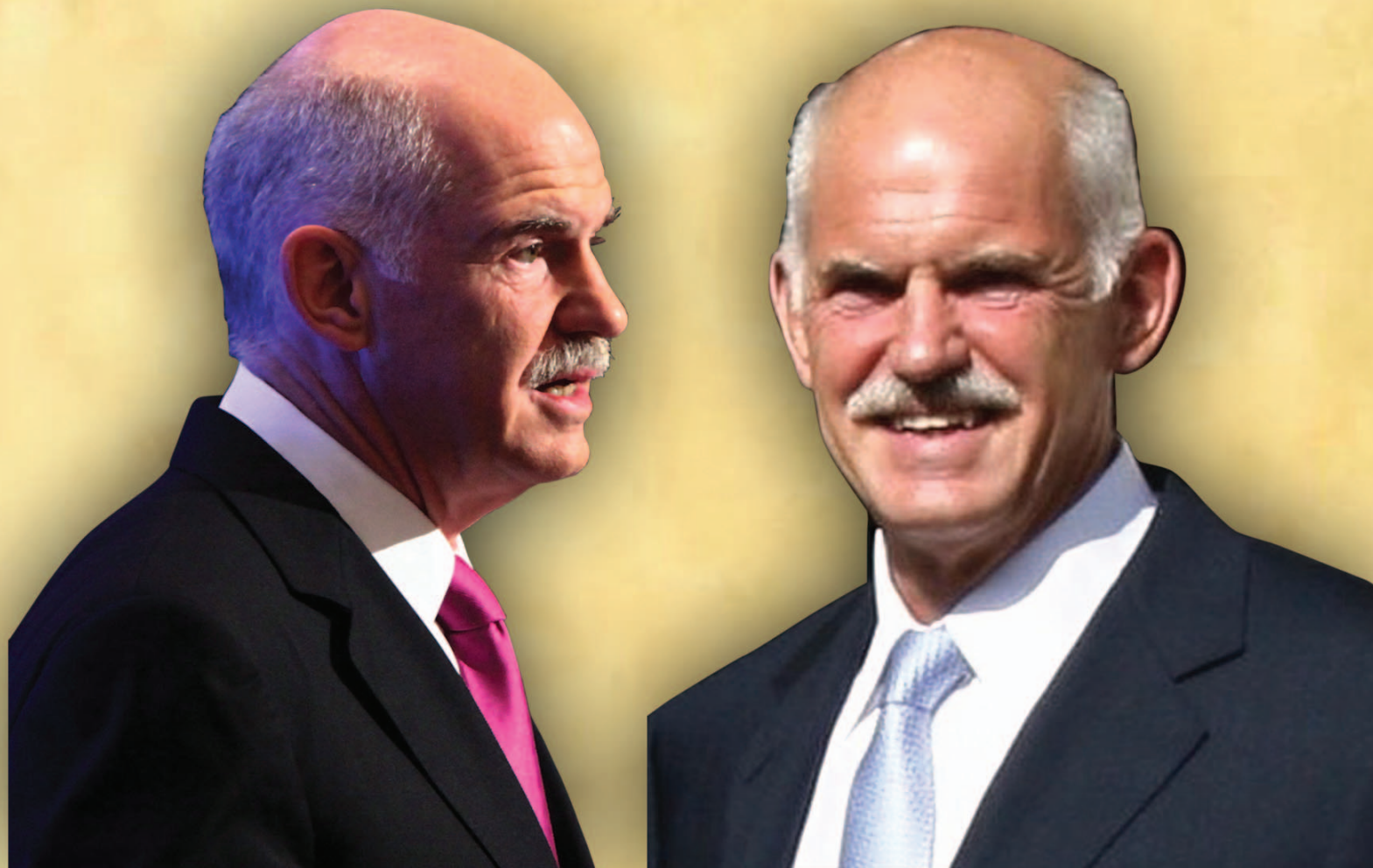
Μέσα στο αμόνι αυτά.

- 8) Συμπλεκτικό της αρχαίας. - Τούρκος πασάς κι αυτός. - Ο αριθμός 120 με γράμματα.
- 9) Γράμμα του αλφαβήτου μας. - Αυτό γίνεται κάθε χρόνο.
- 10) Λυτρωτής, ελευθερωτής. - Ο οποίος(αρχ.).

Η λύση βρίσκεται
στη σελίδα 26

ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ

Εκ μέρους του ελληνικού λαού

Γ.Α.Π.

Ο ΕΝΤΟΛΟΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΤΡΟΪΚΑΣ
ΚΑΙ Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ

Για το ξεπούλημα της Ελλάδας
και το κουρέλιασμα της αξιοπρέπειας του λαού

ΑΜΟΙΒΗ: ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΖΩΗ

